

/ELP/

EMILIO SALGARI
Sandokan
A Maláj Tigris

Első rész

ELSŐ FEJEZET
Az Ifjú India szirtre fut

- Fedélzetmester úr, hol vagyunk?
- A maláj szigetvilág kellős közepén, kedves Kamamuri barátom.
- Mikor jutunk már el rendeltetési helyünkre?
- Unatkozol tán, te kópé?
- Ugyan dehogy, csak épp sürgős a dolgom, és úgy érzem, az Ifjú India nagyon lassan halad.
- Bill fedélzetmester, a több mint öt láb magas, törőlmetszett amerikai tengerész sanda szemmel mérte végig útitársát. A kérdezősködő huszonöt év körüli, szálas termetű, szép indus volt. Előkelő, finom vonásai megfeszültek a türelmetlenségtől, fülbevalói meg-megcsillantak, arany nyakláncai kecses ívben csüngtek meztelen, domború mellkasára.
- Ezer dörgő ágyúcső! - fortyant fel méltatlankodva az amerikai. - Még hogy az Ifjú India lassan halad?! Ez már sértés, mahratta komám!
- Aki siet, Bill mester, annak egyóránként tizenöt csomóval száguldó cirkáló is cammog.
- Ördögbe is, mire való ez a nagy sietség? - érdeklődött a fedélzetmester, és dühösen vakargatta a tarkóját. - Hohó, te selyma, tán csak nem valami nagy örökség pottyán az öledbe?
- Szó sincs örökségről! Hej, ha tudná...
- No, mondd csak, fiacskám.
- Nem hallok semmit emerről.
- Értem, süket vagy erre a füledre. Lám csak! Ki tudja, micsoda titok lappang itt!... Az a leány is, akit kísérsz... Lám csak!...
- Ugyan már! Mondja, fedélzetmester úr, mikor érkezünk meg?
- Hová?
- Sarawakba.
- Ember tervez, Isten végez, fiam. Ránk törhet, mondjuk, egy tájfun, és elsüllyeszthet a tenger feneketlen fenekére.
- Aztán még?
- Aztán még nekünk eshetnek a kalózok is, és pokolba küldhetnek mindnyájunkat. Kétrőfnyi kötelet vetnek ránk nyakravalóul, vagy egy krisszt böknek a bordáink közé.
- Micsoda?! - kiáltott fel az Indus, és az arca megrándult, - Errefelé kalózok járnak?
- Akárcsak a fojtogató gyilkosok a te szülőföldeden.
- Nem tréfál?
- Nézz csak az ormányárboc irányába. Mit látsz ott?
- Egy szigetet.
- No, az a sziget hírhedt kalózfészek.
- Hogy hívják?
- Mompracem. Kilel a hideg, ha csak eszembe jut.
- De miért? Mi van ott?
- Egy tigris, barátocskám, aki már vérbe borította az egész maláj szigetvilág lengerét.
- Egy tigris?
- Persze. Ügy hívják: a Maláj Tigris. Amúgy ember formájú, de kegyetlenebb még a dzsungel tigriseinél is. Ha ránk talál, lemészároltat mind egy szálíg.

- S az angolok nem verik szét a hordáját?- kérdezte döbbenten az Indus.
 - Mompracem vérszomjas tigriseit elpusztítani nagyon nehéz - válaszolt a tengerész. - Néhány éve, 1852-ben az angolok hatalmas hajórajjal megostromolták a szigetet, elfoglalták, és foglyul ejtették a félelmetes Tigrist. Ám még meg sem érkeztek Labuanba, a kalózvezér, senki se tudja, hogyan, megszökött.
 - S visszatért Mompracembe?
 - Két évig színét sem látták. Aztán 1854 elején újra megjelent a legszörnyűbb fajtájú maláj és dajak kalózok új bandája élén. Felkoncolták a szigeten állomásozó néhány angolt, visszatelepültek, és újra kezdték vérengző portyáikat. Abban a pillanatban süvítő füttyögéssel friss szellőkés vágott végig az Ifjú India fedélzetén, és súlya alatt megnyikordult a három árboc.
 - Hohó! - kapta fel élénken a fejét Bill mester. - Nemsokára áll a bál, táncolunk ám, de cudarul.
 - Úgy véli, fedélzetmester úr?
 - Látod-e amott azt a tarjagos fekete felhőt? Olyan színű a pereme, akár az olvasztott sárgaréz. No, hát az nem sok nyugalommal kecsegtet.
 - Veszélyben forgunk talán?
 - Az Ifjú India, fiacskám, szilárd jószág, nevetve dacol a tenger csapásaival. No de most rajta, vár az árbocszolgálat: igencsak hánykolódnak a hullámok.

Bill mester nem tévedett. A maláj szigetvilág tengere, amely addig olyan tisztán csillogott, akár az ablaküveg, akkor már ráncokat vetett, és ólomszürke színezetet öltött, ami semmi jót nem ígér.

Keletről, Borneó roppant szigete (elől felhő kerekedett szurokfeketén, cafrangos szegélye vérvörösen izzott, lassanként árnyat vetett a nyugvófélnben levő napra. A levegőben gigászi albatroszok csapongtak zaklatottan, olykor szinte súrolták a habok taréját, majd rekedt riogassál újra fölszárnyalak.

Az első szellőkést furcsa csendesség követte, balsejtelemmel töltötte el valamennyiük lelkét, majd keleten földübörgött a menny.

- Hagyják el a fedélzetet! - kiáltott MacClintock kapitány az utasokra.

Vonakodva bár, de valamennyien engedelmeskedtek, leereszkedtek a hajóorr és a tat négyszögű lejárati nyílásain. Egyvalaki azonban fennmaradt a fedélzeten, méghozzá az indus Kamamuri.

- Hé, menj le! - förmedt rá a kapitány.

- Kapitány úr- kérdezte az indus, és rendíthetetlenül előrelépett -, veszélyben forgunk?

- Majd megtudod, ha elült a vihar.

- Feltétlenül partra kell szállnom Sarawakban kapitány úr.

- Ha nem süllyedünk el, partra szállsz.

- De én nem akarok elsüllyedni, értse meg. Sarawakban vár rám valaki, akit nekem...

- Hé, Bill mester, vigye el innét azt a fickót! Most nincs vesztegetni való időnk. Az indust elhurcolták, és lehajították a hajóorr lejáróján.

Idejében. A szél már fürgeteges erővel fújt kelet felől, s ezer hangon bömbölt és süvített a hajófelszerelés közt. A fekete felhő gigászi méretűvé növekedett, csaknem teljes egészében befödte az égboltot. Bensejében szakadatlan mennydörgéssel, eszeveszetten száguldott napkeletről napnyugat felé.

Az Ifjú India nevű pompás háromárbcos még vígan viselte tizenöt éve terhét. Könnyű, de szilárd szerkezete, valóban hatalmas vitorlázata, szirtekkel dacoló törzse azoknak a vesztegzárat áttörő hajóknak egyikére emlékeztetett, amelyek oly fontos, mondhatni, legendás szerepet játszottak az amerikai háborúban.

1856. augusztus 26-án kelt útra Calcuttából, vasvágányokat szállított Sarawakba; fedélzetén tizennégy tengerész, két tiszt és hat utas tartózkodott. Gyorsaságának és a jó széljárásnak köszönhetően alig tizenhárom nap múltán máris a maláj szigetvilág vizein vitorlázott, jelenleg épp a rettegett Mompracem sziget látókörében, ettől a kalózfészekből igencsak óvakodnia kellett.

Este nyolc órára a sötétség szinte átláthatatlanná sűrűsödött. A nap eltűnt a páratömegek közt, a szél pedig továbbra is vérfagyasztó vijjogással és sivítózással bömbölt.

A tenger szilaj haraggal hánykolódott. Amerre csak ellátott a szem, óriási hullámhegyek emelkedtek irtózatossággal, habtaréjuk tajtéksörénytől tüskéllett, mintegy varázsütésre tornyosultak fel a magasba, összeöklelődtek, majd sistergő csattanással aláhulltak, dühödten zúzódtak széjjel Mompracem szigetén, amely baljóslatú, sötét tömbként meredt az éjsötétben.

Az Ifjú India oldalra dőlve siklott. Hol átvágott a robogva gördülő hullámhalmok csúcsán, s ilyenkor árbocvégei a fellegek ködösen füstölgő pamatait hasogatták, hol meg belezuhant a hullámvölgyek szakadékaiba, ahonnan aztán csak kinkeservvel bírt fölvergődni.

A szélborzolta hajú, mezítlábas tengerészek buzgón végezték árbocszolgálatukat, olykor térdig gázoltak a sustorgó vízben, amely nem talált alkalmas kiutat a fedélzeti szűk levezető csatornákon. Parancsszavak és káromkodások keveredtek az orkán hujjogásába.

Este kilenc órára a háromárbcos - az ár ide-oda sodorta, mint valami játékszett - már Mompracem vizein bukdácsolt.

Bill fedélzetmester minden erőfeszítése ellenére - majd eltörte kezét a kormánykerék kallantyúin - az Ifjú India olyan közel sodródott a szirtfüzérektől, korallzátonyoktól és rücskös sziklaaljzatoktól szabdalt partsávhoz, hogy attól lehetett tartani, nyomban hajótörést szenvednek.

MacClintock kapitány szerfölött megrémült, amikor a fővényszegély apró Öbleiben számos tüzet vett észre, egy villám világosságában pedig egy magas termetű férfit is megpillantott: szálegyenesen állt egy függőlegesen égnek meredő gigászi kőszál gerincének legkülső fokán, karját keresztbe fonta a mellén, rendíthetetlenül szemlélődött az elemek fékevesztett tombolása közepette.

A férfi különös tekintetet vetett a kapitányra, szeme úgy izzott, mint a szénparázs. Egy pillanatig úgy rémlett, mintha karját Is föllendítené, és baráti mozdulattal intene neki. A látomás azonban csak néhány másodpercig tartott. Újra elárasztott mindent az éjhomály, és egy szélroham hirtelen távolabb taszította az Ifjú Indiát a szigettől.

- A jó Isten mentsen meg bennünket! - kiáltott fel Bill mester, aki szintén észrevette azt a férfit. - Az ott a Maláj Tigris!

Hangját félelmetes mennydörgés nyomta el, amely visszhangok sorát verve robajlott tova az égbolt melységeibe. Mintegy jeladásra, fülsiketítő, leírhatatlan zenebona támadt. A levegőég körös-körül mindenütt lángra lobbant, mintha az egész világmindenség tüzet fogott volna, hogy fenyegető fényességben árassza el tündökletével a viharzó tengerárt.

A villódzó mennykövek egymás után repesztették meg a mennybolt feketeségét, ezerféle bizarr cikcakkban sisteregve sülyyedtek el a habok szakadécai közt, vagy örvénylőn forgó gömbökként kerengtek a hajó körül, vérfagyasztó sercegéssel. A tenger szívszorító harsogással ágaskodott. Már nem is hullámok, hanem villámok ragyogásában villódzó vízhegyek horgadtak őrzöngve az ég felé, mintha valamilyen természetfölötti erő gerjesztené őket, s örök alakváltozásban torlódtak egymás hegyére-hátára. A szél pedig tébolyultan dudált, csapásai alatt időről időre langyos eső záporozott.

A háromárbcos hol a jobb, hol a bal oldalára dőlt. Nagyokat nyikordulva nyögött, mintha csak azokra a szörnyű tengercsapásokra panaszkodnék, amelyek orrától tatjáig elborították, s rémületbe ejtette a legénységet: fel-felszökkent, dülöngélt, ormányárboca roppant ostorcsapásokat mért a vízre, amint hol északnak, hol meg délnek fordult, a kormányos minden kétségbeesett erőfeszítése ellenére.

Akadtak olyan pillanatok, amikor a tengerészek nem tudták, vajon lebegnek-e még a felszínen, vagy szirtre futottak már, olyan hatalmas víztömeg omlott át a fele részben már szétzúzódott korlátokon.

Hogy balsorsuk betetőződjék, éjfél tájban az addig egyre ijesztőbben süvöltő északi szél váratlanul keletire váltott.

Ezzel már nem bírtak megküzdeni. Istenkísértés lett volna szembeszegülni a hajóorra törő tájfunnal. Bár Mompracem rettegett partjain kívül semmiféle kikötési lehetőség nem kínálkozott nyugat felé, MacClintock kapitánynak bele kellett törődnie abba, hogy nekivág az ítéletidőnek alacsony vitorlákkal, és menekül onnan, amilyen gyorsan néhány megmaradt, szélnek feszülő vászna csak engedi.

Két órája már, hogy az Ifjú India irányt változtatott, nyomában az engesztelhetetlenül üldöző, páratlanul magas hullámveréssel, amely mintha vesztére esküdött volna.

A villámlás közben jócskán megritkult, a sötétség pedig olyan sűrűvé vált, hogy kétszáz lépésnyi távolságra sem látott el a szem.

Ekkor furcsa zaj ütötte meg a kapitány fülét: a szirtéken szerteporló habok jellegzetes morajlása; ezt a különös zúgást a tengerész a legfélelmetesebb

förgeteg harsogása közepette is meg tudja különböztetni minden más hangtól..

- Ügyelj az orra! - ordította MacClintock, túlüvöltve hangjával a habok robajlását és a szélvész sivitását.

- Megtörik a tenger! - rivalgott föl egy hang.

- Hullámverés! - bődült el egy másik.

MacClintock kapitány megkapaszkodott a háromszögű orrvitorla árbocát kifeszítő kötélbe, hogy fölhúzódkodjék a korlátra

Nem látott semmit; mindazonáltal a szélrohamok korbácsütései közepette tisztán hallotta a parti sekély víz viharos hullámbuzgását. A háromárbocostól néhány ölnyire hullámverések láncolata emelkedett, talán Mompracem parti szirtsorának egyik kiágazásán.

- Vigyázz! Fordulunk! - bömbölte torkaszakadtából MacClintock kapitány.

Bill fedélzetmester minden erejét megfeszítve jókorát rántott a kormánykeréken. Szinte ugyanabban a pillanatban a hajó partot ért.

A lökés azonban épp hogy csak érződött. Csupán a hajógerinc díszes nyúlványát morzsolták le a korallzátonyok tűhegyes ág-bogai, a hullámtörő szirtsor legkülső peremén. Balszerencsájukra azonban a szél egyre csak a tat felől fújt, és a habok is a part felé taszították a hajót.

A legénység ebben a szörnyű pillanatban is megőrizte rendkívüli hidegvérét; sikerült végrehajtaniuk a fordulást. Az Ifjú India a nyílt tenger felé kanyarodott, mintegy kétszáz Öles fordulattal, elmenekült a parti szirtsor mellől, amely körül kikoplalt vérebekként acsarogtak a hullámok. Egy pillanattig úgy tetszett, mintha minden jóra fordult volna. A hajó orrán sebtiben lebocsátott mérőn tizennégy rőf mélységet jelzett.

A legénység lelkében már-már új reménység született, hogy sikerül megmenteniük a hajót, amikor az ormánysudár felől hirtelen megint fölhangzott a viharos hullámtörés morajlása.

A tenger ismét fölzúdult, még hevesebben, mint az imént, ami arra vallott, hogy újabb szirtlánc gátolja útjukat.

- Kifelé kanyarodj, Bill! - harsogta MacClintock kapitány.

- Hullámverés a hajóorr alatt! - jajdult tol egy tengerész, aki előrekúszott egészen az ormányárbocig.

Hangja nem jutott el a hajó tatjáig. Roppant vízhegy zúdult a hajó jobb oldalára, s a háromárbocost erőszakosan a bal oldalára lódította, a vitorlák kötélzetébe kapaszkodó legénységet a fedélzetre terítette, a mentőcsónakok fenekét pedig beszakíttatta a tartórudak villázatával.

Szörnyűséges robaj hangzott föl, törött gerendaszálak reccsenése, majd félelmetes rázkódtatás rengette meg az árbocfákat a hajóorrától a hajótatig.

Az Ifjú Indiát kibelezte a parti sziklák hegyes fogazata, hat tengerészt lesodortak róla a hullámok a szirtek közé.

MÁSODIK FEJEZET

A maláj szigetvilág kalózhai

A balszerencsés háromárbocosnak ütött az utolsó órája.

Beékelődött két szikla közé, bordázata megtöredezett, a hajótő pedig szétzúzódott; nem maradt belőle egyéb holmi javíthatatlan roncsnál, amelyet a tenger előbb vagy utóbb kétségtelenül darabokra őröl és szerteszór.

Nagyszerű, egyszersmind iszonyú látványt nyújtott.

Körös-körül tajtékot túrt és eszeveszetten bömbölt a tenger ezernyi bikája. A habok örvénylő zúgással ragadták tova a korláttöredékeket, a hajóváz gerendadarabjait; rekeszdeszkákat s csónakszilánkokat pörgettek, s ezek irtózatossággal-csikorgással ütődtek egymáshoz.

A háromárbocoson a fennmaradtak szinte valamennyien félőrülten rohángásztak a hajó orrától a hajó tatjáig, kétségbeesetten szitkozódtak, fohászkodtak, kiáltoztak segítségért. Az egyik belegabalyodott a csarnakkötélzetbe, a másik fölkapaszkodott az árbockosárig, a harmadik még följebb mászott, egészen az árbockeresztig. Akadt olyan is, aki úgy kapkodta a lábát, mintha izzó parázson lépkedne, így esengett az Istenhez meg a Szűzanyához; másvalaki meg azon igyekezett kígyózó testtel, hogy belebújjék a mentőövébe, megint más abban mesterkedett, hogy valami úszóalkalmatosságot tákoljon össze, amelyen meghúzhatja magát, ha majd a hajó darabjaira hasadozik.

MacClintock kapitány és Bill fedélzetmester láttak már ennél cudarabbat is: ők

ketten megőrizték valamennyire nyugalmaikat.

Amikor észrevették, hogy a hajó mozdulatlanul vesztegel két szikla közt, sietve leereszkedtek a vitorlás raketerébe. Tüstént megállapították: semmi remény, hogy újra vízre bocsássák, teli van már vízzel.

- No - jelentette ki Bill mester meghatott hangon -, szegényke kilehelte a lelkét!

- Igazad van, Bill - tette hozzá a kapitány még megindultabban. - Ez hát a derék Ifjú India sírja.

- S most mihez fogunk?

- Várnunk kell hajnalig.

- Kibírja-e vajon a tenger csapásait?

- Remélem. A szirtek úgy hatoltak a belsejébe, mint ék a fatörzsbe. Úgy vélem, mozdíthatatlan.

- Gyerünk, öntsünk bátorságot a fedélzetiekbe. Félholtak a félelemtől.

A két tengeri farkas fölkapaszkodott a fedélzetre. A tengerészek és az utasok rémület gyötörte arccal tódultak feléjük, és zokogó aggodalommal faggatták őket:

- Elvesztünk? - kérdezték egyesek.

- Elsüllyedünk? - kérdezték mások.

- Van remény, hogy megmenekülünk?

- Hol vagyunk?

- Nyugalom, fiúk! - intett a kapitány. - Egyelőre nem fenyeget semmiféle veszedelem.

Kammamuri, aki délután oly türelmetlennek mutatkozott, most odasietett a kapitányhoz.

- Parancsnok úr - tudakolta nyugodt hangon -, miért nem megyünk Sarawakba?

- De hisz jól látod, hogy lehetetlen, Kammamuri.

- Nekem azonban oda kell jutnom.

- Nem tudlak biztatni semmi jóval. A hajó olyan mozdulatlan, akár a kőszál.

- Ott vár reám a gazdám, kapitány úr.

- Várni fog.

Az indus élénken csillogó tekintete ködössé vált, arca pedig, amelyről valamilyen különös szilaj kifejezés sugárzott, elsötétült.

- Káli óvja őt - mormolta.

- Még nincs minden elveszve, Kammamuri - jegyezte meg a kapitány.

- Nem süllyedünk el tehát?

- Mondtam, hogy nem. Ej, no, csigavér, fiúk!... Holnap megtudjuk, milyen szigeten vagy milyen korallzátonyon szenvedtünk hajótörést, és majd meglátjuk, mit tehetünk.

A kapitány szavai jó hatást tettek a tengerészek lelkére; reménykedni kezdtek abban, hogy megmenekülhetnek. Akik tutajt ácsoltak, abbahagyták a munkát; akik fölcsimpaszkodtak az árbocokra, némi tétovázás után lecsúsztak onnan. Nemsokára nyugalom uralkodott a hajótörést szenvedett háromárbocos fedélzetén.

A tenger mindazonáltal továbbra is rendkívül háborgott. Gigászi hullámok őrvongó haraggal robbantak szét a szirtsorokon. A vitorlás némelykor olyan erősen megrázkódott az orrától a tatjáig, hogy attól féltek, mindjárt lefordul a korallzátony padjáról, és szétmállik a magas hullámverésben. Szerencsére szilárdan rögzült a helyén, s a tengerészek a fenyegető veszély s a fedélzeten át- meg átcsapó hullámrohamok ellenére is fölülhülhettek néhány órai alvástól.

Hajnali négykor keleten halványan világosodni kezdett. Aztán felkelt a nap, azzal a gyorsasággal, amely a trópusi övezeteken szokása; érkezését csodálatos vörös csík jelezte. A kapitány egyenesen állt a főárboc kosarában, mellette Bill mester; meredten néztek észak felé, ahol nem egészen kétfélföldnyire homályos tömkeleg feketéllett, nyilvánvalóan valamilyen szárazulat.

- Nos, kapitány - kérdezte a fedélzetmester, aki dühödten rágcsált egy darab bagót -, ismeri azt a földet?

- Azt hiszem, igen. Sötét van még ugyan, de a körülötte meredező szirtsorok láttán az a gyanúm, hogy az ott Mompracem szigete.

- By God! - dűnnyögte az amerikai, és keserves fintort vágott. - Igencsak rút helyen törtük el a lábunkat.

- Sajnos, magam is attól tartok, Bill. A sziget nem örvend valami jó hírnévnek.

- Mondja Inkább úgy, kapitány: veszett hírű kalózfészek. A Maláj Tigris visszatért ide...

- Hogyan?! - kiáltott föl MacClintock, és kilelte a hideg, még a csontja is beleborzongott. - A Maláj Tigris visszatért Mompracemre?!

- Bizony.
- Lehetetlen, Bill! Jó néhány éve már, hogy eltűnt az a borzalmas ember.
- De ha mondom, hogy visszatért. Vagy négy hónapja megtámadta a Calcuttába tartó Arghilah-t, s a hajó csak nagy nehezen bírt elmenekülni. Egy tengerész, aki régebből ismerte a vérszomjas kalózt, elmondta nekem, hogy fölismerte őt egy praho orrán.
- Akkor hát elvesztünk. Habozás nélkül ránk fog rontani.
- By God! - ordított föl a fedélzetmester, és hirtelen halálsápadt lett.
- Mi ütött beléd?
- Nézze csak, kapitány úr! Oda nézzen!...
- Prahók a láthatáron! Prahók a láthatáron! - harsogta egy hang a fedélzet felől.

A kapitány éppúgy elhalványult, akár a fedélzetmester; a sziget felé tekintett, és meglátott négy dereglyét: alig hárommérföldnyire bukkantak elő egy földnyelv mögül.

Négy nagy maláj praho tartott feléjük, karcsú törzsű, pihekönnyen surranó vízi alkalmatosságok; árbocaikon hosszúkás vitorlák feszültek.

Ezek a dereglyék meglepő gyorsasággal szelik a habokat, szél ellen egyensúlyozó rúddal haladnak, szélirányban pedig széles támasztókkal, s ezeknek köszönhetően dacolnak a legrettentőbb orkánokkal is; általában maláj kalózok hajóznak rajtuk, és vakmerően nekirontanak a maláj szigetvilág vizeire merészkedő leghatalmasabb tengerjáróknak is.

A kapitány tudta, kikkel akadt dolga, ezért, amint megpillantotta őket, sietve leereszkedett a fedélzetre. Néhány szóval tájékoztatta a legénységet, milyen veszély fenyeget. Csak elszánt ellenállás mentheti meg őket.

Hajójuk fegyvertára, szerencsétlenségükre, nem volt jól felszerelve. Ágyúkkal egyáltalán nem rendelkeztek, puskájuk is épp csak annyi akadt, hogy a legénységnek jusson egy-egy, ezek az ósdi flinták is rozogán zörögtek. Találtak azonban csákyázó szablyákat, rozsdá marta ugyan őket, de még elég jónak látszottak; került néhány otromba mordály meg egy-két forgópisztoly is, és szekéréé, szép számmal.

A tengerészek és az utasok úgy-ahogy fölfegyverkeztek, és a tat felé igyekeztek: ez jórészt alámerült, s ezért a legkönnyebben ott mászhatnak föl a támadók.

Az Egyesült Államok lobogóját ünnepélyesen felhúzták a csonkavitorla rúdjára, és Bill mester erősen odaszögezte.

A szinte madárszárnnyon suhanó négy maláj praho már csak hét- vagy nyolcszáz lépésnyire siklott; készülődtek, hogy keményen rajtaüssenek a szegény háromárbocson.

A napkorong ekkor emelkedett a láthatár fölé, és megvilágította a közeledőket.

Nyolcvan vagy kilencven félmeztelen férfi várakozott ugrásra készen a prahókon, keményen markolták gyöngyház berakással és aranylemezekkel áttört agyú, csodálatos karabélyaik csövét, a legfinomabb acélból vert hatalmas parangjaikat, széles pengéjű kardjaikat, upa nedvével mérgezett hegyű, kígyó formájú krisszeiket, kampilang nevezetű roppant buzogányaikat, amelyeket olyan játszi könnyedséggel forgattak, mint holmi egyszerű sétatálcát.

Sötétlettek köztük olajzöld bőrszínű, tagbaszakadt és vad arcvonású malájok, ám jórészt magas termetű, gyönyörű dajak férfiak voltak, karjukat és lábukat csillogó rézkarikák borították. Akadtak köztük még kínaiak is - messziről virított jól fölismerhető, kopaszra borotvált, elefántcsontként csillogó koponyájuk -, továbbá néhány bugíz, makasszár és javai harcos egészítette ki a tarka gyülekezetet. Valamennyien szűrös szemmel kémlelték a háromárbocost, és bőszen hadonásztak fegyvereikkel; olyan szilajul rivalogtak, hogy a hajótöröttek ereiben megfagyott a vér. Úgy rémlett, még mielőtt közelharcra kerül sor, el akarják borzasztani ellenfeleiket.

Négyszáz lépésnyire lehettek, amikor ágyúlövés dördült az első prahóról. A tekintélyes kaliberű golyóbis szétzúzta az ormányárboc tövét, a rúd kettéroppant, hegye belecsobbant a tengerbe.

- Bátorság, fiúk! - kiáltotta MacClintock kapitány.

- Ágyú szólt: kezdődik a tánc. Sortűz!

Néhány puská pukkant a parancsszóra. Szívdermesztő üvöltés tört ki a prahók fedélzetén, annak jeleként, hogy nem mindegyik ólom ment kárba.

- Jól van, fiúk! - bömbölte Bill mester. - Inukba szállt a bátorságuk, a csúf pofák nem mernek közelünkbe kerülni. Hahó! Tűz!

Harsogását elnyomták a nyílt víz felől felmorajló félelmetes robbanások. A tengeri kalózok rohamra indultak.

A négy dereglye úgy festett, mint megannyi szörnyű vas-záport ontó tűzokádó. Lőttek az ágyúk, lőttek a kőhajító gépezetek, lőttek a karabélyok, mértani pontossággal szétzúztak, leterítették, összeromboltak mindent.

Máris négy hajótörött hevert élettelenül a deszkákon. Az előárboc törzse derékba tört az árbocokosár alatt, végigzuhant a fedélzeten, vitorlarudakkal, vásznakkal, hajókötelekkel torlaszolta el. A támadók diadalüvöltésére a védekezők rémült sikolya, fájdalomkiáltása, nyöszörgés és halálhörgés felelt.

Többé nem lehetett ellenállni az ijesztő gyorsasággal közeledő, árbocfákat, korlátokat légbe röpítő acélorkánnak.

A hajótöröttek látták, hogy elvesztek; még egyszer elsütötték muskétáikat, majd elhagyták helyüket, hanyatt-homlok elmenekültek a hajó jobb feléről, és meghúzódtak a felszerelés és a csónakok roncsai mögött. Néhányuk sok vért vesztett, és szívtépően jajveszékelt.

A kalózok, ágyúik fedezetében, negyedóra alatt eljutottak a tengerjáró tatjáig, majd megkíséreltek fölkúszni a fedélzetre.

MacClintock kapitány lélekszakadva odarohant, hogy visszaverje a hajófalnak ütköző első dereglyét, de egy kartácslövés neki is, három társának is kioltotta az életét.

Vérfagyasztó üdvivalgás visszhangzott a levegőégben:

- Éljen a Maláj Tigris!

A kalózok elhajították karabélyukat, megragadták szablyájuk, szekercéjük, csatabárdjuk és krisszük markolatát, majd rettenthetetlent rávetették magukat a háromárbocosra, fölkapaszkodtak a korlátokon, a hátcsarnakkötélzeten, a lecsüngő oldallajtórjakon. Néhányan fölmásztak a prahók árbocvégeire, végigszaladtak a vitorlarudakon, akár a majmok, onnan szökkentek át a háromárbocos felszerelésére, és csusszantak le a fedélzetre. A gyér számú védekezőt máris elnyomta a túlerő: ott roskadtak össze a hajó orrán, végén, előfedélzetén és tatépítményén.

A főárboc tövében egyetlen férfi maradt talpon csupán; az indus Kammamuri úgy csapkodott, akár az oroszlán, fél térdre rogyva, hol jobbra, hol balra sújtva csorbitotta ellenfelei kardvasát.

- Segítség! Segítség!... - lihegte fojtott hangon.

- Megállj! - harsant föl váratlanul egy hang. - Ez az indus vitéz legény!...

HARMADIK FEJEZET

A Maláj Tigris

Harminckét-harminchárom éves férfi kiáltott. A legjobbkor.

Karcsú termete magasra nyúlt, finom, arisztokratikus arcának vonásai tisztán fehérlettek, égszínkék szeme szelíden csillogott, fekete bajusza mosolygó szájra vetett árnyat.

Rendkívül választékosán öltözködött: gesztenyeszínű bársonyzubbonyán aranygombok ragyogtak, csípőjén széles kék selyemkendő feszült, brokáthoz hasonló, könnyű kelméből készült nadrágot viselt, magas sarkú, hosszú szárú csizmáját vörös kordovánból varrták, fején valódi manilai szalmakalap sárgállott. Nyakába vetve nagyszerű indus karabélyt hordott, oldalán arasznyi széles pengéjű görbe kard függött, aranyozott markolatát bámulatosan tündöklő, mogyorónyi gyémánt díszítette.

Egyetlen mozdulattal távolabb intette a kalózokat, s közelebb lépett az indushoz, akinek eszébe se jutott, hogy feltápászkodjék, annyira csodálkozott, amiért még mindig él; az elegáns férfiú egy pillanatig mély figyelemmé! nézte a megdöbbenet fialembert.

- Hát ehhez mit szólna? - kérdezte vidáman.

- Megkímélnék?! - kiáltott föl Kammamuri, és váltig töprengett, vajon ki is lehet ez a fehér bőrű idegen, aki ujjainak egyetlen intésével parancsol a rettegett kalózoknak.

- Meglep, ugye, hogy élsz még?

- Annyira, hogy úgy tetszik, mintha csoda esnék meg velem.

- Sose kételkedj benne, fiatal barátom.

- De miért? - kérdezte ártatlanul az indus.

- Mindenekelőtt azért, mert nem vagy fehér ember.
 - Ugyan már! Kegyelmed gyűlöli a fehéreket?
 - Úgy ám.
 - Uraságod eszerint nem fehér?
 - Telivér portugál volnék, a teremburáját!
 - Akkor hát nem értem, hogy kegyelmed miért...
 - Lassan a testtel, fiatalember, bővebb magyarázatokat ne kérj!
 - Úgy legyen, de utóvégre is miért?
 - Utóvégre azért, mert vitéz vagy, és én szeretem a vitézeket.
 - Mahratta vagyok - jelentette ki önérzetesen az indus.
 - A mahratta jónevű fajta. Mondd csak, nincs-e kedved ellenére elszegődni miközénk?
 - Hogy én kalóz legyek?!
 - Miért ne? A kutya-faját! Derék cimbora válnék belőled.
 - S ha visszautasítom?
 - Nem állnék jót többé a fejedért.
 - Hát ha csak ilyen áron menthetem meg a bőrömet, felcsapok kalóznak.
 - Bravó, fiacskám. Hé, Kotta, eredj már, és keress nekem egy flaska whiskyt. Amerikaiak nem hajókáznak jókora tartalék nélkül.
 Kotta - öt láb magas maláj harcos, karján hajókötel-izmok dagadoztak - lesietett szegény MacClintock kapitány kabinjába, s néhány pillanat múltán két pohárral meg egy porlepett palackkal tért vissza.
 - Whisky- betűzte ki a portugál a cirkalmas címkét.
 - Ezek az amerikaiak csakugyan kiváló fickók...
 Megtöltött két kupicát, az egyiket átnyújtotta az indusnak, és megkérdezte tőle: - Mi a neved?
 - Egészségedre, Kammamuri
 - Egészségére... izé úr...
 - Yaneznak hívnak - jegyezte meg a fehér ember.
 Egy hajtásra felhörpintették a méregerős italt.
 - No, fiacskám - szólalt meg Yanez, még mindig igen jókedvűen -, most aztán megkeressük Sandokan kapitányt.
 - Kicsoda az a Sandokan?
 - Teringettét! A Maláj Tigris.
 - S kegyelmed odavezet hozzá?
 - Hogyne, kedves barátom, bizonyára örömmel fogad egy mahrattát. Gyerünk, Kammamuri.
 Az indus meg se moccant. Zavartnak látszott, és hol a kalózra, hol meg a tatfedélzet felé pillantott.
 - Mi bajod?
 - Uram... - kezdte a mahratta tétován.
 - Beszélj!
 - Ne bántsák!
 - Kicsodát?
 - Egy nőt kísérek.
 - Egy nőt?! Fehéret vagy indust?
 - Fehéret.
 - És hol van?
 - Elrejtettem a raktérben.
 - Hozd föl a fedélzetre!
 - Nem nyúlnak hozzá?
 - Szavamat adom rá..
 - Köszönöm, uram- suttogta a mahratta meghatott hangon.
 Hátrafutott a tatra, és eltűnt az egyik fedélzeti nyílásban. Néhány pillanat múltán újra megjelent.
 - Hol van az a nő? - kérdezte Yanez,
 - Jön már, de egyetlen szóval se zaklassák, uram. Örült.
 - Örült?! De hát kicsoda voltaképpen?
 - Nézze, uram! - figyelmeztette Kammamuri.
 A portugál a tat felé fordult.
 Hatalmas fehér selyempöngyögbe burkolódzott csodaszép nő bukkant föl hirtelen a lejárati nyílás négyszögéből, s megtorpant a hátsó törzsvitorla árboccsonkja mellett.
 Tizenöt esztendősen lehetett. Légiesen lenge alakja hajlékony kecsességgel

lebbent, rózsaszín bőre lágyan csillámlott, nagy, fekete szembogarából végtelen szelídség sugárzott; piciny, fitos orra alatt apró, korallpiros ajka rejtelmes mosolyra húzódott, s látni engedte parányi, hófehér fogacskáit. Dús, koromfekete hajzata választékában diónyi gyémánt szikrázott elől a homlokán, súlyos fürtjei festői ziláltsággal omlottak vállára, s csüngtek le egészen az övéig.

Végigmérte a fegyveres férfiakat, aztán pillantása végigsuhant a fedélzetet eltorlaszoló holttesteken és csónakroncsokon, kedves arcocskáján azonban nem rebbent meg sem az ijedelemnek, sem az irtózatnak, sem a kíváncsiságnak a rándulása.

- KI ez a leány? - kérdezte Yanez különös hangsúllyal; megragadta Kamamuri kezét, és vasmarokkal megszorította.

- Az én úrnőm - felelte a mahratta -, a Keleti Pagoda Szüze.

Yanez néhány lépést tett a tébolyult nő felé - az továbbra is megőrizte szoborszerinti mozdulatlanságát -, s elámulva bámult rá.

- Milyen nagy hasonlatosság!... - álmélkodott, és elsápadt.

Visszasietett Kamamuri mellé, és újra megragadta a kezét.

- Angol ez a leány? - kérdezte izgatottan.

- Indiában született, angol szülőktől.

- Miért örült meg?

- Hosszú sora van annak, uram.

- Majd elmondod a Maláj Tigris előtt. Szálljunk hát hajóra, mahratta barátom, ti pedig, szilaj tigrisek, fosszátok ki alaposan ezt a roskatag teknőt, aztán vessetek rá tűzcsóvát...

Kamamuri a tébolyult leány mellé lépett, kézen fogta, és fölsegítette a portugál prahójára. A leány nem tanúsított ellenállást, egyetlen szót sem ejtett.

- Induljunk! - vezényelt Yanez, és megragadta a kormánykerék fogantyúját.

A tenger Időközben lassacskán lecsillapult. Csupán a víz szintje alól épp hogy kiálló szirtsorok körül tajtékzott és fortyogott még az áradat.

A praho megkerülte a sziklazátony láncolatát, s lélegzetelállító gyorsasággal eltávolodott a hajótörés színhelyétől. Pillekönnyű labdaként ringatódzott a hatalmas hullámhátakon, tőfodrának fehéren bugyborgó csíkjában förtelmes cápák fickándoztak.

Tíz perc leforgása alatt elérte a sziget legkülsőbb földnyelvét, mögéje kanyarodott úgy, hogy csöppet sem csökkentette sebességét, és behajózott egy kies falu előtt széles félkörben elterülő terjedelmes öbölbe. A helység mintegy kéttucatnyi, szilárdan ácsolt kunyhóból állt, roppant ágyúkkal és kőhajító gépezetekkel megerősített háromsoros lövészárokkal védte; ezeket magas cölöpsáncok meg szögesdróttal és rengeteg hegyes karóval teletűzdelt földvágások tették áthatolhatatlanná.

Vagy száz félmeztelen, de állig fölfegyverzett maláj rohant elő a lövészárkokból, s eredt a part felé, vad riogassál, bolondul hadonászva mérgezett hegyű krisszeikkel, éles jatagánjaikkal, fejszéikkel, csákányaikkal, remekművű karabélyáikkal és pisztolyaikkal.

- Hol vagyunk? - kérdezte Kamamuri nyugtalanul.

- Ez a mi falunk - felelte a portugál.

- S itt lakik a Maláj Tigris?

- Amott fönn, ahol az a vörös zászló lobog.

A mahratta fölszegte a fejét, s a tenger fölé függőlegesen meredő gigászi hegyfok csúcsán megpillantott egy cölöppalánkok kerítette, jókora kunyhót, amelynek a kontyán tigrisfejjel ékes vörös lobogó lengedezett.

- Oda fölmegyünk? - tudakolta megindultan az indus.

- Úgy bizony, barátom - válaszolta Yanez.

- Hogyan fogad majd engem az a szörnyű ember?

- Úgy, ahogy az ilyen bátor legényt illik.

- A Keleti Pagoda Szüze velünk jön?

- Egyelőre nem.

- Miért?

- Mert ez a leány nagyon is hasonlít a...

Elharapta a szót. Gyors megrendülés lágyította el hirtelen arcvonásait, és nedvesség csillant meg a szeme sarkában. Kamamuri észrevette.

- Úgy látom, meghatódott, Yanez úr - jegyezte meg.

- Tévedsz - felelte a portugál, és fordított egyet a kormánykeréken, hogy elkerüljék az öblöt védő szirtláncolat legvégső csücskét. - Partra szállunk,

Kammamuri.

A praho orrával a part fövenycsíkjára futott. A portugál, Kammamuri, az örült leány s a kalózhad partra szállt.

- Vezessétek ezt a leányt a falu legjobb házába! - parancsolta Yanez a kalózoknak, és rámutatott az eszelős teremtésre.

- Nem bántják?- aggódott Kammamuri.

- Egyetlen ujjal sem nyúl hozzá senki - felelte Yanez. - A nőket mifelénk jobban tisztelik még, mint Indiában vagy Európában. Gyere, mahratta!

Elindultak a hatalmas hegyfok felé, s föllépdeltek a sziklába vájt szűk lépcsősoron, amelynek fordulóiban karabéllyal és görbe szablyával fölfegyverzett őrszemek silbakoltak.

- Mire való ez a nagy óvatosság? - kérdezte Kammamuri.

- A Maláj Tigrisnek százezer az ellensége.

- Nem szeretik hát a kapitányt?

- Ml bálványozzuk őt, hanem mások... Ha tudnád, Kammamuri, mennyire gyűlölik az angolok. No de Itt is vagyunk... Csöppet se félj.

Följutottak a nagy kunyhó előtti térségre: ezt is sáncok, lesállások, lövészárkok, ágyúk, tarackok és múlt századi kőhajító gépezetek védték.

A portugál óvatosan benyitott egy teakfából ácsolt, ágyúgolyónak is ellenálló óriási ajtón, és bevezette Kammamurit egy vörös selyemmel kárpitozott szobába, amelyet telezsúfoltak európai karabélyokkal, indus és perzsa muskétákkal, trombitacsövű kispuskákkal, szablyákkal, szekercékkel, maláj krisszekkel, török jatagánokkal, törökekkel, palackokkal, csipkéekkel, szövetekkel, kínai és japán majolikavázákkal, aranypénzkupacokkal, ezüstrudakkal, gyöngyszemekből és gyémántokból túlcsonduló edényekkel.

Kammamuri középtűt egy napbarnította férfit vett észre: félkönyökre dült egy dús perzszaszőnyegen, pompázatos keleti öltözetet viselt, arannyal áttört rőt selyemköntöst és magas sarkú, hosszú szárú vörös bőrcsizmát.

Nem látszott többnek harmincnégy vagy harmincöt évesnél. Szálas, csodálatosan fejlett izomzatú testéből áradt az életerő, büszke fején tömött, sűrű haj göndörödön, fekete, akár a hollószárny, és festői kuszaságban hullott robusztus vállára.

Magas, domború homloka alól csillogó zöldeskék szempár kémlelte a világot, keskeny ajkán meghatározhatatlan mosoly játszott, pompás szakállától arcvonásai valamiképpen szilaj jelleget öltöttek, ami tiszteletet parancsolt, de egyszersmind félelmet is keltett. Bárki rátekinthetett, egyetlen pillantásra sejthette, hogy ebben az emberben a tigris vadsága, a majom fürgesége és az óriások ereje lakozik.

Amint meglátta a szobába lépőket, egyetlen mozdulattal ülő testtartásba pattant, és szívek mélyéig ható nézéssel fürkészte őket.

- Mi hírt hozol? - kérdezte ércezen zengő hangján.

- Mindenekelőtt: győzelem - felelte a portugál. - Most pedig egy foglyot vezetek eléd.

A különös férfi homloka elsötétült.

- Ennek az Indusnak megkímélted az életét? - kérdezte néhány pillanatnyi csend után.

- Igen, Sandokan. Talán ellenedre van?

- Tudod, hogy tisztelem a szeszélyeidet, barátom. S mit kíván ez az ember?

-Tengeri tigris akar lenni maga is. Láttam viaskodni: hősieen harcolt.

A Maláj Tigris pillantása felizzott. A homlokát barázdáló redők eltűntek, mint a felhők, ha friss szél sodorja tova őket.

- Lépj közelebb! - szólította meg az indust.

Kammamuri engedelmeskedett, bár még mindig béklyóba verte a megilletődés, amiért a legendás kalóz színe előtt állhat, aki oly sok év óta ejti rettegésbe Malaysia népeinek szívét.

- Mi a neved? - kérdezte a Tigris.

- Mi vagy?

- Mahratta.

- Bajnokok ivadéka vagy tehát?

- Igazat mondasz, Maláj Tigris - vágta rá kevélyen az indus.

- Miért hagyta el szülőházadat?

- Hogy mielőbb Sarawakba érjek.

- James Brooke-hoz igyekszel-e, ahhoz az ebhez? - kérdezte Sandokan gyűlölködő hangsúllyal.

- Nem tudom, ki az a James Brooke.
- Jobb is. Ki vár reád Sarawakban?
- A gazdám.
- Mit keres ott? A rádzsza katonája talán?
- Nem, a rádzsza foglya.
- Fogoly? S miért?

Az indus nem válaszolt.

- Beszélj! - biztatta kurtán a kalóz. - Tudni akarok mindent.
- Lesz-e vajon türelme végighallgatni, uram? A történet éppen olyan hosszú, mint amilyen rettenetes.
- Kedvelem a szörnyű és véres történeteket. Ül le, és beszélj!

NEGYEDIK FEJEZET

Borzalmas dráma

Nem kellett kétszer mondania. Kammamuri helyet foglalt egy gyűrött bársonygöngyöleg kellős közepén, néhány pillanatig elmélyülten tűnődött, hogy összeszedje gondolatait, majd így szólt:

- Maláj Tigris, hallott-e Kegyelmed a szent Gangesz menti Sunderbund-tájáról?
- Nem ismerem azt a vidéket - felelt a kalóz -, de tudom, hogy az a folyó deltája. Azokról a homokpadokról beszélsz, amelyek elzárják a nagy folyam torkolatát?
- Igen, roppant nádasok sarjadnak azon az ezer meg ezer hatalmas zátonyon, vérszomjas fenevadak földjén, amely sok-sok mérföldnyi terjedelemben veszi körül a Hugly torkolatát is, meg a Gangeszét is.
- Gazdám ott született, ennek a vidéknek a szívében, egy szigeten, amelyet úgy hívnak: Fekete Dzsungel. Szép ember, erős, vitéz, a legvitézebb, akivel csak találkoztam kalandos életem során. Nem fél semmitől, sem a szemüveges kobra mérgetől, sem az óriáskígyó bordazúzó erejétől, sem a hatalmas bengáli tigris karmaitól, sem ellenfelei cselvetésétől.
- Mi a neve? - kérdezte a kalózvezér.
- Tremal-Naik, a Fekete Dzsungel tigrisvadásza és kígyóvadásza
- A Maláj Tigris erre a névre felkapta a fejét, s fürkészőn nézett a mahrattára.
- Azt mondtad, tigrisvadász? - kérdezte. - Bátor ember lehet. Folytasd hát, türelmetlenül hallgatom.

- Egy este Tremal-Naik éppen hazafelé tartott a dzsungelből... a levegő édes illatokkal lengedezett, a láthatár peremén rőt színben borongott még a napnyugta fénycsíkja, de a szürkülő égbolton felszikkasztak már az első csillagok. Jókora távolságot megtett már a gazdám, amikor egy buján zöldellő musszenda-cserje mögül, vagy húszlépésnyire egyszer csak tüneményes szépségű fiatal leány libbent eléje. A rózsásbőrű, fekete hajú, gyönyörű teremtes mélabús pillantást vetett a gazdámra, majd eltűnt.

Tremal-Naikot szíven ütötte ez a látomás, szerelemre lobbant a leány iránt.

Néhány nap múlva büntényt követtek el a Radzsmangal-sziget partján. Egyik társunk, aki arrafelé járt tigrisvadászaton, odaveszett: már csak a holttestére találtunk, hurok lógott a nyakán.

- Ó!... - csattant fel a kalózvezér, a legnagyobb meglepetéssel. - Ugyan miféle fojtogató bírt végezni egy tigrisvadással?

- Legyen türelemmel kegyelmed, és megtudja.

Tremal-Naik, mint már említettem, bátor ember. Magával vitt, s éjnek évadján partra szálltunk Radzsmangal szigetén: szentül elhatároztuk, hogy megbosszuljuk szerencsétlen sorsú társunkat. Eleinte ezernyi titokzatos nesz hallatszott, dobogás szüremlett fel a föld alól, majd egy gigászi banianaépítmény nyílásából csoportnyi pucér, cikornyásan tetovált vadember ugrott elő: ők voltak a szegény tigrisvadász gyilkosai.

- S mi történt? - kérdezte a kalózvezér.

- Tremal-Naik sohasem habozott. Egyetlen karabélylövessel földre terítette a bennszülöttek vezetőjét, majd eliramodtunk.

- Derék Tremal-Naik! - kiáltott fel lelkesen a Maláj Tigris. - Folytasd! Ez a történet jobban szórakoztat, mintha megcsákláznék egy sárga fémmel színig rakott hajót!

- Hogy felbőszült üldözőink nyomunkat veszítsék, gazdám elvált tőlem, s egy nagy pagodában keresett menedéket, ahol újra összetalálkozott... Kitalálja-e, hogy

kivel?

- Talán a fiatal leánnyal?

- Vele, szegényke azoknak a bennszülötteknek a fogságában sínylődött.

- De hát kik azok?

- Van egy vérszomjas istenség, nem éri be mással, csak emberáldozattal: azt imádják. Úgy hívják: Káli.

- A thugok szörnyű istennője?

- A fojtogatók istennője.

- Azok az emberek még a tigriseknél is irtóztatóbbak. Folytasd az elbeszéléseidet!

- A leányka, aki akkor már szerelemre gyulladt gazdám Iránt, jól látta, milyen veszedelmek fenyegetik mindenfelől, és kérve kérte, hogy nyomban távozzék; Tremal-Naik azonban nem az az ember, akinek inába száll a bátorsága. Ott maradt, és megvárta a reá fenekedő thugokat, elszánta magát, hogy megmérkőzik velük, s ha lehet, elszókteti a fogoly leányt. De jaj, túlbecsülte tulajdon erejét. Nemsokára tizenkét, hurokkal fölfegyverzett férfi rontott a pagodába, rávetették magukat gazdámra, és hiába védekezett fogcsikorgatva, leterítették és gúzsba verték, majd a fojtogatók főnöke, a vérszomjas Suyodhana tört vágott beléje.

- S nem halt belé? - faggatta Sandokan feszült érdeklődéssel.

- Nem - rázta a fejét Kammamuri -, mert nem sokkal utóbb rátaláltam a dzsungel közepén: ott hevert vérbe fagyva, melléből fölmeredt a tör nyele, de élt még.

- S miért hajították ki a dzsungelba? - kérdezte Yanez.

- Hogy fölfalják a tigrisek. Hazavittem kunyhónkba, nagy gonddal ápoltam, s meg is gyógyult, a szíve azonban sérült maradt a fiatal leány fekete szemétől, s az a seb nem is hegedt be mindmáig.

A thugok több ízben is kelepécét vetettek neki, de sikerült mindig elkerülnie a csapdát, s egy nap úgy döntött, útra kel Radismangal szigetére; mindenre elszánta magát, csak hogy viszontlássa szerelmesét. Éjszaka indultunk el csónakunkon, orkán tombolása közepette, leeeveztünk a Mangalon, és partra szálltunk a szigeten.

A baniana bejáratát nem őrizte senki, s mi leereszkedtünk a föld alá, behatoltunk a vaksötét folyosók mélyébe. Jól tudtuk, a thugoknak nem sikerült kiirtaniuk a fekete szemű leány szívéből Tremal-Naik iránt érzett szerelmét, ezért elhatározták, hogy elevenen elégetik, ekként csillapítják borzalmas Istennőjük haragját. Mi tehát siettünk, hogy kiszabadítsuk.

- De hát miért tiltották meg annak a leánynak, hogy szeressen? - kérdezte Yanez.

- Mert őt bízták meg a Káli Istennőnek felszentelt pagoda őrizetével, s mint papnőt arra kényszerítene, hogy szüzességi fogadalmat tegyen.

- Gyalázatos gazemberek! - fakadt ki Yanez.

- Folytatom: hosszú-hosszú alagutakon osontunk végig, eltettünk láb alól néhány őrszemet is, majd egy roppant csarnokban találtuk magunkat, száz oszlop tartotta mennyezetét, és végtelen sok mécszláng halotthalvány, pislá fénye derengett benne szerteszét.

Kétszáz indus ült ott körben, hurokkal a kezében. Középpütt emelkedett az Istennő szobra, előtte kicsiny medence kélett: abban úszik az az aranyhal, amelyben a thugok hiedelme szerint az istennő lelke lakozik; a bálvány közelében hatalmas máglya barnállott.

Éjfél tájt egyszer csak megjelent Suyodhana főnök, áldozópapjai pedig magukkal vonszolták a szerencsétlen leányt, akit már elhódítottak ópiummal és titokzatos illatszerekkel. Nem tanúsított már semmilyen ellenállást. Már csak néhány lépés választotta el a máglyától; valaki meggyújtott már egy fáklyát; a thugok fennhangon mormolták már az elhunytak imáját, amikor Tremal-Naik meg jómagam oroslánként rontottunk a horda közepébe, s jobbra-balra lödöztünk fegyvereinkkel.

Ledönteni azt az emberfalat, kiragadni a leányt az áldozópapok kezéből és elmenekülni a koromsötét folyosókon át - mindez egyetlen pillanat műve volt.

Hogy hova futunk, azt egyikünk sem tudta, de nem is gondoltunk rá abban a végletekig felajzott pillanatban. Csak azon igyekeztünk, hogy egérutat nyerjünk a thugok elől, akik máris felocsúdtak riadalmukból, és tüstént nyomunkba eredtek.

Jó óra hosszat szaladtunk, egyre mélyebben behatoltunk a Föld méhébe, míg végül egy aknára leltünk, azon leereszkedtünk egy üregbe; abból azonban semerre sem vezetett kijárat. Amikor megkíséreltünk felkapaszkodni, már késő volt: a thugok oda berekesztettek bennünket!

Szoros ostromzár alá vettek, elhatározták, hogy szomjhalállal pusztítanak el bennünket, s ezért óriási tüzeket gyújtottak mindenütt az üreg körül, mintha elevenen akarnának megsütni, aztán pedig roppant vízsugarat zúdítottak ránk, abba meg altatószert kevertek. Abban a pillanatban, hogy szomjunkat oltottuk, úgy rogytunk a földre, mintha kihagyott volna a szívverésünk, és ellenállás nélkül ellenségeink kezére kerültünk.

Már beletörődtünk abba, hogy meghalunk, hiszen tudtuk, a thugok nem ismernek könyörületet; ők mégis megkímélték az életünket. Ezek az emberi fenevadak túlságosan is édesnek találták számunkra a halált, és Suyodhanának, a fojtogatok főnökének pokoli elméjében megfogamzott már a szörnyű terv: az volt a célja, hogy gyökerestül kitépje a leány szívéből Tremal-Naik iránt érzett szerelmét, s hogy megszabaduljon a gazdámtól, aki félelmetes ellenfelévé válhatott volna.

Tudniuk kell, hogy abban az időben egy elszánt, vitéz férfi, akinek a leányát a thugok elrabolták, ádáz küzdelmet folytatott ellenük. Ez az angol férfi Macpherson kapitánynak hívatta magát.

Kezétől százzszámra hullottak el a thugok, éjjelnappal üldözte őket szünet nélkül, az angol kormányzat hathatós segítségével. Sem a fojtogatók hurokja, sem a fanatikus szektahívók töre nem tudott kárt tenni benne, a legpokolibb cselszövények sem vezettek sikerre ellene.

Suyodhana határtalanul rettegett a kapitánytól, és Tremal-Naikot uszította ellene: tegye el láb alól, s ennek fejében neki ígérte a Keleti Pagoda Szüzének a kezét – ekként nevezték ugyanis azt a fekete hajú leányt, akit a gazdám annyira szeret. A kapitány feje lett volna a nászajándék!

– És Tremal-Naik ráállt? – kérdezte a Maláj Tigris őszinte aggodalommal.

– Túlságosan is szerette a Keleti Pagoda Szüzét, ezért elfogadta a szörnyű vérszerződést, amelyet a kegyetlen Suyodhana, „a Gangesz szent vizének atyja” kínált föl neki. Nem beszélem el kegyelmeteknek, mi mindenre vállalkozott, milyen iszonyú veszedelmek közt forgott, csak hogy közelébe férközzék annak a szerencsétlen kapitánynak.

Egy szerencsés véletlen lehetővé tette számára, hogy a kapitány szolgálatába szegődjék, egy nap azonban felfedték kilétét, és igencsak meg kellett kínlódnia érte, hogy visszanyerje szabadságát, és megmentse életét.

Mindazonáltal nem tett le szándékáról, amelyet a thugok kényszerítették rá, s egy nap sikerült is elrejtőznie egy hajón, amelyet Macpherson kapitány a Sunderbund-vidékre vezetett, hogy kifüstölje odvukból a vérszomjas istennő követőit.

Még aznap éjszaka néhány cinkosa kíséretében behatolt a kapitány kabinjába, hogy lefejezze a vitéz angol katonát. Lelkiismerete tiltotta: ne kövesse el azt a bűntényt, hiszen szentként kell tisztelnie ezt a férfit, vére is lázadt az ellen, hogy gyilkosságra vetemedjék, mégis eltökélte magát, hiszen csak a félelmetes ellenfél megölése árán szerezheti vissza menyasszonyát – legalábbis úgy hitte, mert még nem tudta, milyen pokoli romlottság rejlik a fanatikus Suyodhanában.

– S megölte? – kérdezte Sandokan és Yanez egyszerre izgatottan.

– Nem – felelte Kammamuri. – A döntő pillanatban gazdám ajka ugyanis a szeretett leány nevét suttogta, s ezt meghallotta az ébredező kapitány.

Ez a név villámcsapásként érte mindkettőjüket: megakadályozott egy gyilkosságot és egy iszonyatos bűntényt. Macpherson kapitány ugyanis nem más, mint gazdám szerelmesének édesapja.

– Azt a rézfán fütyülőjét! – fortyant föl Yanez. – Micsoda vérfagyasztó történettel traktálsz te minket?! ...

– A való igazat mondom, Yanez úr.

– De hát a gazdád nem ismerte a menyasszonya nevét?!...

– De igen, csak hogy a kapitány másként szólíttatta magát, nehogy a thugok tudára adja: a tulajdon leánya visszaszerzéséért harcol. Meg aztán attól is félt: ha rádöbbenek, kinek a leányát tartják a markukban, még megölik.

– Folytasd! – intett Sandokan.

– Hogy azután mi történt, elképzelhetik. Gazdám töredelmesen bevallott mindent: ekkor értette csak meg Suyodhana pokoli álnokságát. Felajánlotta a kapitánynak, hogy elvezeti a szeka föld alatti üregeibe.

Partra szálltak Radzsmangal szigetén, gazdám bement a földmélyi templomba, úgy tett, mintha magával vinné a kapitány fejét; amikor viszontlátta a szeretett leányt, jelt adott, s az angolok rátámadtak a thugokra.

Suyodhanának azonban sikerült ép bőrrel menekülnie ellenségei váratlan

rajtaütése elől, s amikor gazdám a menyasszonyával és a kapitány meg valamennyi katonája elhagyták az alagutak útvesztőjét, hogy visszatérjenek hajójukra, hallották, amint a thugok vezére fenyegető hangon rivallja a messzeségből: „Találkozunk még a Fekete Dzsungelban!”

S ez a veszedelmes ember állta a szavát. Radzsmangal szigetén összeverődött néhány száz fojtogató: idejekorán értesültek Macpherson kapitány expedíciójáról. Suyodhana vezetésével, hússzorta nagyobb számban rárontottak az angolokra. A hajó legénysége hiába sietett a Kapitány segítségére. A túlerő letiporta őket, valamennyien ott lelték halálukat a Fekete Dzsungel buján tenyésző bozótjában, legelsőként a kapitány lehelte ki lelkét. A thugok még a hajót is elfoglalták, felgyújtották és a levegőbe röpítették.

Csupán Tremal-Naiknak és arájának kegyelmeztek meg. Lelkifurdalása támadt volna Suyodhanának, azért nem oltotta ki gazdám ételét, aki oly sokat tett az indusok érdekében? Vagy talán abban reménykedett, hogy mégis sikerül thug harcost faragnia belőle?... Soha nem tudtam meg.

Három nap múlva azonban az angol hatóságok a William-erődben fogságba vetették a gazdámot, akit a thugok előzőleg örületbe kergettek egy varázsitallal, amelyet erőszakkal öntöttek a szájába. Feljelentés érkezett ellene mint thug ellen, hamis tanú is akadt jócskán, hiszen a szektának szép számú tagja él Calcuttában is. Mint tébolyultat nem végezték ki, hanem örökös számkivetésre ítélték: büntetését a Norfolk-szigeten kell letöltenie, valahol egy messzi déli szárazföld közelében, amelyet Ausztráliának neveznek, nekem legalábbis úgy mondták.

- Milyen iszonyú dráma! - sóhajtott fel a Maláj Tigris néhány pillanatnyi csend után.- Ilyen ádázul gyűlöli Suyodhana ezt a szerencsétlen Tremal-Naikot?

- A szekta vezére arra számított, hogy ha gazdámmal lefejezteti a kapitányt, azzal egyszer s mindenkorra kioltja a Keleti Pagoda Szüzének szívében égő szenvedélyt.

- A thugok vezére valóságos szörnyeteg.

- S a gazdád még mindig tébolyult? - kérdezte Yanez.

- Nem, az angol orvosoknak sikerült meggyógyítaniuk.

- S nem védekezett a vádak ellen? Nem leplezte le ellenfeleit?...

- Megpróbálta, de nem hittek neki.

- S hogyan került Sarawakba?

- Mert az a hajó, amelyik Norfolkba szállította, zátonyra futott Sarawak közelében. Sajnos, már nem sokáig marad a rádza őrizetében.

- Miért?

- Mert Indiából elindult már egy hajó, és ha számításaim nem csalnak, hét vagy nyolc nap múlva Sarawakba érkezik. Ennek a hajónak az úticélja Norfolk.

- Mi a neve ennek a hajónak?

- Helgoland.

- Láttad?

- Mielőtt elhagytam Indiát.

- S hová készültél az Ifjú Indián?

- Sarawakba, hogy kiszabadítsam a gazdámot - mondta Kammamuri eltökélten.

- Egymagad?

- Egymagam.

- Vakmerő legény vagy, mahratta barátom - jelentette ki a Maláj Tigris. - És a Keleti Pagoda Szüzével mit tett az a szörnyű Suyodhana?

- Fogságban tartotta a Radzsmangal-szigeti földmélyi templomban. Hanem a szerencsétlen leány a thugok vérengző rohama után a Fekete Dzsungelban elvesztette az eszt.

- De hogyan sikerült kiszabadítani a thugok markából? - vetette közbe Yanez.

- Hát kiszabadult? - kérdezte Sandokan.

- Ki, testvérem.

- S most hol tartózkodik?

- Rövidesen megtudod. Beszéld csak el, Kammamuri, hogyan sikerült megmenteni a leányt - mondta Yanez.

- Néhány szóban összefoglalom - bólintott a mahratta. - Én a thugok közt maradtam Suyodhana irgalmatlan bosszúja után is, és éberen vigyáztam a Keleti Pagoda Szüzére.

Amikor némi Idő múltán megtudtam, hogy gazdámot száműzték a Norfolk-szigetre, s hogy az őt szállító hajó zátonyra futott Sarawak közelében, tanakodni kezdtem, hogyan szökhetnék meg.

Vásároltam egy lélekvesztőt, elrejtettem a Fekete Dzsungel közepén, s egy esti orgia alkalmával, amikor a tobzódó thugok leitták magukat a sárga földig, s nem bírtak immár kikecmeregni odvaikból, elosontam a szent pagodához, néhány törzsúrassal ledőftem az ott őrködő indusokat, karomba kaptam a Keleti Pagoda Szüzét, és futásnak eredtem.

Másnap már Calcuttában voltam, négy nap múlva pedig már az Ifjú India fedélzetén utaztunk Sarawak felé.

- Milyen a Keleti Pagoda Szüze? - kérdezte Sandokan.

- Gyönyörű szép - felelte Kammamurl. - Haja szénfekete, szeme csillog, akár a drágakő.

- Más neve nincsen?

- De van.

- Mondd hát!

- Ada Corishant.

A név hallatán a Maláj Tigris összerándult és felkiáltott: - Corishant!...

Corishant!..., Ez az én szegény Mariannám imádott édesanyjának a neve!...

Istenem!.. Istenem! - jajdult fel kétségbeesett hanglejtéssel.

Aztán ijeszten feldőlt arccal leborult a szőnyegre, két kezével a szíve táját markolászta. Melléből rekedt sóhaj szakadt föl, mint valami hördülés.

Kammamuri meglepetten és rémülten szökkent talpra, hogy a kalózvezér segítségére siessen, aki úgy vergődött, mintha halálos sebet kapott volna; két izmos kéz azonban visszatartotta.

- Egy szóra - suttogta a portugál, és keményen megmarkolta Kammamuri vállát. - Hogyan hívták ennek a szegény leánynak az apját?

- Harry Corishant - felelte a mahratta.

- Nagy Isten!... Milyen rangban szolgált?

- Kapitányként.

- Menj ki!

- De miért?... Ml történt?...

- Hallgass, eredj ki!

Újra megragadta a vállát, és hirtelen ki penderítette az ajtó elé, amely becsukódott. és zárjában kétszer is megfordult a kulcs.

ÖTÖDIK FEJEZET

A Helgoland üldözése

Mompracem ura egykettőre magához tért ebből a különös és ijesztő megrázkódtatásból. Arca már visszanyerte büszke kifejezését, amely legbátrabb hívében is tiszteletet és félelmet keltett; ajka ugyan némiképp fakóbb lett, de szögletében már ott bujkált a szokott mélabús mosoly. Boltozatos, enyhén redős homlokán azonban kövér verejtékcseppek gyöngyöztek, és komor szikra izzott tekintetében.

- Elmúlt a vihar? - kérdezte Yanez, és leült melléje.

- El - felelte a Tigris tompa hangon.

- Valahányszor meghallasz egy nevet, amelyik az elhunyt Mariannára emlékeztet, felindulsz és rosszul leszel.

- Túlságosan szerettem azt az asszonyt, Yanez... Ez a hirtelen feltámadt emlék nagyobb fájdalmat okozott, mintha puskagolyót lőttek volna a mellembé...

Marianna, szegény Mariannám!...

Újabb sóhaj szakadt fel a félelmetes kalózvezér melléből.

- Bátorság, testvérem - biztatta Yanez, aki maga is könnyekig meghatódott. - Ne feledkezz meg arról, hogy te vagy a Maláj Tigris.

- Vannak emlékek, amelyek megrendítenek egy tigrist is.

- Akarod, hogy Ada Corishant-ról beszéljünk?

- Beszéljünk, Yanez.

- Elhiszed, amit a mahratta mondott?

- Elhiszem, Yanez.

- Mitévő leszel?

- Yanez - kérdezte feleletképpen Sandokan szomorú hangon -, emlékszel-e arra, mit mondott a feleségem azon az estén, amikor annak a felséges pálmának a hús árnyékában megpihentünk?

- Hogyne emlékeznék, így szólt hozzád: „Sandokan, vitéz barátom, van nekem egy unokahúgom a távoli Indiában, akit én úgy szeretek, hogy szinte bálványozom.

Édesanyám egyik nővérének a leánya."

- Idézd tovább, Yanez.

- Folytatom: „Ez a leány eltűnt, nem lehet tudni, hová. Azt rebesgetik, hogy a thugok rabolták el. Sandokan, vitéz barátom, mentsd meg őt, vezesd vissza szenvedő szüleihez...”

- Elég, elég, Yanez! - szakította félbe a kalózvezér meggyötörten. - Jaj, ezek az emlékek hogy marcangolják a szívemet! És soha többé nem láthatom azt a drága asszonyt!... Marianna, imádott Mariannám !...

A Maláj Tigris két keze közé szorította a fejét, mellkasa szárazon zihált.

- Sandokan - csillapította Yanez. - Légy erős.

A kalózvezér felkapta a fejét.

- Erős vagyok - felelte.

- Akarod, hogy tovább folytassuk a beszélgetést?

- Akarom.

- Csak ne zaklasd fel magad.

- Nyugodt leszek.

- Mit teszel Ada Corishant-ért?

- Mit teszek? Még te kérded? Azonnal fölkerekedek, hogy megmentsem, aztán Sarawakba megyek, hogy kiszabadítsam a jegyesét.

- Ada Corishant megmenekült, Sandokan - jelentette ki Yanez.

- Megmenekült?!... Megmenekült?!... - kiáltott fel a kalózvezér, és talpra ugrott. - Hol van? - Itt.

- Itt?!... S miért nem mondtad már előbb?

- Mert ez a leányka nagyon hasonlít elhunyt feleségedre, bár nincsen sem aranyzóke haja, sem tengerkék szeme. Attól féltem, hogy nagyon szíven üt, ha meglátod.

- Látni akarom, Yanez, látni akarom!

- Mindjárt meglátod.

Kinyitotta az ajtót. Kammamuri, szorongva egy foghíjas ketrecen kuporgott, s arra várt, hogy szólítsák.

- Yanez úr! - rebegte reszketeg hangon, és a portugál elé pattant.

- Nyugalom, Kammamuri.

- Kiszabadítják a gazdát?

- Reméljük - felelte Yanez.

- Köszönöm, uram, köszönöm!

- Akkor köszönd, ha már kiszabadítottuk. Most siess le a faluba, és vezesd fel ide az úrnődet.

A mahratta nyaktörő iramban száguldott le a szűk lépcsőn, és örömeiben felkurjantott.

- Derék fickó - mormolta a portugál és visszatért Sandokanhoz, aki két tenyerébe temette arcát.

- Mire gondolsz, testvérem? - kérdezte gyöngéden.

- A múltra - felelte a kalózvezér.

- Sohase tűnődj a múltakon, Sandokan. Tudod, mennyire meggyötör. Mondd csak, mikor indulunk?

- Tüstént.

- Kemény fába vágjuk a fejszénket. A sarawaki rádzsza hatalmas úr, és iszonyúan gyűlöli a kalózokat.

-Tudom, de hát a mi embereink Mompracem vérszomjas tigrisei, engem meg úgy hívnak: a Maláj Tigris.

-Egyenesen Sarawakba tartunk vagy elhajózunk a partok mellett?

- Átszeljük a nagy öblöt. Mielőtt partra szállunk, el kell süllyesztenünk a Helgolandot. Jóvággyod a tervemet?

- Egyetértek veled, Sandokan, és...

Elakadt a szava. Váratlanul kitárult az ajtó, s a küszöbön megjelent Ada Corishant, a Keleti Pagoda Szüze. -

- Nézd, Sandokan! - intett a portugál.

A kalózvezér odafordult. Amikor meglátta a küszöbön felbukkanó sudár leányalakot, kiáltás szakadt fel a torkán, talpra ugrott, és támoltyogva a falig hátrált.

- Mennyire hasonlít rá!... - suttogetta.

A tébolyult leány meg se moccant, megőrizte tökéletes mozdulatlanságát, de fürkésző tekintettel meredt a kalózvezérre. Hirtelen előrelépett, és a szája szóra nyílt:

- Thugok?!

- Nem - felelte Kammamuri, aki féltőn követte. - Nem, úrnőm, nem thugok.

A fiatal teremtes megrázta a fejét, odasuhant Sandokanhoz - az, úgy rémlett, nem képes elszakadni a faltól -, és kacsóját a kalózvezér mellkasára tette.

- Thugok?! - ismételte a leány.

- Nem, úrnőm, nem - csitította a mahratta.

Ada ekkor szétlebbentette nagy fehér selyempalástját: mogyorónyi gyémántokkal kirakott arany mellvért villant elő alóla; a páncélt középpütt dombormű ékesítette, amely nőfejű, tekergő kígyót ábrázolt. Hosszasan bámulta a fojtogató indusok eme rejtélyes jelképét, aztán pillantása Sandokan mellére tévedt.

- Ott miért nem látom a kígyót? - kérdezte, és hangjában valami Indulat rezzent.

- Mert ezek a férfiak nem thugok - válaszolta Kammamuri.

Az örült leány szemében felvillant az értelem szikrája, de nyomban ki is hunyt. Vajon megértette-e, mit mond Kammamuri? Talán.

- Kammamuri - szólalt meg halkán Yanez. - Mi lenne, ha kiejtenéd a jegyese nevét?

- Nem, nem! - tiltakozott rémulten a mahratta. - Szegényke tüstént ájulatra esne. - Mindig ilyen csendes?

- Mindig, csak arra ügyeljenek, hogy meg ne hallja egy ramszinga zengését vagy egy taré harsogását, vagy meg ne pillantson egy hurkot vagy egy Káli-szobrot.

- Miért?

- Mert akkor futásnak ered, és néhány napig őrjöng.

Ebben a pillanatban a tébolyult leány megfordult, és lassú léptekkel az ajtó felé indult. Kammamuri, Yanez és Sandokan óvatosan követték.

- Mit akar tenni? - kérdezte Yanez.

- Nem tudom - felelte a mahratta.

Az örült leány kilépett az ajtón, és nyomban megtorpant, érdeklődve nézegette a kunyhót védő árkokat, cölöpsáncokat, majd a gigászi sziklaorom pereme felé tipegett, a tengerre tekintett, amely tajtékozva és bömbölve rohamozta újra meg újra a sziget szirtszegélyét. Egyszer csak lehajolt, mintha jobban akarná hallani a hullámok zúgását, és ezüstösen csengő kacajra fakadt.

- A Mangal! - ujjongott.

- Mit mond? - tudakolta egyszerre Sandokan és Yanez.

- Azt hiszem, összetéveszti a tengert a Mangal folyóval, amely a thugok szigetét nyaldossa.

- Szegényke! - suttogta Sandokan, és mélyet sóhajtott.

- Reménykedsz-e abban, hogy meggyógyítod? - kérdezte Yanez.

- Igen, reménykedem - felelte Sandokan.

- Magunkkal visszük a szerencsétlent?

- Igen, Yanez. Távollétünk idején az angolok megrohanhatják Mompracemet, és elhurcolhatják a leányt.

- Mikor indulunk? - kérdezte Kammamuri.

- Azonnal - felelte Sandokan.

Kammamuri kézen fogta Adat, és leereszkedtek a keskeny sziklalépcsőn; a Maláj Tigris és Yanez követte őket.

- Hogyan hatott rád ez a boldogtalan? - kérdezte a portugál Sandokantól.

- Nagyon fájdalmasan, Yanez - felelte a kalózvezér.

- Ah! Bárcsak hozzásegíthetném, hogy egyszer még boldog legyen!

- Ugye, mennyire hasonlít Mariannára?

- Nagyon, nagyon, Yanez! - suttogta Sandokan meghatott hangon. - Arcvonásai ugyanolyanok, mint szegény Mariannámé!... Elég, Yanez, ne beszéljünk többet megboldogult hitvesemről. Meggyötör, mérhetetlenül meggyötör!

Leértek a falucska szélső kunyhóiig. Az Ifjú India fedélzetén zsákmányolt prédával megrakottan a prahók abban a pillanatban siklottak be az Öbölbe.

A dereglyék legénysége, amikor megpillantotta vezérét, lelkes éljenzéssel üdvözölte, s tombolva hadonászott fegyvereivel.

- Éljen a legyőzhetetlen Maláj Tigris! - rivalogták.

- Éljen vitéz kapitányunk! - bömbölték feleletképpen a falubeli kalózok.

Sandokan kezének egyetlen intésével magához intette hűséges embereit, nem kevesebbet, mint kétszáz válogatott harcost, túlnyomórészt malájokat és borneói dajakokat: ezek az oroszlánbátorságú és tigrlsvadságú férfiak bármelyik pillanatban életüket áldozták volna vezérükért, akit úgy imádtak, mint egy istent.

- Figyeljete rám - mondta Sandokan. - Olyan vállalkozásba fogok, amely talán

sokunknak az életébe kerül. Mompracem szilaj tigrisei, Borneó partvidékén egy félelmetes férfi uralkodik, annak a fajzatnak a fia, amely annyi kárhozatba, bajba és gyászba taszított bennünket, s amelyet annyira gyűlölünk: vagyis angol. Ennél a férfinál soha még ádázabb ellensége nem támadt a maláj kalózságnak: nemrégiben sikerült markába kaparintania egyik barátomat, a jegyesét ennek a szegény örült leánynak, aki Mompracem megboldogult királynőjének az unokahúga... Eget verő kiáltozás harsant föl Sandokan körül:

- Kiszabadítjuk!... Kiszabadítjuk!

- Mompracem szilaj tigrisei, meg akarom menteni ennek a boldogtalan teremtésnek a vőlegényét.

- Megmentjük, Maláj Tigris, megmentjük!... Ki tartja fogva? - James Brooke, a rádzsza: a kalózok kiirtója.

Ezúttal nem Is kiáltás tört ki a kalózok torkán, hanem a harag vérfagyasztó üvöltése harsant:

- Halál a rádzsára! Vesszen James Brooke!

- Halál a kalózok pusztítójára!

- Sarawakba!... Gyerünk mind Sarawakba!

- Álljunk bosszút, Maláj Tigris!

- Csend! -dörögte Sandokan.- Kará-Oló, állj elő!

Óriási termetű, sárgás bőrű férfi lépett közelebb: izmos tagjain rézkarikák csörögtek, mellkasát pedig üveggyöngyöktől, tigrisagyaraktól, kagylóktól és hajtincsektől tarkálló füzér ékesítette; markában súlyos, ormóttan görbe kardot szorongatott, pengéje a csúcánál kéttényérnyivé szélesült.

- Hány ember szolgál a csapatodban? - kérdezte tőle Sandokan.

- Nyolcvan - felelte a kalóz.

- Aztán félsz-e James Brooke-tól?

- Soha nem féltem én senki emberfiától. Ha a Maláj Tigris azt parancsolja nekem, hogy rontsak rá Sarawakra, én tüstént nekitámadok, és nyomomban ott rohan majd mind a nyolcvan emberem.

- Egész csapatoddal szállj fel a Labuan Gyöngye fedélzetére. Nem szükséges mondanom, hogy a praho zsúfolásig legyen ágyúgolyókkal és puskaporral.

- Úgy lesz, kapitányom.

- Hát nekem mi a dolgom, uram? - kérdezte egy vén maláj, akinek a testén több mint húsz forradás éktelenkedett.

-Te, Mayala, itt maradsz Mompracem szigetén a többi csapattal; hagyd, hogy a fiatalok menjenek Sarawakba!

- Parancsodra Itt maradok, vezérem, és az utolsó csepp véremig védeni fogom a szigetet.

Sandokan és Yanez váltott még néhány szót a csapatok vezetőivel, majd fölsiettek a nagy kunyhóhoz.

Készületeik rövid ideig tartottak. Ruháikba erszényeket rejtettek el, teli jókora gyémántokkal, melyeknek értéke talán kétmillióra is rúghatott; karabélyokat, pisztolyokat, széles pengéjű kardokat és élesre köszörült, mérgezett hegyű krisszeket választottak, majd elindultak, le a part felé.

A Labuan Gyöngye duzzadó vásznakkal ringatódzott már a kicsiny révben, türelmetlenül várta, hogy kifusson a tengerre. A fedélzeten árbocszolgálatra készen felsorakozott már Kará-Oló nyolcvan dajakja.

- Szilaj tigriseim - kiáltotta Sandokan, és a fővénysávon fölsereglő kalózok felé fordult -, védelmezzétek meg a szigetemet!

- Megvédelmezzük! - válaszolták kórusban Mompracem szilaj tigrisei, és fejük fölött csóválták fegyvereiket.

Sandokan, Yanez, Kammamuri és a Keleti Pagoda Szüze csónakba lépett, majd fölkapaszkodott a hajó fedélzetére; a dereglye fölhúzta a horgonyt, és elvitorlázott a békésen csillámló tengeren. Harsány üdvivalgás követte:

- Éljen a Labuan Gyöngye!... Éljen a Maláj Tigris!... Éljenek Mompracem szilaj tigrisei!...

HATODIK FEJEZET

Mompracemtől Sarawakig

A Labuan Gyöngye, amelynek fedélzetén Mompracem kalózáinak vezére vakmerő vállalkozásra indult, a legnagyobb és legszebb prahók közé tartozott, melyek valaha is szellek a maláj szigetvilág széles tengerének habjait.

Százhatvan tonna hordképességgel rendelkezett: ez úgyszólván háromszorosa a

szokványos prahókénak. A hajótest víz alatti része rendkívül keskenyre épült, formái karcsúan íveltek, orra szilárdan és magasan emelkedett, erős árbocain hatalmas vásznak duzzadoztak, vitorlarúdjai nem kevesebb, mint hatvanölnyi magasra nyúltak fel. Kedvező szélben úgy suhant, akár a tengeri fecske, s a leggyorsabb sreamereket, gőzösöket és Ázsia meg Ausztrália legsebesebb vitorlásait is jócskán maga mögött hagyta.

Semmilyen jel nem árulta el, hogy kalózhajó. Nem szúrtak szemet rajta sem ágyúk, sem nagyszámú legénység, sem vasalt mellvédek. Elegáns kereskedelmi prahónak tetszett, amely értékes terhet visz belsejében Kínába vagy Indiába. Külseje megtévesztette a legagyafúrta tengeri farkast is.

Aki azonban leereszkedett rakterébe, különös áruféleségeket láthatott. Nem szőnyeget, nem aranytárgyakat, nem fűszereket, nem teát szállított ez a hajó, hanem bombákat, puskákat, töröket, csáklyázó szablyákat és hordókat, amelyekben annyi puskaforrlett, amennyivel akár két jókora fregatt is a levegőbe röpíthető.

Aki pedig a vezényhíd alatti nagy deszkaépítménybe tekintett, az hat nagy hordtávú, óriási üteget pillanthatott meg: ágyútalpaikról bármely pillanatban golyózáport és kartácsfürgeteget okádhattak az ellenségre; két bombavető mozsár is megbújt ott, továbbá rengeteg, csáklyázásra szolgáló vashorog, láncos golyóbis, bárd, fejsze és súlyos parang, a borneói dajakok kedvenc kézifegyvere.

A fürge Labuan Gyöngye megkerülte azt a számtalan sziklát és korallszirt-sort, amely megakadályozza, hogy nagyobb hajók hatolhassanak be Mompracem kicsiny kikötőjébe, majd orrát a borneói partok felé fordította, pontosabban a Sirik-fok felé, amely kelet felől zárja le a sarawaki nagy tengeröblöt.

Csodálatosan szép időben keltek útra, nyugalmasan ringatózó tengeren; az égen csupán néhány tűz-színű cirrusfelhő úszott, a vízen semmi. Nem látszott sem vitorla, sem láthatár alatt haladó gőzhajót jelző füstgomoly, sem hullám. A mérhetetlen, sötét ólomszürke víztükör tökéletes békességben terült el, színét csak hébe-hóba fodrozta holmi friss, enyhe fuvallat.

Yanez és Kamamurl bevezették a Keleti Pagoda Szüzét a tatépitmény legkényelmesebb és legszebb kabinjába, majd újra fölkapaszkodtak a fedélzetre, ahol Sandokan a mellén keresztbe font karral és lehorgasztott fejjel sétált, mélyen elmerülve gondolataiba.

- Hogy tetszik a dereglyénk? - kérdezte Yanez a mahrattát, aki a tatkarzathoz támaszkodva tűnődően merengett Mompracem szakadékos, meredek sziklapartjai felé, amelyeket mind sűrűbb pára fődött.

- Soha életemben nem hajóztam még ilyen gyors vitorlásan, Yanez úr - felelte a mahratta. - A kalózok, úgy vélem, értenek hozzá, hogy jól megválogassák vízi alkalmatosságaikat.

- Fején találtad a szöget, pajtás. Nincs az a gőzhajó, amelyik állja a versenyt a mi derék vitorlásunkkal. Ha nem lanyhul a szél, néhány nap múlva megpillantjuk Sarawak partjait.

- Minden csetepaté nélkül?

- Azt még egyelőre nem lehet tudni. Ezeken a vizeken jól ösmerik a Labuan Gyöngyét, és sok cirkáló kószál Borneó partvidékén. Megeshetik, valamelyiknek az a szeszélye támad, hogy megmérkőzzék a Maláj Tigrissel.

- S ha megtörténnék?

- A nemjóját, elfogadjuk a kihívást. A Maláj Tigris, barátocskám, sosem fut meg a harc elől.

- Én ugyan nem szeretném, ha ránk törne valamilyen nagy hadihajó.

- Attól sem ijedünk meg. Annyi szablyánk és annyi puskánk fekszik odalenn a raktérben, hogy akár egy egész város lakosságát is fölfegyverezhetnénk elsőrendűen; bombánk annyi van, hogy elláthatnánk vele egy egész hajórajt, a puskaforunkkal pedig fölrobbanthatnánk akár ezer házat is.

- De csak nyolcvan emberünk van!

- Hanem tudod-e, micsoda fenegyerekek ezek?

- Tudom, bátrak, de azért...

- Dajakok, pajtikám.

- S ez mit jelent?

- Nem ösmerik a félelmet, és fejvadászok.

- Fejvadászok?!

- Úgy bizony! A dajakok túlnyomórészt Borneó roppant ösrengetegeiben élnek, és fejvadászok.

- Akkor hát borzalmas útitársak.

- Félelmetesek.

- És veszedelmesek is. S ha egy éjjel az a rossz ötletük támad, hogy lenyisszantsák a fejünket?

- Sose félj! Jobban tisztelnék és félnek minket, mint tulajdon Isteneiket. Elég a Maláj Tigris egyetlen szava, egyetlen szemvillanása, hogy kezes báránnyá tegye őket.

- S mikor érkezünk Sarawakba?

- Öt nap múlva, ha csak valami közbe nem avatkozik.

- Forgószél talán?

- Piha - fújt egyet a portugál, és vállat vont. - A Labuan Gyöngye, ha olyan tengeri farkas kormányozza, mint Sandokan, fittyet hány a legcudarabb ciklonoknak is. Ismétlem: a cirkálók azok, amelyek hébe-hóba bosszanthatnak bennünket.

- És sokan vannak?

- Gomba módra szaporodnak. Portugálok, angolok, hollandok és spanyolok esküdtek a kalózok fejére háborút és halált.

- Lehet, hogy egy szép napon a kalózoknak írmagjuk sem marad?

- Ohó! Olyan nincs! - csattant fel Yanez mélységes meggyőződéssel. - A kalózkodás fennmarad addig, amíg egy szál maláj él a földön.

- S vajon miért?

- Mert a malájoknak semmi, de semmi hajlandóságuk sincs az európai életformához. Nem tudnak mást, csak lopni, rabolni, gyűjtogatni, fosztogatni és gyilkolni: így tartják fenn az életüket már jó néhány évszázada. Atyáról fiúra származik át ez a véres örökség.

- De hát micsoda ostoba fajzat ez? Irgalmatlanul megtizedeli őket ez az állandó vérveszteség.

- Meg se kottyán nekik, Kammamuri, meg se kottyán nekik! A malájok olyan szaporák, akár a mérges gyomok vagy a kártékony rovarok. Ha egyik elpusztul, másik születik helyébe, s a fiak nem kevésbé vitézek és nem kevésbé vérszomjasak, mint az apák.

- Sandokan maláj?

- Nem, borneói, méghozzá magas kasztbeli.

- Ugyan árulja már el nekem, Yanez úr, miért van az, hogy egy ilyen rettegett kalózvezér, aki hajókra támad, felkoncolja legénységüket mind egy szálig, fölprédál és fölperzsel falvakat, bárhol megjelenik, halálos rémületet kelt, most nagylelkűen felajánlja segítségét, hogy kiszabadítja a gazdát, akit nem is ösmer?!

- Mert a gazdád jegyben Jár Ada Corishant-nal.

- Ösmerte talán Ada Corishant-t?

- Ma látta először.

- Akkor nem értem...

- Mindjárt megérted, Kammamuri. 1852-ben, vagyis öt esztendeje, a Maláj Tigris hatalma csúcsára jutott. Rengeteg, szilajnál szilajabb kalóz, rengeteg praho, rengeteg ágyú fölött rendelkezett. Egyetlen szavával rettegésbe kergette a maláj szigetvilág valamennyi népét.

- Kegyelmedet akkor már a barátságába fogadta?

- Igen, néhány évvel korábban. Egy napon Sandokan tudomására jutott, hogy egy igen szép leány él Labuanban. Sandokant leküzdhetetlen vágy fogta el, hogy lássa. El is jutott Labuanig, de fölfedezte egy cirkáló: legyőzték és megsebesítették. Végtelen sok gyötrellem árán és egy szál magában sikerült meghúzódnia az őserdő mélyén, majd eljutnia ahhoz a házhoz, amelyikben az a leány lakott, akit annyira akart látni. A Maláj Tigris mindaddig nem kedvelt mást, csak harcot, öldöklést, égiháborút. Amikor azonban meglátta azt a leányt, bolondulásig beleszeretett.

- Kicsoda? A Maláj Tigris? Lehetetlen! - tamaskodott Kammamuri.

- Amit elmondok, az utolsó szóig igaz - jelentette ki Yanez. - Szerette a leányt, a leány szenvedélyes szerelemmel szerette a kalózvezért, és megállapodtak abban, hogy megszöknek együtt.

- Miért kellett szökniük?

- A leány nagybátyja, egy korvettkapitány, egy durva, erőszakos férfi adáz gyűlölettel üldözte a Maláj Tigrist. Most nem ejtek szót arról, milyen szörnyű tusákat vívtak az angolok a kalózokkal, milyen bajok és megpróbáltatások érték a Maláj Tigrist, hogyan bombázták Mompracem szigetét, hogyan menekültünk. Csak annyit mondok el neked, hogy Sandokannak végül is sikerült feleségül vennie

a leányt, és menedékre találania Batáviában. Jómagam vagy harminc szilaj tigrissel vele tartottam.

- S a többiek?

- Meghaltak.

- S a Maláj Tigris miért tért vissza Mompracembe?

Yanez nem felelt; a mahratta meglepődött, amiért nem kapott választ, felpillantott a portugálra, és észrevette, hogy az egy könnycseppet dörzsöl ki gyorsan a szeméből.

- De hiszen kegyelmed sír! - álmélkodott Kammamuri.

- Nem igaz - dünnyögte Yanez.

- Miért tagadja?

- Igazad van, Kammamuri. Láttam, hogy a Maláj Tigris egyszer könnyekre fakadt, pedig ő sohasem sírt. Úgy érzem, hogy a szívem összeszorul, torkomat pedig zokogás fojtogatja, valahányszor eszembe jut Marianna Guillonk, az a fiatal leány, aki megszökött a Maláj Tigrissel.

- Rokona talán Ada Corishant-nak?

- Unokanővére, Kammamuri.

- Már értem, miért ígérte meg a Tigris, hogy megmenti Tremal-Naikot és a menyasszonyát. S mondja csak, Yanez úr, él-e még Marianna Guillonk?

- Nem, Kammamuri - ingatta fejét szomorúan Yanez. - Két éve alussza már örök álmát egy sírboltban.

- S a nagybátyja?

- Él, és még mindig Sandokan nyomát kutatja. James Guillonk lord megesküdött, hogy fölakasztatja Sandokant velem együtt.

- Vajon hol lehet most?

- Nem tudjuk.

- Nem tart attól, hogy összeakadnak vele?

- Motoszkál bennem valamilyen sejtelem. Ámbár... én már nem hiszek többé a megérzésekben.

Cigarettára gyújtott, faképnél hagyta a mahrattát és járkálni kezdett fel s alá a fedélzeten.

A szél továbbra is kedvezően fújt, sőt ereje valamelyest fokozódott, és ezzel csak még inkább gyorsította a Labuan Gyöngye iramát; a praho rövidesen óránként hétcsofós sebességgel siklott: ez a gyorsaság lehetővé tette, hogy nagyon hamar eljusson a Sirik-fokhoz.

Délben bal felől fölbukkant a Romades-szigetecsoport, amely Borneó partjaitól mintegy negyven-mórföldnyire fekszik, s túlnyomórészt kalózok lakják, akik csodálatosan jól megférnek a mompracemiekel. Annyira, hogy néhány prahójuk csatlakozott is a Labuan Gyöngyéhez, s legénységének is meg kapitányának is bő zsákmányt kívántak.

A nap folyamán földerengett még néhány távoli vitorla, egy brigg és több nehézkes, barokkos formájú kínai dzsunka, a Maláj Tigris azonban attól tartott, hogy a Helgoland után fut be a célba, meg aztán nem is akarta kitenni embereit holmi haszontalan csatározásnak, ezért ügyet se vetett ezekre a vízi járművekre.

Másnap, kora pirkadatkor az árbockosárból jelezték, hogy felködlik a láthatáron Whale. Ez a jelentős sziget száztíz mérföldnyire fekszik Mompracemtől, számtalan szirtsor veszi körül, s ezek szerfölött veszélyessé teszik a kikötést. Holland zászló alatt futó ágyúaszád cirkált part menti vizein, nyilvánvalóan kalózhajóra vadászott: amint megpillantotta a Labuan Gyöngyét, teljes gőzzel nekivágott a nyílt tengernek, fedélzete szempillantás alatt zsúfolásig telt nagy hordtávú karabélyokat viselő tengerészekkel, a tűzerek pedig fölfedtek egy hatalmas üteget.

- Ohó! - fortyant föl Yanez, és Sandokanhoz lépett, aki nyugalmasan szemlélte az ágyúaszádot. - Testvérem, ez a fenevad megszimatolt valamit, mert úgy rémlik, üldözésünkre indul.

- Ne hidd - felelte a Maláj Tigris. - Beéri azzal, hogy a nyomunkba szegődik.

- Nincs nagyon ínyemre, hogy egy ágyúaszád legyen a sarkamban.

- Félsz?

- Nem, testvérem. Ám mi lesz akkor, ha ez az ágyúaszád egészen Sarawakig a nyomunkban marad?

- Honnan veszed, hogy odáig követ bennünket? Ha gyanút fog, lecsap ránk, és mi elsüllyesztjük.

- Ebben ne bízzál, testvérem. Tudomásom szerint James Brooke jó flottával rendelkezik, amely nagyon gyakran más zászló alatt és mesteri álcázással

vadászik a kalózokra.

- Kitanultam én már ennek a vén tengeri farkasnak a fondorlatait. Tudom, csak hogy lépre csalja a kalózokat, olykor hajójáról, a Királypártiról eltávolította az árbocokat, hogy kartácstűzzel verje a lőtávolságba érő ellenséget.

- Igaz az, Sandokan, hogy ez az ördögi ember kiirtotta mind egy szálíg a Sarawak partszegélyéig merészkedő kalózokat?

- Igaz, Yanez. Kicsiny szkúnerjével, a Királypártival megtisztította fél Borneó partvidékét, elpusztította a prahókat, fölperzselte a falvakat, szétágyúzta az erődöket. Ennek a férfinak vér folyik az ereiben, ha nem is olyan forró, mint Mompracem kalózáié. Reszkessen attól a naptól, amikor szilaj tigriseim majd a földjére lépnek!

- Megküzdesz vele?

- Remélem. A Maláj Tigris szörnyű csapást mér majd a kalózok kiirtójára, talán megadja neki a kegyelemdöfést is.

- Nézd csak, Sandokan... Az ágyúnaszád felszólít, hogy vonjuk föl a zászlónkat.

- Nem a magamét fogom megmutatni neki, annyi szent.

- Hát akkor milyet? - érdeklődött Yanez.

- Hé, Kai-Malú, húzz csak föl azoknak a kíváncsiaknak egy angol, holland vagy portugál zászlót!

Néhány pillanat múlva portugál zászló lengedezett a praho tatvitorlarúdján.

Az ágyúnaszád elégedetten nyomban más felé fordult, ugyan nem a látóhatár peremén még fölsejlő Whale sziget irányában hajózott, hanem délnek. Ez az irányváltoztatás gondolkodóba ejtette a Maláj Tigrist, de bajtársa is komoran töprengve vonta össze a szemöldökét.

- Ejnye! - hümmögött a portugál. - Emögött valami huncutság rejlik.

- Úgy bizony, testvérem.

- Ez az ágyúnaszád Sarawak felé igyekszik, bizonyosra veszem, bizonyosnál is bizonyosabbra. Amint látó körünkön kívülre jut, módosítani fogja az irányát.

- Ravasz fickók hajókáznak rajta. Megszímmantották, hogy kalózok vagyunk.

- Mit teszel?

- Egyelőre semmit. Ez az ágyúnaszád gyorsabb minálunk.

- Azért siet, hogy Sarawakban várjon minket?

- Valószínűleg.

- Meglehet, kelepécét vet a folyó torkolatánál, Brooke hajójával egyetemben.

- Megütközünk velük.

- Nekünk azonban csak nyolc ágyúnk van, Sandokan.

- Igen ám, csak hogy a Helgolandnak bizonyára több ütege van, mint nekünk.

Meglásd, portugál, lesz itt nemulass!

Két nap múlva a Laguan Gyöngye már mintegy harmincmérföldnyire haladt a borneói parttól; odalátszott már a Patan-hegy csúcsa, az a felséges őserdőkkel borított gigászi kúp, amely 1880 láb magasan emelkedik a tenger színe fölött.

A harmadik nap hajnalán, rövid szélcsend után a praho megkerülte a Sirik-fokot, azt a szigetek és zátonyok koszorúzza, tengerbe nyúló sziklás földnyelvet, amely észak felől karolja át a terjedelmes sarawaki öblöt.

Sandokan attól tartott, hogy egyik pillanatról a másikra egyszer csak James Brooke hajórajja előtt találja magát, megtöltette hát az ágyúkat, elrejtette a legénység kétharmad részét, és fölvonatta a holland zászlót. Ezután a Tonioung-Datu, az öblöt kelet felől lezáró hegyfok felé fordíttatta a hajó orrát: ennek a közelében kell elhaladnia az Indiából érkező Helgolandnak. Ugyanaz nap déltájt, általános megrökönyödéssel, a Labuan Gyöngye belebotlott a holland ágyúnaszádba, amellyel három napja találkozott a Whale-sziget vizein. Sandokan, amikor meglátta, öklével hevesen lesújtott a korlátra.

- Meglntcsak ez az ágyúnaszád! - csattant fel; összeráncolta homlokát, és fogait vicsorgatta: fehéren és hegyesen csilloglak, akár a tigrisé.

- Reánk les, Sandokan - mondta Yanez. - Meglásd, ez az ágyúnaszád csapdát állít nekünk a Sarawak torkolatában.

A holland ágyúnaszád százölnyire suhant már a Labuan Gyöngyétől.

Fedélzetén jól látszott a kapitánya, amint távcsövét emeli, a hajó orrán mintegy harminc, karabéllyal fölfegyverzett tengerész csoportosult.

Tatján néhány tüzer sürgölődött egy hatalmas üteg körül.

Kétszer is megkerülte a prahót. jókora félköröket írt le körülötte, majd elkanyarodott, s orrával délnek fordult, vagyis Sarawak irányába.

Olyan gyorsan siklott, hogy háromnegyed óra múlva már csak vékony fekete füstcsík lengedezett a nyomában.

- Átkozott naszád! - tört ki Sandokan. - Ha tüzet nyit rám, egyetlen lövéssel elsüllyesztem.
- Majd ráakadunk Sarawakban - csillapította Yanez.
- Remélem is, de...
Magasból hirtelen harsogó kiáltás vágott a szavaiba:
- Hahó! Gőzös a láthatáron! - süvöltötte egy kalóz, aki lovaglólülésben gubbasztott a főárboc nagyvitorlarúdján.
- Talán cirkáló! - kiáltott fel Sandokan, és tekintete kigyulladt. - Merről jön?
- Északról - felelte az árbockezelő matróz.
- Bárcsak a Helgoland lenne! - kurjantotta Yanez.
- Kammamuri! - szólt hátra a Maláj Tigris.
A mahratta, aki a tatkarzat korlátjánál állt, gyorsan lejött, és a kalózvezérhez futott.
- Ismered a Helgolandot? - kérdezte Sandokan.
- Igen, gazdám.
- Jól van, kövess.
Odaszökkentek a hátcsarnakkötelekhez, és fölkapaszkodtak egészen a főárboc csúcsáig, majd tüzetesen szemügyre vették a tenger zöldesszürke felszínét.

HETEDIK FEJEZET

A Helgoland

Azon a vonalon, ahol az óceán egybeolvadt a horizonttal, alig észrevehetően föl bukkant egy háromárbocos: nagyon távol járt még ugyan, de az már látszott, hogy igen nagy méretű. Kéményéből fekete füstcsík gomolygott, a szél ugyancsak messzire elsodorta. Tömege, felépítése, árboca láttán rögtön tudni lehetett, hogy a hadihajók csoportjába tartozik.

- Jól látod, Kammamuri? - kérdezte Sandokan, és olyan feszült figyelemmel fürkészte a hajót, mintha csak a csonkavitorla rúdján lobogó zászlót akarná felismerni.

- Jól - válaszolt a mahratta.

- Felismered?

-Várjon csak, uram... Úgy vélem... ez a Helgoland!

- Nem tévedsz?

- Nem, Maláj Tigris, nem tévedek. Lám csak, milyen éles szögben vágott az orra, árbocai egyetlen szálfából faragottak, fedélzetét tucatnyi ütegállás veszi körül. Igen, Sandokan, ez a Helgoland!

Baljós villámlás izzott föl a Maláj Tigris szemében.

- Munkára fel, valamennyien! - kiáltotta a kalózvezér.

Megragadta az egyik csarnakkötelet, és lecsusszant a fedélzetre. Kalózái fegyvereikhez kaptak, köréje tódultak, és kérdő pillantásaikkal faggatták.

- Yanez! - Kiáltotta Sandokan.

- Itt vagyok, testvérem - felelte a portugál, és a tat felé futott.

- Válassz ki hat embert, ereszkedj le a raktérbe, és üttess léket a praho oldalába.

- Micsoda?! Léket ültessenek a praho oldalába? Meghibbantál?

- Ez a tervemhez tartozik. A hadihajó legénysége meghallja majd vészkiáltásainkat, segítségünkre siet, és fedélzetére vesz bennünket, mint hajótörötteket. Te majd portugál követként mutatkozol be nekik: azt állítod, hogy Sarawakba tartasz, és mi szolgálunk kíséretedül.

- Csakugyan?

- Ha már egyszer a hadihajón vagyunk, mi sem könnyebb a magunkfajta kalózoknak, mint hogy elfoglaljuk. Igyekezz: a Helgoland közeledik.

- Testvérem, valóban nagy ember vagy! - ujjongott föl a portugál.

Nem is hat, hanem tíz embert választott ki, leereszkedtek a fegyverekkel, lőporos hordókkal, ágyúgolyókkal és értéktelen hajóteher gyanánt használt, ósdi mozsárágyúkkal zsúfolásig telt raktérbe. Öten a bal oldalra mentek, öten a jobb oldalra, fejszével a kezükben.

- Rajta, fiúk! - biztatta űket a portugál.- Döngessétek istenigazából, csak arra ügyeljete, hogy a rések ne legyenek túl nagyok. Szép lassan süllyesszük el a hajót, nehogy még fölfaljanak bennünket a cápák.

A tíz kalóz csapkodni kezdte a hajó oldalait: szilárdan állták az ütéseket, mintha vasból készültek volna. Tíz perc múlva azonban két hatalmas vízsugár

fecskendezett be sivitva a raktérbe, s a tat felé csobogott. A portugál és a tíz piráta felrohant a fedélzetre.

- Merülünk - jelentette Yanez. - Keményen álljatok helyt, fiúk, jól rejtsetek el pisztolyaitokat és krisszeiteket a zubbonyotok alá! Holnap szükségünk lesz rájuk.

- Kammamuri - kiáltotta Sandokan -, vezesd úrnődet a fedélzetre!

- Tengerbe kell ugranunk, kapitányom?- kérdezte a mahratta.

- Nem szükséges. Ha mégis úgy adódik, magamra vállalom a leányt.

A mahratta lesietett a fedélközbe, két izmos karjába kapta úrnőjét - Ada a legcsekélyebb ellenállást sem tanúsította -, és fölvitte a fedélzetre.

A gőzhajó jó mérföldnyire járt tőlünk, de óránként tizennégy vagy tizenöt csomónyi sebességgel közeledett. Néhány perc múlva már a praho közelébe kell érkeznie.

A Maláj Tigris odalépett az egyik üteghez, és elsütötte. A dörrenés hangja a szélllel ellebbent egészen a hadihajóig, s az orrával rögtön a praho felé fordult.

- Segítség! Ide! - üvöltötte a Tigris.

- Segítség! Segítség!

- Elmerülünk!

- Ide! Ide! - ordította a kalózok.

A praho oldalára dőlt, és lassanként süllyedt; úgy tántorgott, akár a részeg. Hallatszott, amint rakterébe tompa robajjal zúdul be a víz a két hasadékon át, a puskaaporos hordók pedig döngve zúzódtak szét a mozsárágyúkon. A főárboc kifordult talapzatából, egy pillanatig ingadozott, aztán a tengerbe hullott, estében magával rántotta a nagyvitorlát és az egész csarnak-kötélzetet.

- Vízbe az ütegekkel! - parancsolta Sandokan, mert érezte, hogy a praho rövidesen eltűnik a lába alól.

- Tengerbe taszították az ágyúkat, majd a puskaaporos hordókat, a golyóbisokat, a fedélzeten található ballasztot, a horgonyköteleket és a pótárbocokat.

Hat kalóz jókora dézsákat ragadott; lesiettek a raktérbe, hogy feltartóztassák a víz beözönlését: a habok ugyanis heves bugyborgással mardosták-örölték a két nyílás szegélyét.

A hadihajó ekkor már háromszáz ölnyire ért, és megállt. Hat, tengerészekkel teli csónak vált el az oldalától, s Indult teljes sebességgel a süllyedő praho felé.

- Segítség! Segítség! - harsogta Yanez; a bal oldalkorlát tetején állt, és valamennyi kalóz köréje csoportosult.

- Bátorság! - válaszolt egy hang a legközelebbi ladikból.

A csónakok sebbel-lobbal közeledtek, az evezők hangos csobbanásokkal szántották a habokat. Tatjukról a kormányosok, kormányrúddal a kezükben lelkesítették a tengerészeket, azok meg roppant buzgalommal és teljes összhangban forgatták a lapátnyeleket, nem hagytak ki egyetlen húzást sem.

Néhány pillanat múltán már körül is fogták mindenfelől a prahót.

A kis csónakrajt vezető tiszt - szép szál fiatalember, ereiben bizonyára indus vér keringett - fölugrott a süllyedőben levő hajó fedélzetére.

Amikor megpillantotta az örült leányt, udvariasan megemelte fejfedőjét.

- Igyekezzenek - biztatta a hajótörötteket -, előbb a kisasszony, aztán a többiek. Megmenteni valójuk?

- Semmi, parancsnok úr- felelte Yanez. - Mindent a tengerbe hajigáltunk.

- Lépjenek a csónakba!

Előbb a Keleti Pagoda Szüze, aztán Yanez, Sandokan, majd néhány maláj és dajak szökött le a tiszt apró bárkájába, a többiek pedig úgy-ahogy elhelyezkedtek a többi ötben.

A kis ladikraj nagy sebtiben elevezett onnan a csekély gőzzel közeledő hadihajó felé.

A víz ekkor ért föl a praho fedélzetéig: a hajó megrendült orrától a tatjáig, s a már amúgy is ingatag élő-árboc a tengerbe zuhant.

Azután a Labuan Gyöngye váratlanul jobb felére fordult, fölborult, majd eltűnt a hullámok közt, nyomában pedig örvény támadt, amely vagy húszölnyi körben magával sodorta a csónakokat a tengerészek minden herkulesi erőfeszítése ellenére.

Hatalmas hullámverés terjedt szerte-széjjel, fölhánytorgatta a roncsokat, és megtört a hadihajó oldalán: a háromárbocos hevesen billegett jobbra-balra.

- Szegény Labuan Gyöngye! - sóhajtott fel Yanez, és valami a szívébe sajdukt.

- Honnan jönnek? - kérdezte a tisztt.

- Varauniból - felelte Yanez.

- Lék támadt a hajón?

- Igen, zátornynak ütköztünk Whale-sziget közelében.

- Kik ezek a színes bőrűek az ön vezetése alatt?

- Dajakok és malájok. Ezt a díszkíséretet a borneói szultán rendelte mellém.

- De hát kicsoda kegyelmed?

- Yanez Gomera Mararlao, a portugál király őfelségének a kapitánya. Uralkodóm követségbe küldött a varauni szultán udvarába.

A tisztt megemelte a fejfedőjét. - Sokszoros megtiszteltetés számomra, hogy megmenthettem kegyelmedet - mondta, és meghajolt.

- Én tartozom köszönettel önnek, uram - jelentette ki Yanez, és ő is meghajolt.

- Az ön segítsége nélkül most már egyikünk sem élne.

A csónakok a hadihajóhoz értek. Leeresztették a hágcsót, s a tisztt, Yanez, Ada, Sandokan meg a többiek valamennyien fölkapaszkodtak a fedélzetre, ahol már aggódva várt rájuk a kapitány meg a legénység.

A tisztt bemutatta Yanezt a hadihajó kapitányának: a daliás férfiú a negyvenes éveiben járt, s egyenlítői nap barnította arcát busa bajusz tette jellegzetessé.

- Micsoda szerencse, uram, hogy éppen jókor érkezünk - jegyezte meg a kapitány.

- Kétségtől, kedves kapitány úr. Szegény húgom már halott lenne.

- A kegyelmed húga, nagykövet úr? - érdeklődött a kapitány, és rápillantott az örült leányra, aki még mindig nem szólt egyetlen szót sem.

- Igen, kapitány úr, de tébolyult a szerencsétlen.

- Tébolyult?

- Bizony, parancsnok úr.

- Ilyen fiatal és ilyen szép leány! - sajnálkozott a kapitány, és szánakozó pillantást vetett a Keleti Pagoda Szüzére. - Meglehet, fáradt is.

- Magam is úgy hiszem, kapitány úr.

- Sir Stratford, vezesse a kisasszonyt a felépítmény legjobb kabinjába.

- Engedje meg, kérem, hogy a szolgája vele tartson - szólt közbe Yanez. - Kísérel úrnődet, Kammamuri.

A mahratta kézen fogta a leányt, és követte a tat felé a tiszttet.

- Ön is fáradt és éhes lehet, uram - vélekedett a kapitány, és Yanezhez fordult.

- Nem mondom, hogy nem, kapitány úr. Két hosszú éjen át le sem hunytuk a szemünket, és két napja épphogy csak néhány falatot ettünk.

- Hová tartanak?

- Sarawakba. Most jut eszembe, kapitány úr: engedje meg, hogy bemutassam önnek Orango Kahaian rádza óméltóságát, Varauni szultánjának a fivérét - mondta Yanez, és Sandokan felé intett.

A kapitány lelkesen szorongatta a Maláj Tigris kezét.

- Teringettét! - ujjongott. - Egy nagykövet és egy herceg utazik a hajómon? Ez bizony nagy esemény! Nem szükséges mondanom önöknek, uraim, hogy háromárbocosom a rendelkezésükre áll.

- Ezer köszönet, kapitány úr - felelte Yanez. - Ön is Sarawak felé tart netán?

- Pontosan. Együtt utazhatunk.

- Micsoda véletlen szerencse!

- Csak nem James Brooke rádzsához igyekeznek?

- De igen, kapitány úr: rendkívül fontos szerződést kell aláírnom.

- Ismerik a rádzsát?

- Nem, kapitány úr.

- Majd én bemutatom Önöket, nagykövet úr. Sir Stratford, vezesse kérem az urakat a szállásukra, és tálaltassa fel nekik az ebédet.

- A tengerészeinket hol kvártélyozza el, kapitány úr? - vetette közbe Yanez.

- A fedélközben, ha nincs ellenére.

- Köszönöm, kapitány úr.

Yanez és Sandokan követte a tiszttet, aki heverőkkel ellátott és nagyon választékosan bútorozott, hatalmas kabinba vezette őket.

A jókora üvegtáblákkal és selyemfüggönyökkel fedett ablakok a hajó tatján nyíltak, és szabadon áradt be rájuk a fény és a levegő.

- Sir Stratford - kérdezte Yanez -, kik a kabin-szomszédaink?

- Jobb felől a kapitány, bal felől a kegyelmed húga.

- Nagyszerű. Szót válthatunk a falakon keresztül.

A tisztt figyelmeztette őket, hogy rövidesen tálalják az ebédet, majd visszavonult.

- Nos, testvérem, mi újság? - kérdezte Yanez, amikor magukra maradtak.
 - Minden a legjobb úton halad - felelte Sandokan. - Ezek a szegény ördögök valóban rangos embernek hisznek kettőnket.
 - Mit szólsz a hadihajóhoz?
 - Első osztályú háromárbcos, és igencsak jól fest majd Sarawakban.
 - Megszámoltad, hányan vannak a fedélzetén?
 - Igen, vagy negyvenen.
 - Ajjaj! - dűnnyögte a portugál, és fancsali képet vágott.
 - Csak nem félsz negyven embertől?
 - Nem mondom, hogy nem.
 - Túlerőben vagyunk, csupa válogatott harcos, Yanez.
 - Az angoloknak azonban Igen jók az ágyúik.
 - Megbízom Hirundót, derítse fel suttyomban, milyen harci eszközökkel rendelkezik a hadihajó. Agyafűrt legény, kifürkész mindent.
 - Mikor ütünk rajtuk?
 - Ma éjjel. Holnap délre már a folyó torkolatában leszünk.
 - Psszt, itt az ebéd...

A pincér, két hajósinas segítségével, fényűző ebédet hozott: két véres bifszteket, egy kolossal nagyságú pudingot, válogatott francia borokkal és borókapálínkával teli palackokat. A két kalóz farkasétvágygal ült asztalhoz, és derekasan nekilátott az ebédnek. Épp belevágta a pudingba, amikor kintről léptek neszezték s halk fűty hallatszott.

- Jöjj be, Hirundo - mondta Sandokan.

Szép arcú, bronz bőrű, élénk tekintetű, jól megtermett fiatalember lépett a kabinba, és gyorsan becsukta maga mögött az ajtót. .

- Ül le és beszélj, Hirundo - kínálta hellyel Yanez. - Hol vannak a mieink?

- A fedélközben - felelte az Ifjú dajak.

- Mit csinálnak?

- Fegyvereiket cirógatják.

- Hány ágyú van az ütegállásokban? - kérdezte Sandokan.

- Tizenkettő.

- Ezek az angolok igencsak jól fölfegyverkeztek. James Brooke kemény fába vágja a fejszéjét, ha az a szeszélyes ötlete támad, hogy reánk tör. Egyetlen sortűzzel tenger fenekére küldjük az ő híres Királyságot.

- Meghiszem azt, Maláj Tigris.

- Ide figyelj, Hirundo, és szavaimat jól eszedbe véssed!

- Csupa fül vagyok.

- A mieink közül senki se mozduljon, legalábbis egyelőre. Ha lenyugszik a hold, borítsátok föl az ágyúkat az ütegállásokban, lepjétek el tömegestül a fedélzetet, és óbégassatok torkotok szakadtából, hogy tűz van, tűz van! A tengerészek, a tisztek meg a kapitány mind a fedélzetre csődülnek, mi pedig nekik rontunk, ha nem adják meg magukat. Megértettél?

- Tökéletesen, Maláj Tigris.

- Amint Innen kilépsz, surranj be a Keleti Pagoda Szüzének a kabinjába, amely szomszédos a mienkkel, és kösd Kamamuri lelkére, hogy szilárdan torlaszolja el az ajtót, s ki ne tegye onnan a lábát, amíg tart a csetepaté.

- Értettem, Maláj Tigris.

- Eredj és engedelmeskedj!

Hirundo kisietett, és bement a Keleti Pagoda Szüzének a kabinjába.

- Rákényszerítjük őket, hogy letegyék a fegyvert. Nem szívesen hánynám kardélre ezeket az embereket, akik ilyen előzékenyen fogadtak - mondta Sandokan.

A két kalóz a legnagyobb lelki nyugalommal befejezte ebédjét, kiürített néhány borospalackot, elszűrölte teáját; aztán végignyújtóztak heverőiken, és türelmesen várták a jelt, hogy fölrohanjanak a fedélzetre.

Nyolc óra tájt a nap a horizont mögé bukott, és éj-homály borult a hatalmas vízfelületre.

Sandokan kipillantott az ablakon. Bal kéz felől, jókora messzeségben, roppant feketéllő tömeg emelkedett a felhők fölé; a tat irányában, szintén tetemes távolságra szürkésfehér vitorla suhant az égaljon.

- A Mantag hegység a láthatáron - mormolta a kalózvezér. - Holnap Sarawakban leszünk.

A kabinajtóhoz osont, és fülelt.

Hallotta, amint ketten ledobognak e lépcsőn, halkan puszognak, majd két ajtó nyílt és csukódott, az egyik jobbról, a másik balról.

- Helyes - mormolta Sandokan. - A kapitány és helyettese bementek kabinjukba. Úgy megy minden, mint a karikacsapás.
Valamivel később hallotta, amint a kapitány kabinjában az óra elüti a kilencet, a tizet, majd a tizenegyet. Mintha villámcsapás érte volna, megrázkódott. Fölpattant az ágyról.
- Yanez- suttozta.
- Testvérem - felelte a portugál.
A Maláj Tigris az ajtó felé indult, és keményen megragadta görbe kardja markolatát. Ebben a pillanatban vérfagyasztó üvöltés rivalgott föl a hadihajó belsejében, majd visszhangot verve elhalkult a tengeren:
- Tűz van! Tűz van!
- Föl! - kiáltotta Sandokan.
A két kalóz kitárta az ajtót, és úgy rohantak a fedélzetre, akár a tigrisek.

NYOLCADIK FEJEZET

A sarawaki öböl

-Tűz van! Tűz van!
Erre a szörnyű kiáltásra a hajómérnök tüstént megállította a hadihajót; a gőzös már csak annyit haladt, amennyit a hajócsavar utolsó néhány pördülése hajtott rajta.
A két kalóz láttán leírhatatlan zűrzavar támadt a fedélzeten. Az előfedélzet kabinsorából félmeztelenül vagy egy ingben tolongtak elő a tengerészek, még félálomban tülekedtek, valamennyien megfoghatatlan vakrémület martalékeként, tehetetlenül lökdösődtek, taszigálódtak, orra buktak és föltápászkodtak, a legnagyobb összevisszaságban. Az őrszemeket nem kisebb pánik fogta el; azt hitték, a tűz már riasztó méreteket öltött, tétova kapkodással igyekeztek összeszedni a fedélzeten szétszórt facsöbröket. A lejárati nyílásokból viszont szököárként tódullak föl lóhalálban Mompracem szilaj tigrisei, krisszüket a foguk közt, pisztolyaikat markukban tartva, harcra készen. Parancsszavak, jajkiáltások, átkok, szidalmak, rikkantások, kérdések hasították keresztül-kasul a levegőt, és ezt az iszonyú lármát is minduntalan elnyomta a hajókürt fülsértő tutulása meg a negyedik tiszt ordibálása.
- Hol a tűz? - kérdezte az egyik tengerész.
- Az ütegállásban - felelte a másik.
- Mi gyulladt meg?
- Szent Barbara, segíts! Szent Barbara, segíts! - Álljatok láncba!
- Mennydörgős mennykő! A szivattyúkhöz!
- Kapitány úr! Hol a kapitány úr?
- Mindenki a helyére! - bömbölte az első tiszt. - Fel a fejjel, fiúk! A szivattyúkhöz! Mindenki a helyére!
Hirtelen trombitaszóként harsogó érces hang zendült föl a mozdulatlan hadihajó fedélzetének kellős közepén.
- Tigrisek, hozzám!
S a Maláj Tigris előrerontott emberei sorfala közt. A hajóorr jelzőlámpásainak kósza világosságában baljóslatúan villogott görbe kardja; jobbjá olyan keményen markolta, akár a satu.
Szilaj üvöltés viharzott föl:
- Éljen a Maláj Tigris!
A hadihajó tengerészei megdöbbenek, elhültek a rengeteg fegyveres láttán, és hanyatt-homlok tolultak az orr és a tat felé, fejszéikkel, farudakkal, forgattyúkkal, vaskarókkal és hajókötelekkel a kezükben.
- Árulás! Árulás! - zúgott a felháborodás mindenfelől.
A kalózok, krisszel a kézben, már-már nekiveselkedtek, hogy áttörjenek ezen a két emberfalon. A Maláj Tigris egyetlen füttyével megfékezte indulatukat.
A kapitány ekkor jelent meg a fedélzeten, és forgópisztollyal a jobbjaiban bátran elindult feléjük.
- Mi történik itt?! - kérdezte sürgető, parancsoló hangon.
Sandokan kivált a csoportból, és eléje lépett.
- Jól látja, kapitány úr - felelte. - Embereim megtámadják az ön embereit.
- Kicsoda ön?
- A Maláj Tigris, kapitányom.
- Hogyan?!... Hol a nagykövet?...

- Itt áll középütt, pisztollyal a markában, készen arra, hogy lelövi önt, ha nem teszi le azonnal a fegyvert.

- Nyomorult!

- Nyugalom, kapitány. Senki sem sértegetheti büntetlenül Mompracem kalózáinak a vezérét.

A kapitány három lépést hátrált.

- Kalózok! - kiáltotta. - Kalózok!... Vissza! Vissza vagy leterítem!

- Kapitány - csillapította higgadtan Sandokan, és megint eléje lépett -, mi nyolcvanunk vagyunk, állig fegyverben és mindenre elszántan, önnek pedig csak negyven embere van, és szinte fegyvertelenek. Énbennem semmi gyűlölet nincsen Ön iránt, és nem kívánok hiábavaló áldozatokat: adják hát meg magukat, és esküszöm, nem görbül meg egyetlen hajuk szála sem.

- De hát végül is mit akarnak?

- Az ön hajóját.

- Hogy kalózkodjanak a tengeren?

- Nem, hanem hogy jócselekedetet hajtsunk végre, kapitány úr: hogy jóvátegyünk egy emberi igazságtalanságot.

- S ha visszautasítom?

- Kénytelen lennék önre uszítani a tigriseimet.

- Ki akarnak rabolni engem?!

Sandokan leoldott a derekáról, a zubbonya alól egy degeszre tömött bőrvet, és odanyújtotta a kapitánynak:

- Ebben gyémántok vannak, egymilliót érnek: fogja!

A kapitány holdkóros tekintettel bámult a kalózvezérre.

- Nem értem - hebegte. - Annyi embere van, hogy túl nagy áldozat nélkül hatalmába keríthetné a hajót, kegyelmed pedig inkább egymilliót ajándékoz nekem! Miféle ember uraságod?

- Én a Maláj Tigris vagyok - felelte Sandokan. - Rajta, tegyék le a fegyvert, vagy máskülönben arra kényszerülök, hogy önökre lázítsam szilaj tigriseimet.

- De mit tesznek az embereimmel?

- Csónakba ülhetnek valamennyien, és szabadon bocsátjuk őket.

- És hova menjünk?

- Borneó partjai nincsenek nagyon messze innen. Igyekezzenek, döntsön!

A kapitány habozott. Talán attól tartott: ha leteszik a fegyvert, a kalózok rájuk rohannak, hogy lemészárolják őket.

Yanez tüstént kitalálta, mi motoszkál a kapitány elméjében, és odalépett.

- Kapitány úr - jegyezte meg -, rosszul teszi, ha kételkedik a Maláj Tigris szavában: Sandokan mindig teljesítette ígéretét.

- Igaza van - felelte a parancsnok. - Hahó, tengerészek, tegyétek le a fegyvert: minden ellenszegülés hiábavaló.

A tengerészek jól látták, milyen kilátástalan a helyzetük, egyetlen pillanatig sem tétováztak, hanem lehajigálták a fedélzetre Késeiket, fejszéiket, forgattyúikat és farudaikat.

- Derék fiúk - bólintott Sandokan.

Jelt adott, és két bálnavadászbarkát meg három mentőcsónakot jól elláttak élelmiszerekkel, majd leeresztették a tengerre.

A fegyvertelen tengerészek elvonultak a kalózok sorfala közt, helyet foglaltak a csónakokban. Utolsónak maradt a kapitány.

- Uram - mondta, amikor megállt a Maláj Tigris előtt -, nincs egy szál fegyverünk, hogy védekezzünk, és nincs egy iránytűnk, hogy tájékozódjunk.

Sandokan a nyakában lógó vékony láncról leakasztott egy arany iránytűt, s átnyújtotta a tisztnek.

- Ezzel tájékozódhatnak.

Elővont az övéből két pisztolyt, lehúzott az ujjáról egy mogyorónyi gyémánttal ékes nagyszerű gyűrűt, s mind a három tárgyat átadta a kapitánynak.

- Ezekkel a fegyverekkel védekezhetsz, ezt a gyűrűt pedig emlékül ajándékozom; a gyémántokkal teli erszénnyel ezt az elfoglalt hajót fizetem meg - tette hozzá Sandokan.

- Ön a legkülönösebb ember, akivel életemben találkoztam - jegyezte meg a kapitány, amikor átvette a három tárgyat. - S nem gondolja, hogy rálőhetek önre ezekkel a fegyverekkel?

- Nem teszi.

- Miért?

- Mert ön tisztességes, becsületes ember. Menjen!

A kaptány üdvözlétet intett, és leereszkedett a csónakba, amely nyomban a nyílt tenger felé fordult; a többiek valamennyien követték, s eleveztek nyugati irányban.

Húsz perc múlva a Helgoland már serényen hajózott a sarawaki partok felé; ezek vagy százhusz mérföldnyi messzeségben terültek el.

- Most pedig látogassuk meg Kammamurit meg az úrnőjét - ajánlotta Sandokan, amikor már kijelölte, milyen irányban haladjanak. - Reméljük, semmi baja sem esett a szegény Adanak.

Lesietett a tatfedélzeti lejárati lépcsőjén Yanezzal együtt, és bekopogott a mahratta kabinjába.

- Ki az? - tudakolta Kammamuri.

- Sandokan.

- Győztünk, kapitány úr?

- Igen, barátom.

- Éljen a Maláj Tigris! - kurjantott a derék mahratta.

Félretolta a fölhalmozott bútorzatot, és ajtót nyitott. Yanez és Sandokan belépett.

A mahratta állig fölfegyverkezett. Görbe, kardját még mindig markában fogta, övét pedig telezsúfolta pisztolyokkal és törökkel.

Az örült leány keskeny heverőszéken feküdt, és azzal foglalatostkodott, hogy ideges kézzel tépkedte egy kínai rózsa szirmait.

Amikor meglátta Sandokant és Yanezt, hirtelen fölpattant, és rájuk meredő tekintetéből mélységes irtózat sugárzott.

- A thugok!... A thugok! - sikoltotta.

- Jóbarátaink, úrnőm - csitította a mahratta.

A leány Kammamurira révedt néhány pillanatig, majd visszarojgott a heverőszékre, és tovább tépkedte a virágszirmokat.

- A harci lárma váltott-e ki ijedelmet a szerencsétlenből? - kérdezte Sandokan a mahrattától.

- Igen - bólintott a fiatalember. - Egész testében remegve felugrott, és jajveszékelt: „A thugok! A thugok!” De aztán lassanként lecsillapult.

- Másvalami?

- Semmi egyéb nem történt, kapitány úr.

- Nagyon vigyázz reá, Kammamuri!

- Nem mozdulok el mellőle.

Yanez és Sandokan fölsiettek a fedélzetre. Az őrszemek éppen abban a pillanatban jelezték, hogy dél felől vörösen izzó pont közeledik roppant sebességgel.

Mindketten a hajó orrára futottak, és figyelmesen fürkésztek az adott Irányban.

- Egy hajó jelzőlámpása - jegyezte meg a portugál.

- Minden bizonnyal. Nagyon nyugtalanít - felelte Sandokan.

- Miért, testvérem?

- Összeakadhat a csónakokkal.

- Ezer nyikorgó kőhajító! Még csak ez hiányzik!...

- Sose aggódj, Yanez. A Helgoland ágyúi kiválóak. Hanem... ni csak, ez gőzös. Latod-e, Yanez, azt az égre ívelő rőtes csíkot?

- A kutya-fáját! Igazad van!

- Ágyúhoz, fiúk! Ágyúhoz! - harsogta a Maláj Tigris.

- Mit teszel? - kérdezte Yanez, és megragadta barátja karját.

- Ez az ágyúnaszád, Yanez.

- Miféle ágyúnaszád?

- Amelyik a nyomunkban settenkedik. Most elsüllyesztjük.

- De ha te most rálősz, Sarawakban ágyútűzzel fogadnak bennünket. Ha nem süllyed el az első sortűzre, megfutamodhatik, és bevádol minket annál az átkozott Brooke-nál.

- Allahra! - fohászkodott föl Sandokan; ez az érvelés megrendítette.

- Maradjunk veszteg, testvérem - tanácsolta Yanez.

- S ha rálel a csónakokra?

- Nem megy az olyan könnyen, Sandokan. Az éjszaka sötét, a csónakok nyugat felé húznak, az ágyúnaszád pedig, ha nem tévedek, északnak fordítja az orrát. Ilyen körülmények közt nem egykönnyen találkoznak. Vagy tán rosszul okoskodok?

- Nem, de ha látom, hogy ez a bitang ágyúnaszád...

- Nyugalom, testvérem. Hagyjuk, hadd fusson észak felé.

Az ágyúnaszád nagyon közel haladt el a Helgoland mellett, még valamiféle

félkörívet is leírt körülötte, majd eltűnt észak felé, nyomában fehérén foszforeszkálva bugyborgott a tőfodor hosszú csíkja.

Tíz perc sem telt el, amikor egyszer csak fölhasant egy hang a nyílt tenger felől:

- Hahó, ágyúnaszád!

Sandokan és Yanez a kiáltás hallatán föliramodtak a tatépitmény tetejére, és figyelmesen fürkésztek észak felé.

- A csónakok talán? - tépelődött Sandokan nyugtalanul.

- Nem látok mást, csak az ágyúnaszádot, amott a távolban - állapította meg Yanez.

- Riadókészületben maradunk, és óvatosan haladunk előre.

Sandokan még néhány órán át fenn tartózkodott a fedélzeten; azt remélte, hall még más kiáltásokat is, fülét azonban nem ütötte meg egyéb zaj, mint a hadihajó oldalán megtörő hullámok morajlása s a kötélzet közt elsivító szél sóhajtozása.

Éjfél tájt nyugodt, de töprengő arckifejezéssel lement a kapitány kabinjába; Yanezt már ott találta, a portugál elnyúlt a kereveten.

A Helgoland egész éjjel jó széllel hajózott előre, mind mélyebbre hatolt a sarawaki nagy tengeröbölbe, amely apródonként egyre biztosabb formát öltött a láthatáron. Az őrszemek nem észleltek semmi különöset; csak hajnali két óra tájt bukkant fel jobb kéz felől egy nagy fekete árny, szédületes sebességgel suhant, majd nemsokára eltűnt. Valamennyien úgy vélték, hogy jelzőlámpák nélkül vitorlázó praho szegte útjukat.

Pirkadatkor már csak negyvenmérőföldnyire jártak a Sarawak torkolatától: ennek a folyónak a partján terül el, néhány órányi járásra, az azonos nevű város.

A tenger csendesesen ringott, és eléggé kedvező szél fújt. Itt-ott földerengett néhány praho és néhány dzsunka hatalmas vitorlázata, majd nyugat felől, kissé ködösen fölsejlett a Mantag gigászi hegycsúcsa, amely 2790 lábnyira magasodik a tenger színe fölé, lejtőire pedig üdén zöldellő bozótok kúsznak.

Sandokant nyugtalanság fogta el, amint ezen a tengerszakaszon hajóztak, hiszen oly sokszor megfordulnak errefelé James Brooke-nak, a maláj kalózkodó kiirtójának a hajói; ezért fölvonatta a főárboc csúcsára az angol zászlót, megtöltette az ágyúkat, bombákat halmoztatott föl az ütegállásokban, és fegyverbe szólította embereit.

Délelőtt tizenegykor hétmérőföldnyi távolságról szemükbe ötlött a lapos homoksáv, fölötte gyönyörű, dús ősvadon burjánzott; a parti vizeket széles sziklazátonyok kerítették. Dél tájt a Helgoland megkerülte a kettéágazó félszigetet, jó darabon behatolt az öbölbe, s valamivel később horgonyt vetett a folyó torkolatában, a Montabar-hegyfokkal átellenben.

KILENCEDIK FEJEZET

A csata

A folyó torkolata apróbb fajta kikötőre formázott, fővénypadok és szirtsorok védték, amelyeken őrzöngve tajtékzott a tenger, s ez a kép nagyszerű látványt nyújtott. A folyó két partján jobbra is, balra is pompás erdőségek terültek el.

A folyón jöttek-mentek vagy horgonyon ringatództak a maláj, bugiz, borneói, makasszári sajkák, bárkák, dereglyék, prahók, a tarkabarka vitorlázatú jávai dzsongok, a barokkos formájú és súlyos kínai dzsunkák meg a kisebb holland és angol hajók: némelyek a rakodásra vártak, mások a kedvező szélre, hogy nekivághassanak a nyílt tengernek.

A sziklazátonyokon és a fővénypadokon mindenütt félmeztelen dajakok halásziak, körülöttük népes csapatokban csapongtak az albatroszok, ezek a rendkívül erős csőrű, óriási szárnyasok, s röpködtek a szélesebb suhanású tengeri madárseregletek.

Amint a Helgoland horgonyt vetett a legalkalmasabb helyen, a folyam kellős közepén, amelynek szintjét a dagály lassan emellé, Sandokan gyors pillantással körütekintett a közelben levő hajókon.

Tüstént szemet szűrt neki egy számtalan üteggel fölfegyverzett, karcsú szkúner, amely vagy háromszáz öllyel följebb eltorlaszolta az átjárást. A hajó láttán tompa indulatszót morzsolta el ajka közt, és homloka redőkbe rendült.

- Yanez - szólt oda barátjának, aki ott állt a közelben. - Olvasd csak el annak a hajónak a nevét!

- Tartasz valamitől? - kérdezte a portugál, és szeméhez kapta látcsövét.

- Isten tudja. Olvasd, Yanez!

- A tatfelirat úgy szól: Királypárti.

- Jól sejtettem. A szívem megsúgta, hogy ez az a hajó, amelyik James Brooke-ot szolgálta a maláj kalózok pusztításában.

- A nemjóját! - kiáltotta a portugál. - Félelmetes szomszédságra tettünk szert.

- Legszívesebben elsüllyeszteném, hogy megbosszuljam testvéreimet.

- Ne süllyeszd el. Csak akkor lásd el a baját, ha idetolakodik. Óvatosnak kell lennünk, barátom, nagyon óvatosnak, ha ki akarjuk szabadítani szegény Tremal-Naikot.

- Tudom, óvatos leszek.

- Ni csak, oda nézz: csónak tart felénk. Vajon ki az a rusnya szerzet?!

Sandokan a korlát fölé hajolt, és merőn figyelt. Fatörzsből vájt lélekvesztő siklott a hadihajó felé, halványsárga bőrű férfiú evezett benne, vörös ágyékkendő fityegett a csípőjén, karján és lábán rézkarikák csillogtak, tollas fejdísz viselt, homlokán pedig gigászi tukáncsőr ékeskedett.

- Bazir - felelte Sandokan.

- Az meg mi a manó?

- Dinatának vagy Dzsiuwatának, a két dajak istenségnek a papja.

- S mi az ördögöt akar a hajón?

- Meglep minket valamilyen ostoba jövendöléssel.

- No hiszen, megsüthetjük az efféle jóslatokat.

- Sebaj, Yanez, azért csak fogadjuk a varázslót. Hasznos felvilágosításokkal szolgálhat James Brooke-ról és hajórajáról.

A sajka eközben a hadihajó mellé suhant; Sandokan intett, ledobták a hágcsót, s a bazir meghökkentő fürgeséggel fönn termett a fedélzeten.

- Mi jóban jársz? - kérdezte tőle Sandokan dajak nyelven.

- Eladom neked a jövendöléseimet - felelte a bazir, s megcsörgette számtalan rézkarikáját, amelyek kellemesen csilingeltek.

- Mit kezdjek velük? Másra kérlek téged.

- Mire?

- Ide hallgass, barátom. Sok mindent szeretnék megtudni tőled, s ha jól felelsz, kapsz egy szép krisszt meg annyi tuwakot, hogy álló hónapig nem fogysz ki ebből a mámorító italból.

A dajak szeme mohón fölcsillant.

- Kérdezz! - sürgette.

- Honnan jössz?

- A városból.

- Mit művel James Brooke rádza?

- Erődítéseket épített.

- Lázadástól tart?

- Igen, a kínaiaktól fél, meg egykori szultánunknak, Muda-Hasszinnak az unokaöccsétől.

- Jártál-e már távol Sarawakiól?

- Soha.

- Láttad-e, amikor egy bronzszínű foglyot hoztak Sarawakba?

A bazir néhány pillanatig eltöprengett.

- Arra a szép szál férfira gondolsz - kérdezte -, aki olyan külsejű, mint az indusok?

- Igen, arra az indusra gondolok.

- Láttam, amikor néhány hónapja partra tették.

- Hova zárták be?

- Nem tudom, de megmondja neked egy halász, aki amott lejjebb lakik - felelte a dajak, s egy falevelekből összerótt kulipintyóra mutatott, amely a bal parton barnállott. - Az az ember kísért a foglyot.

- Mikor láthatom azt a halászt?

- Most odavan halászni, este azonban hazatér viskójába.

- Ennyi elég. He, Hirundo, ajándékozd krisszedet ennek az embernek, és tégy a kenujába egy hordócska gint.

Nem kellett kétszer mondania. A kalóz levitetett a kenuba egy pálinkás-hordócskát, és átnyújtotta krisszét a bazirnak, aki olyan elégedetten távozott, mintha neki adták volna az egész tartományt.

- Mi a terved, testvérem? - kérdezte Yanez, amikor a dajak elkotródott a fedélzetről.

- Azonnal cselekednünk kell - felelte Sandokan. - Egy óra múlva beesteledik, és

megkeressük a halászt.

- S azután?

- Ha megtudtuk, hol találjuk Tremat-Naikot, elmegyünk Sarawakba, és látogatást teszünk James Brooke-nál.

- James Brooke-nál?

- No, nem mint kalózok állítunk be hozzá, hanem mint neves személyiségek. Te majd holland nagykövetnek adod ki magad.

- Vásárra visszük a bőrünket, Sandokan. Ha Brooke rájön a turpisságra, fölakasztat bennünket.

- Sose aggódj, Yanez. Nem fonták még meg azt a kötelet, amelyre fölhúzzák a Maláj Tigrist.

- Kapitány úr - szólalt meg Hirundo; ebben a pillanatban toppant Sandokan mellé.- Hajók közelednek.

A Maláj Tigris és Yanez a folyótorkolat felé fordult; két hadibrigget láttak: fedélzetükön számtalan üteg feketéllett, angol zászló alatt, cikcakkban rézsútoltak, szél ellenében a nyílt tenger felé; azon igyekeztek, hogy megkerüljék a Montabar-hegyfokot.

- Hohó! - kiáltotta Yanez. - Újabb hadihajók!

- Meglep talán? - kérdezte a Maláj Tigris.

- Kissé meglep, testvérem. Itt, ezen a folyón, James Brooke szeme előtt korántsem érzem magam tökéletes biztonságbán. Mindenre gyanakszom.

- Alighanem tévedsz, Yanez. Angol hadihajók állandóan járnak-kelnek errefelé...

A két brigg jó félórán át vitorlázott cikcakkban szél ellenében, majd egyszer csak bekanyarodtak a folyamba: fél tucat csónak vontatta őket. Két ágyúlövessel tisztelegtek a rádza zászlaja előtt, jobb kéz felől elhajóztak a Helgoland mellett, majd horgonyt vetettek a Királypárti mellett jobbra-balra, csupán húszlábnyi távolságra a szkúnertől. Amikor a hadmozdulat befejeződött, hirtelen leszállt a sötétség, elborította az erdőségeket, a sziklazátonyokat, a bárkákat, a dzsunkákat, a prahókat és a folyó hullámain.

Ezt a pillanatot választotta ki Sandokan, hogy szárazföldre küldje embereit a halászárt. Csónakot bocsátottak a tengerre, Hirundo negyedmagával beleült, és a part felé eveztek. A Maláj Tigris fel s alá járkált a fedélzeten. Nem fordult azonban kétszer sem, amikor a feldúlt arcú portugál váratlanul ott termett előtte: szeméből borzalom áradt. - Sandokan! - kiáltotta.

- Mi ütött beléd? - kérdezte a kalózvezér. - Miért vágsz ilyen rémült arcot?

- Sandokan, valamit forralnak el lenünk. Támadásra készülődnek. Nézz csak a tenger felé!

A Maláj Tigris akarata ellenére is nyugtalan lett; a folyótorkolat felé fordította tekintetét. Két tenyere görcsösen ragadta meg újra meg újra a krissz és a görbe kard markolatát. Ajka megremegett.

Amott, a sziklazátonyok közelében hatalmas, fenyegető tömeg feketéllett: úgy vetett horgonyt, hogy eltorlaszolja a kijáratot. Egyetlen pillantással fölmérhették: roppant méretű hadihajó állja útjukat, és az oldalát mutatja a Helgoland felé.

- Mennydörgős mennykő! - fakadt ki Sandokan ingerülten. - Valóban ellenünk fenekednek?... Ki árulhatott el bennünket?

- Nyilvánvalóan az ágyúnaszád - állapította meg Yanez. - Talán fölszedte az angolokat a mentőcsónakokból. S ki tudja, aki azt kiáltotta, „Hahó, ágyúnaszád!”, hátha épp egy angol tengerész volt, aki vízbeesett az összeecsapás alkalmával.

Sandokan elfordult, és a Királypártira szegezte tekintetét. James Brooke hajója ott ringott a helyén, de a két angol hajó jelentősen közelebb merészkedett a Helgolandhoz: a kalózok ekként két tűz közé kerültek.

- Hej! - hördült fel. - Csatára vágytok?! Nos, legyen! Ágyúim torkolattüzében majd megmutatom nektek, ki vagyok!

Végére sem ért szavainak, amikor metsző kiáltás harsant föl a bal partról, abból az irányból, amerre Hirundo elevezett.

- Segítség! Segítség! - üvöltött valaki.

Sandokan, Yanez és a kalózok egy emberként ugrottak a hajó jobb oldalára, hogy jobban megkülönböztethessék, mi történik az őserdő sötétségében.

- Halálsikoltás! - dörmögte egy kalóz.

- Dinata vágassa le a fejem, ha nem Hirundo kiáltott - dünnyögte egy atlétatermetű dajak.

- Hahó! Hirundo? - harsogta Yanez.

Két puskalövés dördült a vadon sűrűjében, majd négy csobbanás hallatszott. Bármilyen vastagon terjengett az esthomály, a kalózok észrevették, hogy négyen úsznak kétségbeesetten a hajó felé.

- Ez Hirundo! - mormolta az egyik kalóz.

- Ohó! A dolog komolyra fordult - állapította meg egy másik.

- Valaki gúnyt űz belőlünk?! - háborgott egy harmadik.

- Csend, fiúk! - szólt rájuk a Tigris.- Dobjátok le a hágcsókat!

Az úszók olyan sebesen fickándoztak, akár a halak, néhány perc múlva már a hajóhoz értek. Hogy megragadják a hágcsókat, és fölkapaszkodjanak a korlátig, valóban csak egy pillanat műve volt.

- Hirundo! - kiáltott Sandokan, amikor megismerte a kis csoport vezetőjét, akit imént a halász keresésére küldött.

- Kapitányom - zihálta a dajak, és lerázta magáról a vizet.- Körülfogtak bennünket.

- Mennydörgős mennykő! - tombolt a Tigris. - Gyorsan, mondd el, mit láttál!

- Amott, azokban a bozótokban a rádza katonái leselkednek, puskával a kezükben bujkálnak a fatörzsek mögött és a bokrok közt. Úgy rémlik, csak a jeladásra várnak, hogy tüzet nyissanak. Több mint kétszázan lappanganak a sűrűben, tulajdon két szememmel láttam őket.

- Mit tegyünk, testvérem? - kérdezte Yanez.

-Visszavonulnunk nem lehet. Főlkészülünk a harcra, s az első ágyúszóra csatát kezdünk. Tigriseim, ide hozzám!

A kalózok, akik eddig tisztes távolból lesték a parancsát, most közelebb tódultak hozzá. Szemük csillogott, kezük gyöngéden simogatta a krissz markolatát. Tudták már, miről van szó, és remegtek a türelmetlenségtől.

- Mompracem szilaj tigrisei - mondta Sandokan -, James Brooke, a maláj kalózok pusztítója harcra készül ellenünk. Ez az ember ezrével öldöste le a malájokat és a dajakokat, s ezek atyafisága hosszú évek óta bosszúra szomjazik. Esküdjetek meg előttem, hogy megtoroljátok testvéreitek halálát.

- Esküszünk! - rivallták kórusban a kalózok; valamennyiüket őrző lelkesedés kerítette hatalmába.

- Mompracem szilaj tigrisei - szólalt meg újra Sandokan -, többszörös túlerővel állunk szemben, de a Maláj Tigris mellettetek harcol. Tűzzel-vassal küzdjünk, míg csak egyetlen golyóbis, egyetlen marék puskapor található a hajón, aztán borítsuk tűzbe az előfedélzettől a tatig. Ma éjszaka megmutatjuk ezeknek a kutyáknak, hogyan viaskodnak Mompracem vadonának tigrisei a Maláj Tigris vezetése alatt. Mindenki a helyére, tigriseim, mindenki a helyére! Ha vezénylek: tűz!

Tompa moraj felelt a Maláj Tigris varázserejű szavaira. A kalózok, Yanezzel az élen, az ütegekhez rohantak, és a bronzágyúk torkát az ellenséges hajókra irányították.

A fedélzetet csak két kalóz maradt a kormánykerék mellett, meg Sandokan, aki az előfedélzet emelvényéről kémlelte az ellenség hadmozdulatait.

Egyelőre azonban úgy tetszett: a négy hajó, amely arra készül, hogy negyven ágyúval izzé-porrá zúzza a Helgolandot, mélyen alszik. Fedélzetükről semmiféle zaj sem hallatszott, az azonban látszott, hogy orrukon és tatjukon árnyak mozgolódnak.

- Készülődnek - mormolta Sandokan összeszorított fogai közül. - Tíz perc múlva ez az öböl fénybe borul ötven vagy még több ágyú tüzétől!

Majd homlokát váratlanul ráncba vonta.

- S Ada? - suttogta. - Mi lesz, ha eltalálja egy golyó?! Sambiljong! Sambiljong! A kalózvezér hívására ott termett egy dajak.

- Parancsára, kapitányom! - jelentkezett.

- Hol van Kammamuri? - kérdezte Sandokan.

- A Keleti Pagoda Szüzének a kabinjában.

- Siess oda, s ami vaslemez, hordót és szalmazsákot találsz a raktérben meg a tatépítményben, béleld ki velük jól a kabin falát. Védeld meg a Keleti Pagoda Szüzének kabinját az ágyúgolyók ellen.

- Bízva rád, kapitányom. Nem fog oda behatolni semmiféle lövedék.

- Menj, barátom!

- Még egy szóra, kapitányom. Maradjak is a kabinban?

- Feltétlenül, s vállald magadra, hogy megmented a Keleti Pagoda Szüzét, ha elhagyni kényszerülünk a hajót. Tudom, te a maláj szigetvilág legjobb úszója vagy! - Igyekezz, Sambiljong: az ellenség támadásra készül...

A dajak elsurrant a tatépitmény felé. Sandokan visszatért a középső emelt fedélzet parancsnoki hídjára, és feszülten figyelte a folyót.

A folyótorkolatot eltorlaszoló hadihajóról ekkor váratlanul rakéta röppent az égre. Szinte ugyanabban a pillanatban villámlás lobbant a Királypárti fedélzetén, félelmetes robbanás kíséretében.

A főárboc csúcsa, amelyet egy nyolcfontos golyó súrolt, iszonyú zajjal lezuhant a fedélzetre.

-Tigriseim! - rivallt föl Sandokan. - Tűz! Tűz!

Feleletképpen irtóztatós üvöltés harsant:

- Éljen a Maláj Tigris! Éljen Mompracem!

Kurta, fenyegető csönd támadt, majd a kicsiny rév egyik végétől a másikig újra lángba borult.

A négy ellenséges hajó lángnyelveket, füstgomolyokat és golyóbisokat okádott szanaszét szaggatva az éjszaka homályát és némaságát; az őserdő szegélyéről muskétások sortüze ropogott: megkezdődött az ütközet. Az öt hadihajó elszánt dühvel csapott össze, villámlottak, dörögtek, golyófelhők fülsértő fütttyögéssel szeltek a levegőt.

Az öböl közepében szilárdan lehorgonyzott Helgoland őrvongó haraggal védekezett a hatalmas hadihajók ellen, amelyek elárasztották lövedékeikkel.

Ágyúzott a bal fedélzetéről, ágyúzott a jobb fedélzetéről, töltéskor nem vesztett egyetlen másodpercet sem, kartácsviharra kartácsviharral válaszolt, bombazáporra bombazáporral: lövedékei villámcsapásként sújtottak földre roppant ősfákat, kaszaboltak rendet a hajókötelzetekben, robbantották szét az ágyúkat, romboltak szét egész ütegállásokat, ütöttek léket a hajótestek víz alatti részébe, tarolták le a rengeteget, amelynek a cserjéiből James Brooke katonái pufogtattak eszeveszetten.

Úgy rémlett, mintha titánok hadserege védene egy vashajót.

Vitorlarúdjai töredezték, árbocai imbolyogtak, csónakjai deszkákra hasadoztak, korlátjai leszakadoztak, oldalfalai málladoztak, emberei halomra hullottak. Minden sortűzre növekvő haraggal, növekvő elkeseredéssel válaszolt, elszántan arra, hogy elpusztul, de meg nem adja magát.

Odalenn az ütegállásokban minden lövéskor, minden töltéskor fölhangzott Mompracem tigriseinek a bömbölése:

- Bosszú! Éljen Mompracem!

A Maláj Tigris az emelt fedélzet közepéről szemlélte a borzalmas látványt.

A daliás férfi félelmetesen szépnek tetszett hadihajója parancsnoki hídján, amely remegett a lába alatt. Az ötven ágyú torkolattüzében: szeme lángolt, haja ki-bomlott a szélben, ajka zord mosolyra nyílt, keze keményen markolta görbe kardját. Mosolygott, miközben halált hozó lövedékek süvítettek körülötte, kartácszápor sziszegett a fülébe, s verte jégesőként a kapitányi híd deszkáit, bombák robbantak mindenfelé, s hányták szét háromszáz lábnyira is sziporkázva izzó repeszeiket!

Amint ott állt hősies hajója hídján, szenvtelenül a tűzorkán közepette, még ellenségei is úgy érezték, eszelős vágy sarkallja őket, hogy torkuk szakadtából fölordítsanak:

- Éljen a Maláj Tigris! Éljen a maláj kalózok hős vezére!

A csata félóráig tartott, egyre dühödtebben, egyre engesztelhetetlenebbül dúlt. A Helgolandot összezúzta az ötven mozsár szakadatlan össztüze, szétmarcangolta a kartácsorkán, darabokra tépte a mind sűrűbben hulló bombák zápora: nem maradt belőle egyéb, mint füstölgő, roskatag váz.

Nem maradt sem árbocozata, sem kötelzete, sem korlátja; nem maradt egyetlen ép palánk sem a fedélzetén. Merő szivaccsá lődözték, lyukacsain zuhogott be a folyó vize. Ágyúzott még, válaszolt még mindig az elsüllyesztésére esküdött négy ellenfelének, de már nem sokáig állhatta ezt az ádáz harcot. Tíz kalóz élettelenül feküdt az ütegállásban, két ágyúját elnémította az ellenség pokoli tüzelése, bombavetői alig működtek, vízzel telt tatja egyre mélyebbre merült. Tíz, talán tizenöt perc múlva a hősies Helgoland elsüllyed.

Yanez, aki derekasan teljesítette kötelességét - az egyik legnagyobb ágyúval tüzelte szüntelenül -, ekkor kapott csak észbe, milyen súlyos a helyzetük. Fölrohant a parancsnoki hidra, ahol a Maláj Tigris állott.

-Testvérem! - kiáltotta.

-Tűz, Yanez!... Tűz!... - dörögte Sandokan. - Csáklyázásra indulnak.

- Nem tarthatjuk többé magunkat, testvérem! Süllyed a hajónk!...

Irtóztatós recsegés-ropogás szakította félbe a szavát. Az előfedélzeten

gránátsortűz csapott végig, az építmény homlokzata ledőlt, teteje beszakadt, a tengerészek szállása szétroncsolódott. A Maláj Tigris haragosan felüvöltött:

- Vége! Ide hozzám, tigriseim, ide hozzám!...

Lerohant az ütegállásba, amelyből Mompracem szilaj tigrisei tovább bombázták az ellenséges hadihajókat. Egyszer csak Kammamuri penderült elébe.

- Kapitányom - lihegte -, a víz már Ada kisasszony kabinjába hatol!

- Hol van Sambiljong? - kérdezte Sandokan.

- A kabinban.

- Hozzatok fel a leányt a parancsnoki hidra, s ha kell, ugorjatok a vízbe...

Tigriseim, valamennyien a fedélzetre!

A kalózok még egyszer utoljára elsütötték az ágyúkat, és a roncsokkal borított fedélzetre siettek.

A csónakok vontatta ellenséges hajók lassan közeledtek, hogy megcsáklyázzák a Helgolandot.

- Sandokan! - kiáltott rémulten Yanez, mert nem látta sehol félelmetes barátját.

- Sandokan! - visszhangozta szavát az ellenséges hajók legénységének

diadalordítása és a kalózok karabélysortüze.

- Sandokan! - szólította újra Yanez. - Sandokan!

- Itt vagyok, testvérem - felelte egy hang.

A Maláj Tigris felszökkent a parancsnoki hidra, jobbában görbe kardja villogott, baljában égő fáklya sziporkázott. Nyomában jött Sambiljong és Kammamuri, a Keleti Pagoda Szüzét hozták.

- Mompracem tigrisei! - harsogta Sandokan. - Még egyszer: tűz!

- Éljen a Maláj Tigris! Éljen Mompracem! - bömbölték a kalózok, és karabélyaik sortüze végigsöpört a közeledő négy hadihajó fedélzetén.

A Helgoland megtántorodott, akár a részeg, s hirtelen kettéhasadt az ellenség szakadatlan ösztüztében.

Fölszaggatott oldalán zúgva-bölgve zuhogtak be a habok, és egyre gyorsabban rántották le a mélybe.

A hadihajó orrából, tatjából, a fedélzeti lejárók nyílásaiból, az ütegállásokból sűrű füstoszlopok gomolyultak a magasba.

A Maláj Tigris hangja úgy rivallt föl, akár a kürtszó, túlzengte még az ágyúdörgést is:

- Meneküljön, ki merre lát! Sambiljong, ugorj a folyóba a leánnyal!

A dajak és Kammamuri vízbe siklottak: biztos kézzel tartották a fiatal teremtést, aki elvesztette az eszméletét; mögöttük pedig sorban vetették magukat a hullámokba mind a többiek, gyorsan elúsztak az ellenséges hajók közt, amelyek oldalukkal szorosan fölzárkóztak a süllyedő roncs mellé.

Már csak egy ember maradt a fedélzeten. A Maláj Tigris. Jobbában ott villogott még görbe kardja, baljában szikrát hányt az égő fáklya. Ajkán gúnyos mosoly játszott, szemében szilaj, baljós fény villant.

- Éljen Mompracem! - süvöltötte messze csengő hangon.

Félelmetes hurrá visszhangzóit rá a levegőben. Húsz, negyven, száz tengerész rohanta meg fegyverét rázva a Helgoland ingadozó fedélzetét.

A Maláj Tigris nem várta meg őket. Csodálatos ívben átlendült a korláton, és eltűnt a folyó habjaiban.

Szinte ugyanabban a pillanatban a süllyedő hajó rémületes dörrenéssel fölrobbant, és gigászi lángoszlop sisteredett az égnek, vörhenyes világosságot csillantva a folyóra, az ellenséges hajókra, az erdőségekre, a hegyekre, s fehéren izzó zsarátokkal pattant szanaszét a törmelékek miriádja.

A Helgolandot a puskaporraktárába vetett égő kanóc röpítette légbe, lángjai és füstgomolyai ropogva-sercegve borították el a négy ellenséges hajót s legénységüket.

TIZEDIK FEJEZET

A kínai lebuj

- Hé! Szép ember!

- Mylord!

- Ördögbe a mylordokkal...

- Sir!...

- Pokolba a Sir-ökkel.

- Monsieur?... Senor!...

- Kösd föl magad! Miféle ebéd ez?

- Kínai, senor, kínai, akár az étterem.

- Neked ez a lebuja étterem? És te azt akarod, hogy én kínai ételt egyek?! Mik ezek a kótyagosan kecmegő férgek?

- Sarawaki részeg rákocskák.

- Mi a manó?! És te azt akarod, hogy én élő rákot vegyek a szájamba?!

- Ez kínai konyha, monsieur.

- Hát ez a pecsenye?

- Zsenge kutyahús, senor.

- Ezer nyikorgó kőhajító! És te azt akarod, hogy én kutyahúst egyek?! Hát ez mi?

- Macska, senor.

- Ezer villám és mennydörgés! Macska?!

- Mandarin ínyére való falat. Sir.

- S ez a sült?

- Vajban pirított egér.

- Te bitang kínai, te el akarsz tenni láb alól?!

- Kínai konyha, senor.

- Pokoli konyha, mondd úgy. A hétszázát! Részeg rákok, egérsült, kutyapecsenye, párolt macska, s mindez ebédre! Ha itt lenne a testvérem, megpukkadna nevéttében.

- Ugyan már. ne tessék annyira kényeskedni. Ha kínaiak nem halnak meg ezektől az ízéktől, megeheti őket a fehér ember is.

- No, akkor bátorság, portugál barátom! - Az önmagát ekként biztató férfiú kényelmesen elterpeszkedett egy bambuszszéken, övéből elővont egy pompás krisszt - zománcozott aranytelét pazar gyémántok díszítették -, ügyesen földarabolta az étvágygerjesztő illatot árasztó kutyapecsenyét.

Jóízűen falatozott, két nyelés közt szemügyre vette a helyiséget.

A rendkívül alacsony mennyezetű, ütött-kopott szoba falait förtelmes sárkányokkal, furcsa virágokkal, vigyorgó teliholdakkal, tűzokádó fenevadakkal festették tarkabarkára. Körös-körül mindenütt székek; a gyékényeken sárga képű, töksímára borotvált koponyájú, hosszú farkosú, bánatosan lefityegő bajszú kínaiak hortyogtak, békésen húzták a lóbőrt; a legkülönfélébb nagyságú asztalok teljes összeviesszaságban álltak itt is, ott is, és fekete fogú, olajzöld bőrű rút malájok és kellemes külsejű, szép arcú dajakok ücsörögtek körülöttük; ez utóbbiak félmeztelenül kuporogtak, tagjaikon csillogó sárgaréz karikák csörögtek, karnyi hosszú, súlyos parangjuk - békanyúzójuk - ott hevert a kezük ügyében. Ezek a fura figurák buzgón majszolták a sirit - ez az Indiai pálma gyümölcsének, az arékadiónak és bételleveleknek a keveréke -, mások meg hatalmas ibrikekből vedelték az atrakot vagy a tuwakot; némelyek pedig hosszú pipákból ópiumot szívtak.

-Hm! - dörmögte emberünk, és fölszeletelte a macskát. - De rusnya pofák! Sejtelmem sincs, ez az ebadta James Brooke hogyan képes gatyába rázni ezeket a gazfickókat. Ravasz róka lehet ez a rádza, meg...

Ekkor éles fütty sivitott be kintől a lebuja, s a pusmogó vendégnek elakadt a szava,

- Hopp! - rikkantott föl meglepetten.

Két ujja hegyét a szájába kapta, és az előbbihez hasonló füttyöt hallatott.

- Senor! - hüledezett a kocsmáros, aki épp egy frissiben vágott jókora kutya bőrét nyúzta.

- Maradj már veszteg, hogy a Kung Fu-céd akárhová ne tegyen!

- Hívott, uram?

- Csönd legyen! Nyúzd a kutyádat, és hagyd békén!

Szép, sudár termetű, keménykötésű, csaknem meztelen indus lépett a lebuja, csípőjére selymhurok tekeredett szorosan, jobb oldaláról krissz fityegett alá; koromfekete, hatalmas szeme nyugodt pillantással tekintett körbe. Emberünk épp egy macskacombról rágt a húst; amikor meglátta az újonnan érkezettet, fölemelkedett.

- Kammamuri! - suttozta.

Már csaknem elindult feléje, amikor az indus gyorsan odaintett neki, s kérő pillantást is vetett rá. Visszaült asztalához.

- Veszély érződik a levegőben - dünnyögte. - Védő állásba, komám!

Az indus némi habozás után helyet foglalt vele szemközt. A kocsmáros odatipegett.

- Egy csésze tuwakot! - rendelt az indus.

A kínai vállalat vont, és odavitt egy csészét meg egy tuwakkal teli edényt.

- Szemmel tart? - kérdezte emberünk lehelethalkan Kammamuritól, s közben nagyokat falt a macskahúsból.

Az indus alig észrevehetően igent bólintott.

- De jó étvágya van, uram - jegyezte meg aztán fennhangon.

- Egy álló napja nem ettem - mondta erre feleletképpen emberünk, aki - mint a nyájas olvasó bizonyára kitalálta már - nem más, mint a derék Yanez, a Maláj Tigris elválaszthatatlan barátja.

- Messziről érkezett uraságod? - érdeklődött udvariasan az indus.

- Európából... Hé, kocsmáros, te ördögfattya, ide egy kis tuwakot!

- Fölajánlom a magamét, ha nincs ellenére - kínálta Kammamuri.

- Elfogadom, fiatalember. Ül mellém, és láss neki ezeknek az ingyencfalatoknak. A mahratta nem kérte magát, letelepedett a portugál mellé, és lakmározni kezdett.

- Most már beszélhetünk - mondta Yanez -, senki sem gyaníthatja, hogy régi barátok vagyunk. Valamennyien megmenekültetek?

- Valamennyien, Yanez úr - felelte Kammamuri. - Még hajnalhasadás előtt, egy órával kegyelmed távozása után felkerekedtünk, kivonultunk a part menti sűrű bozótosból, és egy nagy kiterjedésű mocsárban kerestünk menedéket... A rádzsza katonái tűvé tették a folyó torkolatát, de nem sikerült nyomunkra bukkanniuk.

- Tudod-e, Kammamuri, hogy derekasan kerekelt oldottunk a rádzsza előtt?

- Ha még egy fél percig tétovázunk, bizony levegőbe röpködünk mind egy szálig. Ezer szerencsénk, hogy a robbanás után, vak sötét éjszakában nem látták azok a csirkefogók, amint kiüsztek a partra.

- Szegény Adának nem esett baja?

- Semmi baja nem eseti, Yanez úr. Sambiljong segítségével könnyen szárazra vittem.

- Hol van most Sandokan?

- Vagy nyolcmérföldnyire innen, sűrű cserjés közepében.

- Biztonságba jutott tehát?

- Nem tudom. Láttam, hogy a rádzsza őrzőjei fölverik az őserdőt.

- Ördög és pokol!

- És kegyelmed nem forog veszélyben?

- Még hogy én? Ugyan, ki az az agyalágyult, aki engem kalóznak néz? Engem, egy fehér emberi, egy európai?

- Azért csak legyen résen, Yanez úr. Ez a rádzsza minden bizonnyal minden hájjal megkent, agyafűrt ember.

- Tudom, de mi még furfangosabbak vagyunk.

- Mit tud Tremal-Naikról?

- Semmit, Kammamuri. Érdeklődtem ettől-attól, de a legcsekélyebb eredménnyel sem jártam.

- Szegény gazdám - sóhajtott föl Kammamuri.

- Megmentjük, ígérem - biztatta Yanez. - Még ma este munkához látok.

- Mit akar tenni?

- Igyekszem a rádzsza bizalmába férkőzni, ha lehet.

- S hogyan?

- Már kifőztem valamit, azt hiszem, jó ötlet. Tömegverekedést robbantok ki, jókora hajcihőt kavarak, úgy teszek, mintha kupán nyomnék valakit, hogy a rádzsza őrzőjei foglyul ejtsen.

- S utána?

- Ha sikerül elfogatnom magamat, kiagyalok valamilyen szívmengető dajkamesét, előkelő lordnak, baronetnek adom ki magam...

- S neked mit kell tennem?

- Semmit, kedves mahratta barátom. Tüstént Sandokanhoz mégy, s elmondod neki, hogy minden a legjobb úton halad. Aztán visszajössz, és holnap ott ólálkodsz a rádzsza palotája körül. Hátha szükségem lesz rád.

A mahratta fölállt.

- Egy pillanatra - tartóztatta Yanez, kihúzott a zsebéből egy jócskán megtömött erszényt, és átnyújtotta Kammamurinak.

- Ezzel mitévő legyek?

- Hogy tervemet valóra válthassam, egyetlen huncut garas sem cincoghat a szütyőmben. S add csak ide a krisszedet is, teljesen értéktelen, s fogd helyette a magamét, amelyiken túl sok arany meg túl sok gyémánt csillog-villog... Hé, kocsmáros, te sátánivadék, hat flaska spanyol bort ide!...

- Le akar részegedni? - firtatta Kammamuri.
 - Bízd rám, majd meglátod. Ég áldjon, pajtás!

Az indus egy shillinget vetett az asztalra, és távozott; eközben a portugál már húzkodta is ki a nyilvánvalóan méregdrága palackok dugóját.

Fölhajtott két vagy három pohárral, a többiből sorra vendégelte a szomszédos asztaloknál eszegető malájokat; ezek nem akartak hinni a szemüknek, hogy ilyen nagylelkű európaiat sodort útjukba a jósorsuk.

- Hé, kocsmáros! - kurjantott ismét a portugál. - Hozzál még hat üveg bort meg valami fogamra való fogást!

A kínai ragyogott a szívbeli elégedettségtől, amiért ilyen jó vásárt csap, s csak azért könyörgött magában jóságos Buddhájához, hogy naponta tucattal küldje az ilyen törzsvendégeket; sürgősen hozta az újabb palackokat meg egy cserépfazékban a hírhedten finom, sóval és ecettel ízesített fecskefészeket: ez az ingyencsemege olyan óriási összegbe kerül, hogy csak dúsgazdagok fogyaszthatják.

A portugál, noha eddig is kettő helyett tömte a hasát, megint csak jó étvággal hányt a gallérja mögé az ételt, derekasan iszogatót, és szívélyesen kínálhatta borával a körülötte tanyázókat.

Amikor befejezte a fejedelmi lakomát, a nap már jó félórása lebukott, s a lebujsban meggyújtották a zsírkőből faragott, gigászi lámpásokat; ezek sápatag fényt árasztottak az iddogálókra: a Mennyei Birodalom varkocsos fiai fölöttébb kedvelik az efféle síri borongást.

Yanez cigarettára gyújtott, megvizsgálta pisztolyai töltényrekeszt, majd dűnnyögve föltápáskodott.

- Gyerünk, kedves Yanez, egykomám. A kocsmáros pillanatokon belül cudar ribilliót rendez, én még hangosabb cécót csapok, idecsődítjük a rádza fogdmegjeit, és engem nyakon csípnék. Sandokan maga sem eszelt volna ki külön tervet, nyakam teszem rá.

Bodor füstgomolyokat pöffentett a levegőbe, s a, legnagyobb lelki nyugalommal elindult az ajtó felé. Már csaknem átlépte a küszöböt, amikor érezte, hogy megráncigálják a zubbonyát.

- Monsieur! - szólólongatta egy vékony hang.

- Mit abajgatsz, lóköttő? - kérdezte Yanez morózusan, mint aki sértőnek találja az efféle háborgatást.

- A számla, szenor.

- Miféle számla?-

- Kegyelmed még nem fizetett. Tartozik nekem három sterlinggel, hét shillinggel és négy pennyvel.

- Eredj a pokolba! Nincs egy veszekedett fitying sem a tíz zsebemben. A kínai sárga archőre hamuszürkére sápadt.

- Márpedig fizetni fog! - rikácsolta, és jól megráncigatta a portugál grabancát.

- Ne cibáld a ruhámat, csibész! - förmedt rá Yanez.

- Tartozik nekem három sterlinggel, hét shillinggel és...

- És négy pennyvel, tudom: tőlem azonban egyetlen krajcárt sem látsz, jómadár... Eredj, nyúzd a kutyaadat, és hagyjál békén!

- Kegyelmed rabló, gentleman? Lecsukatom uraságodat!

- Azt merészeld!

- Segítség! Fogjátok el ezt a rablót! - vijjogta őrzöngve a kínai.

Négy kukta sietett gazdája segítségére, fazekakkal, serpenyőkkel és fakanalakkal fölfegyverkezve. A portugál éppen erre vágyott.

Acélos markával torkon ragadta a kocsmárost, pehelyként fölkapta és kihajította az ajtón, hogy orrával szántotta az utca hepehupás kövezetét. Majd a négy kuktát vette gondjaiba, bámulatos gyorsasággal ülepen billentette őket egymás után: pillanatok múlva ott hemperegtek a gazdájuk mellett.

Nyomban fülrepesztő óbégatás harsant.

- Honfitársak, segítség! - jajveszékelt a kocsmáros.

- Rabló! Gyilkos! Fogjátok meg! Öljétek meg! - visítotak a kukták.

TIZENEGYEDIK FEJEZET
 Egy éjszaka börtönben

A kínaiak visongása a kínai negyed kellős közepén éppen úgy riadóként hatott, mint amikor vészre kongatnak egy gongot Kanton vagy Peking utcáin.

Két perc se telt el, a Mennyei Birodalomnak máris kétszáz fia tolongott a lebuj bejárata körül: bambusz-botjaikat, késeiket, köveiket és esernyőiket rázták, torkuk szakadtából, rémületesen csatarásztak.

- Hol az a rabló?! Ellátjuk a baját! - rikoltoztak némelyek, és fenyegetőleg hadonásztak füttykösükkal vagy esernyőjükkel.

- Lógassátok föl a fehér embert! - kurjongattak mások, és késüket villogtatták.

- A folyóba vele!

- Öld meg! Fojtsd bele! Gyűjtsd föl! Kösd föl! . . .

A lebujban iddogálók megijedtek a ramazuritól, attól féltek, hogy megkövezik őket, lóhalálban kitakarodtak a helyiségből, ki az ajtón át osont ki s keveredett a csődületbe, ki meg az ablakokon át, ezek szerencsére nem nyíltak túl magasan. Odabenn nem maradt más, csak a portugál: majd megpukkadt neveltében, mint aki valamilyen remekbe sikerült bohózatot mulat.

- Derék! Nagyszerű! Jól van! Hogy volt! - kiabálta, de azért fölhúzta pisztolya kakasát, és kirántotta övéből a krisszt.

Egy kínai, aki a legádázabbul acsargott az első sorban, kővel dobta meg; a jókora kő azonban egy hatalmas palackot talált telibe, s az abban levő drága nedű, a szem-síi szétfolyt a földön.

- Hohó, gézengúz! - rikkantotta a portugál. - Te rongálsz a csapszéket!

Főlkapta a kődarabot, visszahajította támadójára, s kiverte egy szemfogát.

Még fülsértőbb ricsaj verte föl a városnegyedet, még több kínai odatódult, némelyikük már ósdi, kanócos flintát is hozott. Hárman vagy négyen - a kocsmárosnak és cimboráinak buzdításától nekibátorodva - megkísérelték a behatolást, de amikor látták, hogy a portugál pisztolyt szegez rájuk, sürgősen elkotródtak onnan, már csak fapapucsuk posztótálpát mutatták.

- Kövezzük meg! - harsogta egy hang.

- S mi lesz az éttermemből?! - nyögdecselte a kocsmáros.

- Dobáljuk halálra! Dobáljuk halálra!

Közápor zúdult a lebujra, miszlikbe zúzta a lámpásokat, a palackokat, a tányérokat, a fazekakat és az edényeket.

A portugál látta, hogy a céció kezd veszélyessé válni, kétszer a levegőbe lőtt.

Erre a két durranásra hét puskalövés dörrent feleletként, de csak annyi eredménnyel, hogy tovább fokozták az amúgy is bődületes hangzavart.

Hirtelen kiáltozás zendült a tülekedők hátulsó soraiban:

- Helyet! . . Helyet! . . .

- A rádzsza csendőrsége!

A portugál fölsóhajtott. Kezdte nyugtalanítani az a sok fustély, az a sok kés, az a sok kő, az a sok muskéta meg az állandóan gyarapodó sokadalom.

- Csináljunk egy kis kalamajkát, most már nincs veszély - mormolta.

Odaugrott az egyik asztalhoz, és föltaszította; valamennyi palack, edény, tányér cserepekre pattant.

- Fogják el! Fogják el! -rimánkodott a kocsmáros.

- Ez a fehér ember pozdorjává töri a vendéglőmet!

- Helyet! Helyet a csendőröknek! - hangoskodtak néhányan.

A tömeg kettévált, és a lebuj ajtajában fölbukkant két hatalmas, tagbaszakadt, sötét arcszínű legény; zekéjük és nadrágjuk fehér vászonból készült, kezükben hosszú kardot tartottak.

-Vissza! - ripakodott rájuk a portugál, és mellüknek szegezte pisztolyát.

- Európai! - kiáltottak föl döbbenet a katonák.

- Méghez az angol! - jelentette ki Yanez.

A két csendőr visszadugta kardját a hüvelybe.

- Nem akarunk mi kárt tenni kegyelmedben - szólalt meg egyikük. - Mi James Brooke rádzsának, az ön honfitársának a szolgálatában állunk.

- S mit kívántok tőlem?

- Megmentjük ettől a gyűlevész népségtől.

- Börtönbe visztek?

- Afelől majd a rádzsza rendelkezik.

- Odavezettek hozzá?

- Magától értetődik.

- Ha így állunk, veletek tartok. James Brooke rádzsától nincs félnivalóm.

A két őr közrefogta; újra kirántották hosszú kardjukat, hogy megvédelmezzék Yanezt a kínaiak haragjától, amely ekkor hágott tetőfokára.

- Helyet! - kiáltották.

A kínaiak szerfölött népes sereglete nem engedelmeskedett ennek a

felszólításnak: mindenáron föl akarták koncolni az európaiat.

A két csendőr azonban nem vesztette el lélekjelenlétét. Szaporán kardlapoztak jobbra-balra, és jó néhány acélos rúgást is kiosztottak; sikerült is utat törniük maguknak, foglyukat sebtiben egy szűk sikátorba vezették, és égre-földre esküdöztek, hogy fölkoncolnak mindenkit, aki csak a nyomukba merészkedik.

A kínaiak, akik már rekedtre rikácsolták magukat, és iszonyú átkokat szórtak Yanez fejére, az őrzőjüket fejére, sőt még a rádzsza fejére is, lassanként szétesztlottak, a kocsmáros és négy meggyapázott kuktáját magukra hagyták az útfélen.

Sarawak nem túl nagy város, nem sok utca szeli keresztbe-hosszába, ezért a két csendőr kurta öt perc alatt eljutott Yanezzal a rádzsza palotájához, amely fából épült, mint a környékbeli halmokon emelt többi ház is, ahol csak fehér ember lakik.

A palota ormán zöld zászló lengedezett; a kapu előtt szuronyos puskával fölfegyverzett indus állt feszes vigyázzban, akár a cövek.

- Vezessetek azonnal a rádzsza színe elé!

- Későre jár - felelték a csendőrök. - A rádzsza már alszik.

- Hol töltöm az éjszakáit?

- Szobát bocsátunk uraságod rendelkezésére.

- Csak nehogy valami penészes odú legyen.

- A rádzsza honfitársát kényelmes szállás illeti meg.

Bebocsátották a portugált a palotába, majd fölvezették egy lépcsőn, és betessékelték egy helyiségbe; a szobácska ablakait tetszetős gyékények takarták, kókuszrostokból font, kényelmes függőágy s néhány európai eredetű bútor állt benne; lámpáját már meggyújtották.

- Teringettét! - álmélkodott Yanez, és vidáman dörzsölte a kezét. - Itt úgy alszom majd, akár a mormota.

- Óhajts még valamit, uram? - kérdezte az egyik őr.

- Hagyjatok magamra - felelte Yanez.

Az egyik legény kiment, a másik azonban leült az ajtó mellé, és a szájába tett egy bétellevelekbe göngyölt arékadiót.

- Élek az alkalommal, és kivallatom a fickót - gondolta Yanez -, sok mindenről nincsen tudomásom, de majd ez a siheder fölvilágosít.

Cigarettát sodort, rágyújtott, szippantott egyet-kettőt, aztán odafordult az őrhöz:

- Indus vagy, fiatal barátom? - kérdezte.

- Bengáli - felelte a katona.

- Régóta itt élsz?

- Két éve.

- Hallottál-e arról a kalózvezérről, akit úgy hívnak, hogy Maláj Tigris?

- Rebesgetnek róla ezt-azt.

Yanez alig állta meg, hogy föl ne kurjantson örömében.

- Igaz, hogy a Maláj Tigris itt van?

- Nem tudom, de az a szóbeszéd járja, hogy a kalózok elfoglaltak egy hadihajót harminc- vagy negyvenmértöldnyire, és partra szálltak a közelben.

- Hol?

- Még nem tudjuk pontosan, de majd kifürkésszük ezt is.

- Hogyan?

- A rádzsának remek kémhálózata van.

- Mondd csak, igaz-e, hogy néhány hónapja hajótörést szenvedett egy angol vitorlás a Tonloun-Datu-foknál?

- Igen - felelte az Indus -, egy Calcuttából érkező hadihajó. A mi rádzsánk sietett segítségére a Királpártijával.

- Sikerült megmenteni a legénységet?

- Mindenkit, még azt az indust is, akit örökös számkivetésre ítélték, már nem emlékszem, milyen szigeten.

- Egy indus, akit örökös számkivetésre ítélték! - álmélkodott Yanez, a legnagyobb meglepetést színelve. - Kicsoda ez az indus?

- Tremal-Naik, a tigrisvadász.

- S miféle bűnt követett el vajon? - kérdezte Yanez aggodalmasan.

- Nekem azt mondták, hogy angolokat ölt meg.

- Ej, a gazember! S itt van még ez az indus?

- Bezárták egy erődbe.

- Melyikbe?

- Abba, amelyik a domb tetején áll. Csak ez az egy van egész Sarawakban.
- Aztán milyen a helyőrség abban az erődben?
- A zátonyra futott hajó legénységéből áll.
- Sokan vannak?
- Vagy hetvenen.

Yanez elfintorodott.

- Hetven ember! - dünnyögte - Bizonyára akad ott néhány ágyú is.

Töprengve föl s alá sétált a szobában. Ekként járkált néhány percre, majd leheveredett a függőágyba, megkérte az őrszemet, hogy csavarja lejjebb a lámpás fényét, és lehunyta a szemét.

Bár fogságba esett, és sok gond zaklatta, a portugál olyan nyugodtan szendergett, mintha a Labuan Gyöngye fedélzetén vagy a Maláj Tigris kunyhójában nyomta volna el az álom. Amikor fölébredt, már napsugár tűzött be a zsalugáterként szolgáló gyékényfüggöny likacsain.

Az ajtó felé pillantott, de az őrszem már eltűnt a helyéről. Amikor látta, milyen békésen szunnyad, és hallotta, milyen ártatlanul húzza a lóbórt, egyszerűen faképnél hagyta foglyát, bizonyosra vette, hogy az efféle rab ugyan nem szökik meg az ablakon át.

- Nagyon jó - nyugtázta elégedetten a portugál. - Ezt kihasználjuk.

Leugrott a függőágyból, rendbe hozta a külsejét, föl húzta a gyékényfüggönyt, odaállt az ablakba, és teli tüdőből belélegezte a friss hajnali levegőt.

Sarawak szép látványt nyújtott zöldellő fapalotáival, felséges ősfák árnyékolta folyamával, amelynek vizét apró prahók, karcsú pirogék, könnyű és hosszú sajkák szeltek; a kínai negyedek csillogó színekkel tarkára lakkozott, ívelt tetőgerincű házikóiról lehetett fölismerni, a dajak negyedek pedig hatalmas trópusi levélnyalábokból font, tekintélyes magasságú cölöplábakon fészkelő kunyhóiról; a kínaiak, a dajakok, a bugizok és a makasszárok mind-mind zegzugos, zsúfolt sikátorokban laktak.

A portugál gyors pillantással fölmérte a várost, majd tekintetét a dombokra szegezte. Az egyik tetején kecses templomocskát látott, s ettől nem nagy távolságra szilárdan megépített és számtalan lőréssel szabdalt párkányzatú erődítményt.

Mélységes figyelemmel fürkészte.

- Ebben őrzik hát Tremal-Nalkot - mormolta. - Hogyan szabadítsam ki onnan?

Abban a szempillantásban egy hang szólalt meg a háta mögött.

- A rádza várja uraságodat. Yanez megfordult; a bengáli őrszem állt előtte.

- Ah, te vagy az, barátom? - üdvözölte mosolyogva.

- Hogy van James .Brooke rádza?

- Önt várja, sir.

- Menjünk, alig várom már, hogy megszorítsam a kezét.

Kisiettek a szobából, fölmentek egy másik lépcsőn, majd beléptek egy szalonba, amelynek a falai valósággal eltűntek a legkülönfélébb nagyságú és formájú fegyverek tömkelege alatt.

- Fáradjon be, kérem, ebbe a dolgozószobába - intett a bengáli.

„Ugyan milyen dajkamesével ámítsam? - dünnyögte magában a portugál. - Bátorság, Yanez. Öreg rókával lesz dolgod.”

Benyitott az ajtón, és elszántan belépett abba a kisebbfajta oldalterembe, amelynek a közepén hatalmas asztal pompázott; lapján rengeteg térkép halmozódott rakásra, mögötte pedig ott ült a sarawaki rádza.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

James Brooke, a rádza,

James Brooke, akinek az egész maláj szigetvilág és hazája tengerészete is oly sokat köszönhet, megérdemel néhány sort a történetírástól.

Ez a férfi, aki szörnyű harcok és gigászi erőfeszítések árán szerezte meg magának a „kalózok kiirtója” nevet, Vyner baronet családjából származott, aki II. Károly király idejében London főpolgármestere volt. Kora ifjúságában bevonult hadapródként az indiai hadseregbe, de mivel súlyosan megsebesült egy ütközetben, amelyet a borneóiak ellen vívtak, nemsokára benyújtotta lemondását, és Calcuttában telepedett le. A békés életet azonban nem az ifjú Brooke-nak találták ki, ezt a hideg és számító férfit ugyanis rendkívüli energiával áldotta meg a sors, és szerfölött kedvelte a kockázatosnál kockázatosabb

vállalkozásokat.

Amint fölgyógyult sebesüléséből, visszatért Malaysiába, és bejárta keresztül-kasul. Ennek az utazásának köszönhető hírnevét, amely később világgraszoló lett.

Mélységesen fölháborították a maláj kalózok szakadatlan rabi ó hadjáratai és borzalmas vérfürdői, fölkelte figyelmét a színes bőrű lakossággal való kereskedelem is, ezért minden reá leselkedő veszély ellenére azt a célt tűzte ki maga elé, hogy megteremtse a hajózás biztonságát, és fölszabadítsa Malaysiát. James Brooke, mint igazi vasakaratú férfi, roppant szívóssággal váltotta valóra szándékát. Először is azokat az akadályokat gyűrte le, amelyeket tulajdon kormánya állított a vakmerő terv elé, majd fölfegyverezte karcsú szkúnerjét, a Királypártit, és 1838-ban elvitorlázott Sarawakba, Borneó fellegvárába, amelyben akkortájt nem élt több ezeröttszáz lakosnál. Forró pillanatban lépett partra.

Sarawak egész népessége – talán a maláj kalózok bujtoztatására – fölzendült Muda-Hassin szultán ellen, és borzalmas szenvedéllyel dúlt a háború; Brooke azonnal följajánlotta segítségét a szultánnak, a csapatok élére állt, és számtalan összezapás után, húsz hónap múlva leverte a lázadást.

Amint befejezte a hadjáratot, tengerre szállt, és a kalózok meg a rabszolga-kereskedők ellen indult. Harcedzett legénysége élén két éven át cirkált a tengeren, vívott véres csatákat, rombolt, pusztított, irtott ki s perzselt föl falvakat. Szamba se lehet venni, hány meg hány kalóznak oltotta ki az életét, hány meg hány dereglyét és prahót süllyesztett el, hány meg hány zsiványtanyát borított üszőkbe. Talán túlságosan is kegyetlenül, könyörtelenül.

Amikor legyőzte a kalózokat, visszatért Sarawakba. Muda-Hassin szultán a neki tett nagy szolgálatok fejében kinevezte a fellegvár és a hadikörzet rádzsájává, fejedelmévé.

1857-ben, történetünk Időpontjában James Brooke hatalmas csúcsán állott, annyira, hogy egyetlen intésétől megrettent maga Varauni szultánja, vagyis a Borneó óriási szigetén elterülő legnagyobb birodalom szultánja is.

Yanez belépésének a zajára a rádzsza élénken talpra ugrott. Bár ötvenes évei derekán járt, és rendkívül hányt-vetett életet élt, még jól bírta magát, robusztus teste fürgé és mozgékony maradt, tüzesen csillogó tekintetéből fékezhetetlen energia sugárzott. Homlokát azonban mély redők barázdálták, és őszbe csavarodott üstöké is arról tanúskodott, hogy rövidesen elcsigázza a korai öregség.

- Fenség! - mondta Yanez, és mélyen meghajolt.

- Isten hozta, honfitársam - felelte a rádzsza, és viszonzta az üdvözlést.

Yanez bátorítónak találta a fogadtatást. Amikor belépett ebbe a dolgozószobába, érezte, hogy hevesebben dobog a szíve, most azonban megnyugodott.

A rádzsza hellyel kínálta, majd megkérdezte:

- Mi történt önnel tegnap este?... Csendőreim tájékoztattak, hogy még néhány pisztolylövést is leadott. Kedves barátom, nem bölcs dolog fölingerelni a kinaikat: nagy számban élnek errefelé, és nem nagyon kedvelik a fehér arcokat.

- Rendkívül hosszú út állt mögöttem, fenség, már majdnem éhen haltam. Amikor egy kínai lebuja elé jutottam, nem állhattam meg, hogy ne üljek be egy falat ételre meg egy korty italra, bár egyetlen shilling sem akadt a tarsolyomban.

- Hogyan?! - csattant föl a rádzsza. - Egy honfitársam egyetlen shilling nélkül jár-ke? Halljuk csak, mi szél hozta ide. Én jól ismerem az országomban lakó fehér embereket, önt azonban nem láttam még soha.

- Most tettem először Sarawak földjére a lábamat - jelentette ki Yanez.

- Honnan jön?

- Liverpoolból.

- De milyen hajón érkezett?

- A tulajdon jachtomon, fenség.

- De hát kicsoda voltaképpen?

- Lord Gills Welker of Closeburn - vágta rá Yanez habozás nélkül.

A rádzsza kezét nyújtott neki, s a portugál nagyon melegen megszorította.

- Boldog vagyok, hogy országomban fogadhatom a nemes Skócia egyik lordját - mondta szívélyesen a rádzsza.

- Köszönöm, fenség - felelte Yanez, és meghajolt.

- Hol hagyta a jachtját, lord?

- A Palo torkolatában.

- És hogyan jutott el ide?

- Gyalog tettem meg legalább kétszáz mérföldet, erdőkön meg mocsarakon át, és gyümölcsökön éltem, akár valami vadember.

A rádzsza meglepett pillantást vetett rá.

- Eltévedt talán? - érdeklődött.

- Nem, fenség.

- A jachtja hajótörést szenvedett?

- Nem, megcsáklyázták, kifosztották, majd elsüllyesztették.

- De hát kicsodák?

- A kalózok, fenség.

A rádzsza, a „kalózok kiirtója” szikrázó szemmel pattant föl karszékéből, arcvonásai eltorzultak.

- A kalózok! - kiáltotta. - Hát nem pusztultak még ki az átkozottak?!

- Úgy rémlik, nem, fenség.

- Látta a kalózok vezérét?

- Láttam - bólintott Yanez. - Ritka szép férfi, hollófekete fürtjei a vállát verik, nagy szeme ragyog az értelemről, bőre napsütötte barna...

- Ő az! - hördült föl a rádzsza ijesztő indulattal.

- Kicsoda?

- A Maláj Tigris.

- Hallottam már említeni ezt a nevet - jegyezte meg Yanez. - Ki ez a Maláj Tigris?

- Nagy hatalmú ember, mylord, bátor, akár az oroszlán, és szilaj, akár a tigris, kalózái pedig nem ismerik a félelmet. Ez az ember vagy három napja horgonyt vetett itt, a folyó torkolatában.

- Minő vakmerőség! - háborgott Yanez, s nagyon vigyázott, hogy el ne árulja magát. - S megtámadta fenséged?

- Igen, megtámadtam és legyőztem. Hanem nagy árat fizettem a diadalért.

- Ah!

- Hosszú, ádáz, elkeseredett küzdelmet vívtunk, s ez hatvan katonám életébe került; amikor már körülfogtuk, izzó kanócot vetett puskaporos hordóiba, és levegőbe röpítette a hajóját, enyéim közül is sokan odavesztek.

- Eszerint meghalt?

- Kétlem, mylord. Kerestettem a holttestét, de nem akadtak rá sehol.

- Tehát él még?

- Arra gyanakszom, hogy jókora csapat emberével a vadonban lelt menedéket.

- Mit forral vajon? Csak nem ront rá a városra?

- Amilyen elszánt, képes, hogy rajtaüt, engem azonban nem talál készületlen. Iderendeltem néhány sárig hű dajak hadosztályt, több indus különítményt pedig elküldtem a testőrségemből, hogy kutassák át a rengeteget.

- Nagyon jól teszi, fenség.

- Meghiszem azt, mylord - biccentett a rádzsza, és fölnevetett. - Hanem mondja csak tovább, mi is történt önnel. Hogyan rohanta meg önöket a Maláj Tigris?

- Két napja hagytam el Varaunit, és jachtom orrát a Sirik-fok irányába fordítottam. Azzal a szándékkal keltem útra, hogy fölkeresem Borneó legnagyobb városait, majd Batáviába megyek, onnan pedig Indiába.

- Kéjutazásra indult?

- Igen, fenség. Tizenegy hónapja hajózok már.

- Folytassa, mylord.

- Harmadnap alkonyatkor jachtom horgonyt vetett a Palo folyó torkolatában. Kivitettem magam a szárazföldre, és egymagamban nekivágtam a vadonnak, abban a reményben, hogy leterítek egy barbirussa- vadkant, vagy ejtek néhány tucat tukánt. Már két órája barangoltam a sűrűben, amikor meghallottam egy ágyúlövést, majd egy másodikat, egy harmadikat, aztán őrzöngő, szakadatlan mozsárdörgés zendült.

Rémülten, hanyatt-homlok loholtam vissza a partra. Későn érkeztem. A kalózok már előzőnlőtték a jachtomat, megölték vagy foglyul ejtették a legénységet, s már javában fosztogattak.

A csalitba rejtőzve figyeltem, hogyan süllyed el a hajóm, hogyan távolodnak el a kalózok, majd lerohantam a fővénysávra. Nem láttam mási, csak holttesteket, melyeket a hullámverés hengergetett a szirtek közt, roncsdarabokat meg a habokból féllábnyira fölnyúló főárboc végét.

Egész éjszaka kétségbeesetten kóboroltam a folyam torkolata körül, hasztalanul hahóztam szerencsétlen tengeréseim után. Reggelre kelve aztán rászántam magam a menetelésre, s azóta gyalogolok parthosszat: átkeltem őserdőkön, lápokon és folyamokon, útközben gyümölcsöket szedtem, vadászkarabélyommal néhány szárnyast lőttem, ez volt minden élelmem.

Sendangban pénzzé tettem fegyveremet meg az órámat, egyetlen értéktárgyamat, és negyvennyolc órán át pihentem. Új öltözetet vásároltam egy holland telepestől, meg egy pár pisztolyt s egy krisszt, majd újra útnak eredtem: ekként érkeztem ide kiéhezetten, kimerülten, és ráadásul egyetlen shilling nélkül.

- És most mik a szándékai? - tudakolta James Brooke.

- Madrasban él egy öcsém, Skóciában birtokaim és kastélyaim vannak, írok, hogy küldjenek néhány ezer sterlinget, és az első induló hajóval visszatérek Angliába.

- Lord Welker - mondta a rádzsza -, házamat és erszényemet ezennel az ön rendelkezésére bocsátom, teszem pedig ezt azért, nehogy ön szükségét lászon bármiben is, amíg az én országomban tartózkodik.

Öröm villant át Yanez arcán.

- De fenség... - szabadkozott hebegve; úgy tett, mintha zavarba ejtené ennyi jóindulat.

- Amit önért teszek, megtenném bármely más honfitársamért is.

- Hogyan hálálhatom meg fenséged jószágát?

- Ha egyszer ellátogatok Skóciába, majd viszonzozza.

- Szavamat adom rá, fenség. Kastélyaim mindig nyitva állnak ön előtt vagy bármelyik barátja előtt.

- Köszönöm, mylord - bólintott mosolyogva a rádzsza.

Megrázott egy csengettyűt Megjelent egy indus.

- Ez az úr a barátom - jelentette ki a rádzsza, és rámutatott a portugálra. - Házamat, erszényemet, lovaimat és fegyvereimet a rendelkezésére bocsátom.

- Ahogyan parancsolja, fenség - hajlongott az indus.

- Most hova készül, mylord? - érdeklődött a fejedelem.

- Sétálok egyet a városban, s ha megengedi fenséged, járok egyet a környező erdőkben. Szenvedélyes vadász vagyok.

-Velem ebédel?

- Igyekszem időben hazaérni, fenség.

- Pandij, vezesd a szobájába az urat.

Az indus elvezette a portugált a számára kijelölt szobába. Yanez belépett az ajtón, majd intett a szolgának.

- Mehetsz. Ha szükségem lesz rád, majd csengetek.

Amikor magára maradt, a portugál szemügyre vette a szobát. A jókora helyiségbe két ablak bocsátotta be a fényt - a környező dombokra néztek -, falait gyönyörű virágdiszes kínai tapéták borították, bútorzata választékos ízlésről tanúskodott. Kényelmes nyoszolya, kecses asztalka és néhány pihekönnyű bambuszszék állt benne, több szemrevaló porcelánváza meg egy aranyozott lámpás ékesítette - ez utóbbi kétségkívül európai eredetű darab-, továbbá számtalan európai, indus, maláj és borneói fegyver.

- Nagyon jó - örvendezett a portugál, kezét dörzsölgetve. - Brooke barátom úgy bánik velem, mint holmi igazi lorddal. No, hékás, majd megmutatom neked, miféle-fajta Welker lord vagyok én! De csak óvatosan, Yanez, óvatosan! Öreg rókával van dolgod.

Ebben a pillanatban éles fütty vijjant föl odakünn. A portugál összerezgett.

- Kammamuri! - suttogetta. - Micsoda meggondolatlanság.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A vadon sűrűjében

Gyorsan az ajtóhoz ugrott, bereteszelt, majd vigyázva az ablak mellé simult. Negyvenlépésnyire a palotától, hosszú, bojtos levelű, csodálatos, óriási arékapálma hús árnyékában ott várakozott a mahratta, öles bambuszgerelyre támaszkodott, amelynek a végén valószínűleg méregbe mártott acélhegy tündökölt. A portugál nem minden megrökönyödés nélkül fedezte föl, hogy apró lovacska áll a legény mellett: hátán két jókora hánctfonatú kosár, tetézve a legkülönbébb gyümölcsökkel és a szágópálma termésével.

- A mahratta körültekintőbb, mint hittem! - mormolta Yanez elismerően. - Úgy fest a fiú, mint valami gyümölcskufár.

Cigarettdart sodort, és rágyújtott. A piciny lángnyelv lobbanása tüstént fölkelte Kammamuri figyelmét.

- Észrevett a legény - bólintott Yanez -, de meg se moccan. Érti jól, hogy vigyáznunk kell.

Intett neki, ellepett az ablaktól, az asztalkához sietett, és kihúzta a fiókját. Levélpapírt látott benne, meg egy tintatartót, tollakat s egy jól tömött erszényt: fölhajította, fémcsörgéssel pottyant vissza a tenyerébe.

- Az én Brooke barátom mindenre gondolt - állapította meg a portugál, és föl kacagott. Fogott egy papírlapot, kettétépte, és parányi gyöngybetűkkel ráírta: - Légy óvatos. Várj reám a kínai lebujsban!

Összesodorta a cédulát, és lekasztott a falról egy átfúrt belsejű, kemény növény szárat: ezzel a csaknem ölnyi hosszú fúvócsővel a dajakok hatvan lépésnyi távolságra is ellövik - rendkívüli pontossággal! - a nyomban ölő upaméreggel megkent hegyű nyilaikat.

- Valamikor ügyesen bántam vele - dünnyögte a portugál, és gondosan vizsgálgatta a fegyvert.

Lekapott a falról egy kurta tegezt, kihúzott belőle egy arasznnyi vesszőt, ráerősítette a parányi papírtekercset, és beillesztette a fúvócsőbe. Nagyot fújt, s az apró nyíl máris megakadt a pálmafa törzsében; a mahratta azonnal lepöndörítette róla a cédulát.

- Most pedig gyérünk - mondta Yanez elégedetten, amikor látta, hogy Kammamuri elmegy.

Vállára vetett egy kétcsövű puskát, és elhagyta a palotát; az őrszem feszesen tisztelgett előtte.

Végigballagott egy sor szűknél szűkebb utcán és sikátoron, cölöpökre épült kunyhók közt - árnyékukban malájok meg kutyak szunyókáltak, majmok ugrándoztak, és elviselhetetlen bűz áradt belőlük -, majd alig negyedóra alatt eljutott a lebujsig; ajtaja előtt ott látta kikötve a mahratta lovát.

- Idekészem a pénzt a kezem ügyébe - mormolta a portugál. - Ha jól sejtem, viharos fogadtatásnak nézek elébe...

Bepillantott a lebujsba. Az egyik sarokban ott ült Kammamuri, és agyagedényből rizskását eszegetett; a söntés mögött pedig füstszínű kvarcüveg pápaszemmel az orrán, ott kucorgott a kocsmáros, és jókora ecsettel mindenféle ákombákomokat mázolt föl egy nagy árkus papirosra. A Mennyei Birodalom e szorgos gyermeke minden biztonnal a konyhai költségvetéssel foglalatoskodott.

- Hahó! - kurjantott a portugál, és belépett.

A kocsmáros a köszöntésre fölkapta a fejét. Meglátni Yanezt, talpra ugrani, bőszen nekiszegezni kínai tintától feketéllő, hatalmas pemzlijét - mindez egyetlen szempillantás műve volt.

- Zsivány! - sivitotta.

A portugál egyetlen mozdulattal föltartóztatta - Azért jöttem, hogy fizessek - jelentette ki, s maréknyi sterlinget vetett az asztalra.

- Buddha jószágos! - ujjongott föl a kínai, és mohón rávetette magát a pénzre. - Nyolc sterling! Bocsnatát esdekelem, senor...

- Maradj már csöndben, és hozz egy flaska spanyol bort!

A kocsmáros térült-fordult, máris ott termett a palackkal, letette Yanez elé, majd odacsoszogott az ajtónál csüngő gonghoz, és irgalmatlanul kongatni kezdte.

- Mit művelsz? - kérdezte Yanez.

- Megmentem, senor - tájékoztatta a kínai. - Ha nem értesítem a barátaimat, hogy uraságod kiegyenlítette tartozását, előbb vagy utóbb jól ellátnák a baját.

Yanez további tíz sterlinget pengetett le az asztallapra.

- Mondd meg a barátaidnak, hogy lord Welker meghívja őket egy italra - biztatta a kocsmárost.

- Kegyelmed nem is lord, hanem fejedelem - hízelkedett a kínai.

- Hagyj magamra!

A kocsmáros fölkapkodta az ezüstöket, s már futott is a barátai elé, akik a riasztó kongatástól föllármázva, lélekszakadva rohantak mindenfelől késekkel és bambuszbotokkal.

Yanez leült Kammamurival szemközt, és kihúzta a dugót a palackokból.

- Mi újság, derék mahratta barátom? - érdeklődött.

- Semmi jó - felelte az indus.

- Veszedelemben forog Sandokan?

- Még nem, de nyomára akadhatnak bármelyik pillanatban. A rengetegben rajzanak az őrzáratok és a dajak különítmények. Tegnap este föltartóztattak, kifaggattak, ma reggel szintén.

- S te mit válaszoltál?

- A pomai bányák gyümölcsszállítójának adtam ki magam.

- Agyafúrt vagy, Kammamuri. Hol rejtőzik most Sandokan?

- Hatmér földnyire innen, egy romba dőlt falu közelében vert tábort. Igyekszik körülsáncolni a terepet, mert attól tart, hogy rajtaütnek.

- Gyerünk hozzá!

- Mikor?

- Amint kiürül az üveg.

- Sikerült kiszimatolnia valamit, Yanez úr?

- Megtudtam, hol őrzik a gazdáját.

A mahratta fölpattant a helyéről, ragyogott az örömtől.

- Hol van? Hol van? - kérdezte fojtott hangon.

- Az erődben, vagy hatvan angol tengerész felügyelete alatt.

A mahratta csüggedten zökkent vissza a székre.

- Mindenképpen kiszabadítjuk - biztatta Yanez.

- S mikor?

- Amint lehet.

- Köszönöm, Yanez úr.

Kiléptek a lebujból. A portugál ment elől, Kammamuri követte, s kantárszáron vezette a lovát.

- Éljen Welker lord! - kiáltotta egy hang.

- Éljen a lord! Éljen a nagylelkű fehér ember! - rikoltozták egyre többen.

A portugál hátrafordult, és látta, hogy a lebu ajtaján jókora csapat kínai tódul ki utána, csészekkel a kezükben.

- Isten éltesse benneteket, fiúk! - intett búcsút nekik.

Végigbaktattak a kínai negyeden; a szűk sikátorokat végestelen-végig nyomorúságos odúk szegélyezték, zsúfolásig tömve virágmintás thung papírtekercsekkel, selyembálákkal, teásdobozokkal, legyezőkkel, szemüvegekkel, köpöcsészekkel, bambuszszékekkel, parányi és óriási lámpásokkal, hajfonatokkal, fegyverekkel, amulettekkel, köntösökkel, fasarukkal, mindenféle méretű szalmakalapokkal; ez a rengeteg holmi mind a Mennyei Birodalom kikötőiből érkezett. Majd átbandukoltak a maláj negyeden is, amelyik nem sokban különbözött a dajaktól, talán csak még mocskosabb és még bűzösebb volt; aztán fölkapaszkodlak a dombokra, s onnan nemsokára a cserjésbe értek.

- Óvatosan lépjen, uram - figyelmeztette Kammamuri a portugált. - Sok veszéllyel fenyeget ez a vadon. Reggel utamba akadt errefelé néhány piton, és tigrisnyomokat is láttam.

- Jól ösmerem én a borneói őserdői, Kammamuri - felelte Yanez. - Sose aggódj értem.

- Járt már itt régebben is kegyelmed?

- Nem, de több ízben is átvágtam a varauni királyság vadonain.

- Harcolt is?

- Néha az is megesett.

- Ellenségei voltak Varauni szultánjának?

- Ádáz ellenségei. A szultán engesztelhetetlenül gyűlölte a mompracemi kalózokat, mert minden egyes összezapás alkalmával legyőzték az ő hajóraját.

- Mondja csak, Yanez úr, a Maláj Tigris mindig kalóz volt?

- Nem, barátom. Egykor hatalmas rádzsaként uralkodott Borneó északi részén; hanem egy becsvágyó angol föllazította ellene csapatait meg a lakosságot, megölte apját, anyját, fivéreit és nővéreit, majd megfosztotta őt a trónjától.

- S él még az az angol?

- Igen, él.

- S nem büntették meg?

- Túlságosan erős. A Maláj Tigris azonban nem halt még meg.

- S kegyelmed, Yanez úr, miért csatlakozott Sandokanhoz?

- Nem csatlakoztam hozzá, Kammamuri, hanem foglyul ejtett, amikor Labuan felé hajóztam.

- Sandokan nem gyilkolja le a foglyait?

- Nem, Kammamuri. Sandokan lovagias vezér, mindig könyörtelenül harcolt halálos ellenségeivel, másoknak azonban, különösen a nőknek, nagylelkűen megkegyelmezett.

- S kegyelmeddel mindig jól bánt, Yanez úr?

- Engem szeret, talán jobban, mint egy édestestvér!

- Mondja csak, Yanez úr, ha kiszabadították a gazdát, visszatérnek Mompracembe?

- Valószínűleg, Kammamuri. A Maláj Tigris mindenféle mulatságokkal kell szórakoztatnunk, hogy eltereljük figyelmét a fájdalmáról. Még ma is gyötri az a

tudat, hogy elvesztette hitvesét, a kedves és szép Marianna Guillonkot.

- Nagyon szerette?
  - Mérhetetlenül, a bolondulásig.
  - Roppant különös, hogy ilyen szilaj, Ilyen rettenetes férfi ennyire megszeressen egy nőt.
  - Ráadásul angol nőt - tette hozzá Yanez.
  - Marianna Guillonk nagybátyjáról tudnak-e valamit?
  - Mind ez ideig semmit.
  - Vajon nem jár-e éppen errefelé?
  - Lehetséges.
  - Fél tőle?
  - Hát, talán...
  - Állj! - hangzott föl ekkor egy kiáltás.
- Yanez és Kamamuri megtorpant.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Bódítószerek és mérgek

Két ember bukkant elő egy kúszócserje mögül. Egyikük, magas, ösztövé. inas indus, fehér vászonruhát viselt, Kezében hosszú csövű, aranyfüsttel kicirkalmazott karabélyt tartott. Másikuknak, egy igen jó alakú dajaknak, rendkívül sok sárgaréz karika csörgött kezén és lábán, velencei gyöngyláncok lógtak a nyakából, fogai pedig a szíukafa nedvétől feketéllettek. Csípőjére csak egy kis gyapotkelmét csavart, fejét vörös kendő fődte, máskülönbön azonban valóságos fegyvertár borította.

- Állj! - ismételte az Indus, és előbbre lépett.

A portugál titkon ódáiméit Kamamurinak, majd jobb mutatóujját puskája ravaszára helyezte, és az indushoz fordult.

- Mit akarsz, és ki vagy?
- A sarawaki rádzsza őrszeme vagyok. Kegyelmed kicsoda?
- Lord Gills Welker, James Brooke rádzsza barátja.

Az indus és a dajak feszesen tisztelgett fegyvereivel.

- Ez az ember az ön szolgálatában áll, mylord? - kérdezte az Indus, és Kamamurira mutatott.

- Nem - felelte Yanez. - Itt találkoztam vele a vadonban: fél a tigrisektől, és megkért, hadd jöhessen velem.

- Hová mégy? - faggatta az Indus a matirattát.
- Ma reggel mondtam már neked, hogy a pomai bányászoknak szállítok gyümölcsöt és szágót - felelte Kamamuri. - Miért firtatod megint, hogy hová megyek?
- Ez a rádzsza akarata.
- Mondd meg a rádzsának, hogy én hűséges alattvalója vagyok.
- Mehetsz.

Kamamuri utolérte Yanezt, aki eközben nyugalmasan ballagott tovább; a két megfigyelő pedig visszabújt leshelyére, a mérgező kúszócserje mögé.

- Hát ezekről mint vélekedik, Yanez úr? - tudakolta suttogva a mahratta, amikor már biztosra vette, hogy nem láthatják és nem hallhatják.

- Véleményem szerint a rádzsza ravasz róka.

- Letérünk az útról?

- Le ám, Kamamuri. Ez a két felderítő esetleg gyanút fog, és utánunk settenkedik jó darabon.

- No, akkor teszünk róla, hogy nyomunkat veszítsék.

Kamamuri lekanyarodott arról a szűk ösvényről, amelyen eddig haladtak, bal felé fordult lovastul; a portugál követte. Rövidesen fölöttébb nehéz lett az útjuk. Ezer meg ezer szálegyenes vagy hajlott, göcsörtösen csavart törzsű fa, sűrű bokor és rojtos kúszónövény tenyészett buján mindenfelé, tette szerfölött keservessé a járást, különösen a ló botladozott lépten-nyomon a kesze-kusza aljnövényzetben.

Vagy fél mérföldet csörtettek ily módon, jókora kitérőkkel, hogy titkosabb átjárókra leljenek, ledőlt rönkökön ugráltak át, bozótosokon törtek keresztül, folyondárszövényeket daraboltak szét jobbra-balra; végül fekete és bűzös vizű csatorna partjára értek. Kamamuri lemetszett egy ágat, és megmérte a víz mélységét.

- Két láb - állapította meg. - Üljön lóra, Yanez úr.

- Miért?

- Beléptetünk a csatornába, és hosszabb szakaszon fölgázolunk a medrében. Ha a két felderítő követ bennünket, itt végleg nyomunkat vesznek.

- Furfangos vagy, Kammamuri.

A portugál nyeregbe pattant, a mahratta pedig mögéje kapaszkodott. A háta némi habozás után beóvakodott a dögletes szagot lehelő bűzös latyakba, és imbolyogva, csúszkálva fölfelé caplatott az Iszapos aljú mederben, a folyással szemközt.

Nyolcszáz lépésnyit bukdácsolnak eképpen, aztán fölkapattak a partra. Yanez és a mahratta leszálltak a lóról, és fülüket a földre tapasztva feszülten figyeltek.

- Nem hallok semmit - jegyezte meg halkán Kammamuri.

- Magam sem - suttogta a portugál. - Messze a tábor?

- Legalább másfél mérföldnyire fekszik. Igyekezzünk, uram.

Állatok taposta keskeny csapás nyílt a burjánzó bozótok és liánkötegek közt a rengeteg sűrűjében. A két kalóz ezen már gyorsabban lépkedhetett. Félórai menetelés után hirtelen Ismét föltartóztatták őket: megint két férfi bukkant föl a tömött csalit mögül, s Intett nekik, hogy álljanak meg. Kammamuri éleset fütttyentett.

- Jöhetnek - mondta az egyik őrszem.

Az állig fölfegyverzett mompracemi kalózok örömben fölrikkantottak, amikor megpillantották a portugált.

- Yanez kapitány! - köszöntötték boldogan, s elébe futottak.

- Jó napot, fiúk! - üdvözölte őket a portugál.

- Már azt hittük, odaveszett, kapitány úr!

- A mompracemi tigrisek bőre olyan kemény, hogy még a halál foga is belevásik! Hol van Sandokan?

- Háromszáz lépésnyire.

- Jó örökdedést, barátaim! A rádza felderítői itt kószálnak ám az őserdőben.

- Tudjuk. Nem játsszák ki az éberségünket.

- Derék tigrisek vagytok.

A portugál és a mahratta nyakába szedte a lábát, és pillanatok alatt elértek a táborhoz, amelyet Sandokanék egy romba dőlt kampong mellett ütöttek föl. A falu valamikor meglehetősen nagy lehetett, most azonban már csak egyetlen kalyiba állt épségben a szélén: a kunyhó vagy harminc cölöpre épült, és jó magasra, hogy se a tigrisek, se az emberek ne támadhassák meg egykönnyen.

A kalózok azonban már hozzáfogtak további néhány kunyhó helyreállításához, és körös-körül mindenfelé szilárd palánkokat ácsoltak, hogy biztos mellvédek mögül fejthessenek ki ellenállást, ha netán rájuk törnek a rádza csapatai.

- Hol van Sandokan? - kérdezte Yanez, amikor a táborban élénk üdvívalgással fogadták.

- Ott föl, abban a légi kunyhóban - felelték a kalózok. - Hát aztán összeakadt-e a rádza katonáival, Yanez úr?

- Már említettem az öröknek, de figyelmeztetek benneteket is, tigrisek - mondta a portugál -, hogy legyetek résen, mert a rádza felderítői itt lappanganak a vadonban.

- Csak már látnánk őket! - rikkantotta egy maláj, és megrázta széles pengéjű, súlyos görbe kardját. - Mompracem tigrisei nem félnek a rádza kutyaítoitól.

- Yanez kapitány - javallotta egy másik kalóz -, ha netán találkozik azokkal a felderítőikkel, ugyan árulja már el nekik, hogy mi itt táborozunk. Öt álló napja nem harcoltunk már, még beroszadásodnak a fegyvereink.

- No, fiúk, még egy kicsit várjatok, aztán lesz dolgotok untig elég - felelte Yanez.

- Éljen Yanez kapitány! - rivalogtak föl a kalózok.

- Hahó, testvérem! - harsant föl ekkor egy hang a magasban.

A portugál fölpillantott, és meglátta Sandokant. A kalózvezér a légi kunyhó bejárata előtti kicsiny lengőfolyosó korlátjánál állt.

- Hát te mit keresel ott föl? - érdeklődött nevetve a portugál. - Úgy festesz ott, mint egy fa tetején fészkelő galamb!

- Gyere csak föl, Yanez!

A portugál nekirugaszkodott egy rovátkákkal ellátott hosszú rúdnak, és meglepő fürgeességgel fölűszórt a kunyhó lengőfolyosójára vagy, jobban mondva, nyitott teraszára; itt azonban igencsak meghökkent. A palló bambuszból készült, a rudak azonban egymástól jó tenyérnyi távolságban sorakoztak, s ezért szegény Yanez lába sehogy sem lelt biztos támaszt.

- De hiszen ez kelepce! - fortyant föl megrökönyödve.
- Dajak építmény, testvérem - nevetett Sandokan. - Tanulj meg egyensúlyozni, teringgettét!

A portugál bambusZRúdról bambusZRúdra ugrálva, támolyogva imbolygott be a kunyhóba.

Belülről eléggé tágasnak tetszeti; három apró, egyenként öt láb magas és ugyanilyen széles kamrácskára oszlott; padlózata ugyancsak bambusZRudakból állt, ezek szintén jó tenyérnyi távolságban húzódtak egymás melleit, de legalább gyékényszőnyeg borította őket.

- S mi hírt hoztál? - kérdezte Sandokan.

- Sok érdekes újságról számolhatok be neked - felelte Yanez, és lekuporodott -, de mindenekelőtt azt mondd meg, hol van szegény Ada. Nincs a táborban?

- Ez nem nagyon biztonságos hely, Yanez. A rádzsza őrzáratai bármelyik pillanatban ránk támadhatnak. Adát ezért elrejtettem a partvidéken. Hűséges embereim vigyáznak rá! S most te mondd el, mit végeztél Sarawakban.

- Sok mindent. A rádzsza barátja lettem.

- Hogyan?

A portugál néhány szóban elbeszélte, mit tett, mire ment, mit hallott. Sandokan figyelmesen hallgatta, nem szakította félbe, hol mosolygott, hol eltöprengett.

-Tehát a rádzsza barátja lettél - állapította meg, ami kor Yanez befejezte. - S vajon egyáltalán nem gyanakszik?

- Nem hiszem, ámbár, mint említettem, tudja, hogy te itt rejtőzöl.

- Sietni kellene Tremal-Naik kiszabadításával. Hej, ha ugyanakkor eltiporhatnám egyszer s mindenkorra azt az átkozott James Brooke-ot is!

- Hagyd most békén a rádzsát, Sandokan!

-Túlsgagosan könyörtelenül bánt el a testvéreinkkel, Yanez. Életemet és véreimet áldoznám, hogy megbosszuljam azt a sok-sok ezernyi malájt, akit ez a szörnyű és Irgalmatlan férfi irtott ki a föld színéről.

-Vigyázz, Sandokan, mindössze hatvan emberünk van!

Baljós szikra villant a Maláj Tigris szemében.

- Tudod, Yanez, hogy mire vagyok képes - suttogta félelmetes hanghordozással. - Ismered a múltamat.

- Tudom, Sandokan, hogy európai országok és birodalmak haragját hívtad ki magad ellen. Az óvatosság azonban sosem árt.

- Legyen hát: nem követek el meggondolatlanságot. Beérem azzal, hogy kiszabadítom Tremal-Naikot.

- Mitévők legyünk?

- Alkalmazzunk csselfogást.

- Mit eszeltéi ki?

- Borneói vagyok, s az én honfitársaim híresek mérgeikről. Egyetlen csöppel elpusztítanak egy embert, bármilyen erős is; van azonban olyan szerük is, amely álomba ejt, tetszhalált idéz elő, örületbe kerget. A méreg hatalmas és szörnyű fegyver.

-Tudom, javai tartózkodásunk idején sokat foglalkoztál mérgekkel. S emlékszem arra is, hogy egyszer egy erős bódítóital mentett meg a bitófától.

- Lám csak, végre tanulmányaim és kutatásaim megtermik gyümölcüket - bólintott Sandokan. - Jól figyelj, Yanez!

Belenyúlt zubbonya belső zsebébe, és elővett egy vízhatlanul lezárt, kicsiny bőrdobozt. Kinyitotta, és megmutatta a portugálnak: tíz vagy tizenkét parányi fiola lapult benne, teli vörös vagy zöldes vagy fekete folyadékkal.

- Az ebugattát! - álmétkodott a portugál.

- S ez még nem minden - mondta Sandokan. Kinyitott egy másik apró dobozt: ebben átható szagú, piciny pirulák sötétlettek.

- S mihez kezdesz ezekkel a folyadékokkal meg ezekkel a pirulákkal?

- Hallgass rám, Yanez! Tremal-Nalk az erődben raboskodik. Tudsz-e engedélyt szerezni a rádzsától, hogy látogatást tehess a fogolynál?

- Remélem. Kíváncsiskodó honfitársától, Gills Welker lordtól csak nem tagadhat meg Őfelsége ilyen kis szívességet. S ha sikerül bejutnom Tremal-Naik cellájába, mit tegyek?

Sandokan kivett a második dobozból három fekete pirulát, és Yanez kezébe adta őket.

- Ezekben a pirulákban olyan méreg rejlik, amely nem öl, hanem csak fölfüggeszti az életet harminchat órára.

- Értem már a terved. Lenyeletek egyet Tremal-Nalkkal, vagy föloldom korsója

vizében. Tremal-Naik nem ad több életjelt, halottnak hiszik és eltemetik.

- Ml pedig éjnek évadján odalopódzunk és kihantoljuk - fűzte hozzá Sandokan.

- Pompás ötlet, Sandokan! - jelentette ki a portugál.

- Megkísérled a hadicsínyt? Úgy vélem, te nem kockáztatsz semmit.

- Rajta leszek, csak engedjenek be az erődbe.

- Ha mégsem engednének, vesztegess meg egy tengerészt. Van pénzed?

A portugál kigombolta a kabátját, a mellényét, fölhúzta az ingét, és előmutatott egy derekára kötött, igencsak duzzadó tarsolyt.

-Tizenhat gyémántom van, együtt megérnek egy milliót.

- Ha szükséged van többre is, szólj. Az én övemben kétszer annyi rejlik, mint a te tarsolyodban, Batáviában pedig annyi aranyunk van, hogy megvehetjük rajta Portugália egész hajóhadát.

-Tudom, Sandokan, hogy pénzben nincs hiány. Egyelőre azonban beérem a tizenhat gyémánttal is.

- Most rejtse el ezeket a pirulákat meg ezt a két fiolát - mondta Sandokan. - Az egyikben erős bódítószert van, amely mélységes, álomba szédít tizenkét óra hosszat; a másik üvegcsében, a pirosban, azonnal és nyomtalanul ölé méreg kotyog. Ki tudja, még hasznukat veheted.

A portugál eldugta a pirulákat meg a fiolákat.

- Mikor hajtod végre a cselt? - kérdezte Sandokan.

- Holnap.

- Értesíts róla tüstént.

- Azonnal ideküldöm Kammamurit. Isten áldjon, testvérem.

Leereszkedett a veszélyes póznán, elbúcsúzott a kalóztól, majd nekivágott a rengetegnek. Igyekezett tájékozódni. Alig tett meg hatszáz vagy hétszáz lépést, amikor a mahratta utolérte.

- Mi újság? - kérdezte a portugál, és megtorpant.

- Meglehet, rossz hírt kaptunk, Yanez úr- lihegte a mahratta. - Az imént tért vissza egy kalóz a táborba, és értesítette a Maláj Tigrist, hogy hárommérföldnyire innen egy dajak csapatot látott, öreg fehér ember vezeti őket...

- Ha találkozom vele, majd jó utat kívánok.

- Várjon csak, Yanez úr- intette a mahratta. - A kalóz azt mondta, az a fehér bőrű öregember nagyon hasonlít arra, aki megesküdött, hogy fölakasztatja a Maláj Tigrist meg kegyelmedet.

- Lord James Guillonk!- hördült föl.Yanez, és elsápadt.

- Igen, Yanez úr, az az ember nagyon hasonlít Sandokan elhunyt hitvesének a nagybátyjára.

- Lehetetlen!... Melyik kalóz látta?

- A maláj Sambiljong.

- Sambiljong!... - hebegte Yanez. - Ez a maláj velünk volt akkor, amikor elraboltuk James lord unokaöccsét, sőt, ha emlékezetem nem csal, meg kellett küzdenem magával a lorddal is, aki szét akarta loccsantani a koponyámat. Az irgalmát!... Nagy veszély fenyeget.

- Miféle? - kérdezte mahratta.

- Ha Guillonk lord Sarawakba jön, elvesztem. Bár öt év is eltelt legutóbbi találkozásunk óta, amint meglát, fölismer, bebörtönöztet, és akasztófára küld. Mondd meg Sandokannak, hogy résen leszek, s hogy igyekezzék hatalmába keríteni azt a fehér bőrű vénembert. Ég veled, Kammamuri, holnap reggel várlak a kínai lebuja.

A portugál nagyon nyugtalanul vágott neki ismét az útnak, fürkésző pillantásokat vetett körös-körül, és igencsak hegyezte a fülét is, mert tartott tőle, hogy egyszer csak belebotlik abba az öregemberbe.

Yanez nagy vigyázattal, nesztelenül surrant a vadonban, kusza cserjék és áthatolhatatlan bozótok közt, jókora kitérőket tett jobbra-balra: így gyalogolt öt órán át. Csak napnyugtakor érkezett Sarawakba, kimerülten és farkaséhesen. Úgy ítélte, túlságosan is későre jár ahhoz, hogy csak úgy beállítson vacsorára a rádzsához, ezért betért a kínai lebuja.

Elköltötte bőséges estebédjét, fölhajtott egy-két palacknyi bort is, majd elballagott a palotáig. Mielőtt belépett a kapun, megkérdezte az őrszemtől, vajon érkezett-e fehér bőrű öregember a nap folyamán; amikor tagadó választ kapott, nyugalmasan fölbandukolt a lépcsőn.

A palota személyzetétől megtudta, hogy a rádzsza már néhány órája visszavonult a szobájába.

- Jobb is - dűnnyögte megkönnyebbülten Yanez. - Még szemet szúrna ennek a gyanakvó vén rókanak, hogy szenvedelmes vadász létemre egyetlen árva papagájt se lőttem...

Pisztolyait és krisszét a vánkosa alá rejtette, majd aludni tért.

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Tremal-Naik

Bármennyire elcsigázta a kiadós menetelés, a derék portugál szemére egész éjjel nem jött álom.

Hiába próbálta csitítani zaklatottságát, hiába hajtogatta, hogy hátha tévedett Sambiljong. Állandóan úgy rémlett, a rádzsza fogdmegjei settenkednek a szobája felé; állandóan úgy rémlett, mintha fegyvercsörgés verné föl a palota csöndjét.

Annyira nem bírt úrrá tenni aggodalmán, hogy több ízben is kiugrott az ágyból, óvatosan az ablakhoz osont, és többször kinyitotta szobája ajtaját is, kifürkészett: vajon nem állítottak-e őrköt a küszöbe elé, nem akarják-e akadályozni menekülését. . Pitymallattájban sikerült csak elszenderülnie, de Iidércnyomásos álom kínozza, és nem aludt többet néhány óránál.

A környékbeli utcákban szerteszét megkondultak a hajnali gongok; erre fölserkent. Fölcihelődött, felöltözött, zsebre vágott két kurta pisztolyt, és elindult. Abban a pillanatban kopogtattak az ajtón.

- Ki az? - kérdezte szorongva Yanez.

- A rádzsza várja uraságotat a dolgozószobájában.

A portugált kilelte a hideg, még a csontja is bele-borzongott. Kinyitotta az ajtót, és egy indust talált a küszöbön.

- Egyedül van őfensége? - tudakolta elszoruló torokkal.

- Egyedül, uram - felelte az indus.

- Mit óhajt tőlem?

- Teára várja kegyelmedet.

- Sietek őfenségéhez - mondta Yanez, és elindult a fejedelem dolgozószobája felé.

A rádzsza egy kicsiny asztalka mellett ült, amelyen ezüst teáskészlet csillogott. Amikor meglátta a belépő Yanezt, ajkára mosoly szökött, és kezét nyújtotta feléje.

- Jó reggelt, mylord! - üdvözölte. - Későn ért haza tegnap este.

- Bocsásson meg, fenség, hogy elmaradtam a vacsoráról, nem tehetek róla - mondta Yanez, akit megnyugtatót a rádzsza mosolygása. - Eltévedtem az őserdőben.

- Pedig vezetővel kelt útra.

- Vezetővel?!

- Lordságotat egy indussal látták, aki a pomai bányák gyümölcsszállítójának adta ki magát.

- Honnan tudja, fenség? - kérdezte Yanez, és roppant erőfeszítéssel igyekezett, hogy megőrizze nyugalmát.

- Kémeim jelentették, mylord.

- Fenségedet valóban szemfüles emberek szolgálják!

- Meghiszem azt- bólintott mosolyogva a rádzsza.- Csak úgy összeakadt hát azzal az indussal?

- Igen, fenség, megkért, hadd jöhessen velem, mert fél a fenevadaktól.

- S hová vezette lordságotat?

- Egy kicsiny dajak faluba.

- Kitalálja-e, ki ez az indus? - kérdezte a rádzsza.

- Vajon kicsoda? - érdeklődött látszólag közönyösen Yanez, de alig bírta leplezni szorongását.

- Kalóz - felelte a rádzsza.

- Kalóz?! - hüledezett a portugál. - Az lehetetlen, fenség.

- Biztosíthatom lordságotat.

- S miért nem ölt meg engem?

- Mompracem kalózai, mylord, olykor rendkívül nagylelkűek, akárcsak a vezérük.

- A Maláj Tigris nagylelkű?

- Úgy mondják. Azt rebesgetik róla, hogy néha jókora gyémántokat ajándékoz szegény ördögöknek.

- Furcsa szerzet lehet - állapította meg fejcsóválva Yanez.

- Bátor, egyszersmind bőkezű.

- De hát bizonyos abban, fenség, hogy az az indus a mompracemi kalózok bandájába tartozik?

- Bizonyosnál is bizonyosabb: kémeim ugyanis látták, amint a Maláj Tigris kalózaival beszélt. Többet azonban nem tárgyal velük, esküszöm. Katonáim minden bizonynyal nyakon csípték már.

Ebben a pillanatban odalenn az utcán éles Kiáltások harsantak, és erősen megkondult egy gong.

Yanez sápadtan és mélységesen földúltan az ablakhoz ugrott, hogy megnézze, mi történik odakünn, legfőként azonban megrendülését szerette volna palástolni.

- A hétszázát! - jegyezte meg tréfás hangsúllyal, arca azonban halotthalványra vált, és lehelet halkan maga elé suttogetta: - Kammamuri!

- Mi ez a zaj? - kérdezte a rádzsza.

- Az én indusomat vezetik errefelé, fenség - felelte a portugál eléggé higgadtan.

- No ugye, nem tévedtem.

Yanez az ablakpárkányra könyökölt, és letekintett.

Négy, állig fölfegyverzett katona vezette a palota felé Kammamurit. Az indusnak szorosan hátrakötötték a karját szívós rotangindákkal. A fogoly semmiféle ellenállást nem tanúsított, és riadtnak sem látszott. Nyugodt léptekkel haladt, és hidegvérrel szemlélte a dajakok, kínaiak és malájok lármás tömkelegét.

- Szegény fickó! - jegyezte meg Yanez.

- Szánakozik rajta, mylord? - csodálkozott a rádzsza.

- Megvallom, sajnálom kissé.

- De hiszen ez az indus kalóz!

- Tudom, velem azonban igen udvariasan viselkedett. Mit tesz vele, fenség?

- Mindenekelőtt megpróbálok szóra bírni. S ha sikerül megtudnom, hol rejtőzik a Maláj Tigris, összevonom csapataimat, és rajtaütök.

- S ha a fogoly megmakacsolja magát, és nem beszél?

- Fölakasztatom - felelte fagyosan a rádzsza.

- Szegény ördög.

- Így kell elbánni minden kalózzal, mylord.

- Mikor vallatja ki, fenség?

- Ma nincs rá időm, mert a holland követet kell fogadnom, holnap azonban ráérek, és akkor kifagगतom. No de reggelizzünk végre...

A rádzsza megrázta az asztalon álló ezüstcsengettyűt. Sárga selyemköntösbe öltözött, legalább két láb hosszú farkocsú kínai tipegett be a szobába, ezüstitálcán csodálatos Ming-porcelán készletet hozott.

- Remélem, nincs ellenére a tea? - érdeklődött a rádzsza.

- Nem lennék angol, ha nem szeretném - felelte mosolyogva a portugál.

Baráti csevegés közepette felhőrpintettek néhány csészényit a párolgó, zamatos italból, majd fölkeltek az aszta! mellől.

- Ma hová készül, mylord? - kérdezte a rádzsza.

- Bejárom a város környékét - felelte Yanez. - Fölfedeztem egy erődöt, s engedélyével, fenség, odalátogatnék.

- Ott honfitársakra talál, mylord.

- Csakugyan?! - álmélkodott Yanez; úgy tett, mintha nem tudná.

- Néhány hete szedtem ki őket a tengerből, már-már belefulladtak.

- S mit keresnek abban az erődítményben?

- Hajóra várnak, amely majd elviszi őket, egyúttal egy thugot is őriznek, aki az erődben raboskodik.

- Hogyan? Egy thugot? Egy indus thugot? - lelkesedett Yanez. - Ó! Rendkívül szeretnék látni egy ilyen rettenetes fojtogatót!

- Óhajtsa, mylord?

- Égek a vágytól.

A rádzsza fogott egy papírlapot, ráírt néhány sort, összehajtogatta, és átnyújtotta a portugálnak, aki élénken kapott utána.

- Mutassa föl Churchill parancsnok úrnak - mondta James Brooke. - Ő majd bebocsátja lordságodat a thug börtönébe, s ha úgy kívánja, körbevezeti önt az erődben is, bár ott aligha talál majd különös és érdekfeszítő látnivalókat.

- Köszönöm, fenség.

- Viszontlátásra, mylord.

Yanez, aki alig várta már, hogy a dolgozószobán kívül kerüljön, viisszasietett a saját szobájába.

- Most légy okos, Yanez, egykomám! - dünnyögte, amikor magára maradt. - Óriási

hadicsínyt kell véghezvinned úgy, hogy ne csípjenek nyakon: ez a bökkenő!
Odalépett az ablakhoz, és mélyen gondolataiba merült.

Ott állt mozdulatlanul, tíz vagy tizenkét percen át, tekintete az erődre tapadt, időnként összeráncolta a homlokát.

- Megvan! - kiáltott föl hirtelen. - No, kedves, James Brooke, a derék Yanez csakugyan kedves kis játékot eszelt ki neked: pazar mulatság lesz, ha jól beüt a dolog! A nemjóját! Sandokan büszke lehet fehér testvéreére...

Asztalhoz ült, tollat fogott, és ezt írta egy papírdarabkára:

Hű szolgád, Kammamuri, azért küldött, hogy kiszabadítsalak. Tremal-Naik, ha azt akarod, hogy viszontlássad Adát, nyeld le ezeket a pirulákat éjjélkor, sem korábban, sem később.

YANEZ

Kammamuri jóbarátja

Két zöldes pirulát helyezett bele, majd galacsinná gyúrta a cédulát, és elsüllyesztette egyik kabátzsebében.

- Holnap reggel az angolok azt hiszik majd, hogy Tremal-Naik meghalt, és holnap este el is temetik - mormolta, és vidáman dörzsölgette a kezét. - S akkor majd elküldöm a jó hírrel Kammamurit az én kedves testvéremhez. Hohó! James Brooke, barátocskám, nem tudod te még, mire képesek Mompracem tigrisei!

Fejébe nyomott egy gomba formájú szalmakalapot, övébe tűzte hűséges krisszét, kilépett a szobából, és lassan lekocogott a lépcsőn.

Amint végigment a folyosón, látta, hogy szuronyos csövű karabéllyal fölfegyverzett Indus álldogál egy ajtó előtt.

- Hát te mit csinálsz itt? - kérdezte a portugál.

- Ört állok - felelte a katona.

- Kit őrizel?

- A ma reggel foglyul ejtett kalózt.

- Ügyelj ám, hogy kerekai ne oldjon, barátom. Veszélyes fickóra vigyázol.

- Nyitva tartom a szemem, mylord.

- Derék legény vagy.

Barátságos intéssel elkészönt az őrtől, s ajkán gúnyos mosollyal kiballagott az utcára. Pillantását rögtön a szemközti dombra szegezte, amelynek a csúcsán a sötétzöld növények háttéréből kiragyogott az erőd fehéres színű tömbje.

- Bátorság, Yanez - mormolta. - Sok a tennivaló!

Nyugodt léptekkel átvágott a városon, amelyben rátarti dajakok, ijesztő külsejű malájok és varkocsos kínaiak sűrű sokasága hömpölygött és lármázott minden hangmagasságon és hangszínen: gyümölcsöket árultak, fegyvereket, ezerféle ruhaneműt és kantoni játékszereket. Sarawak határában aztán rátért arra a keskeny ösvényre, amely az erődbe vezetett, és hátai-más pálmák árnyékolták.

Félúton összeakadt két angol tengerésszel: a városba igyekeztek, talán azért, hogy megtudakolják, vajon horgonyt vetett-e hajójuk a folyó torkolatában.

- Hé, barátaim! - üdvözölte őket Yanez. - Fönn találom-e Churchill parancsnok urat?

- Ott pipázik a hadnagy úr az erőd kapujában - felelte az egyik tengerész.

- Köszönöm, barátaim.

Újra nekilódult a kaptatónak, és hosszú kanyarodó után fölért egy széles térségre; ennek a közepén emelkedett az erőd. Kapujában, puskájára támaszkodva ott silbakolt egy tengerész; azzal foglalatostkodott, hogy jókora pofa bagót rágcsált elmerülten; tőle néhány lépésnyire ott hevert a fűben a magas termetű és busa, vörös bajszú sorhajóhadnagy, bodor füstfelhőket eregetett. Yanez megállt előtte.

- Ni csak! Fehér ember! - kiáltott föl a hadnagy, amikor megpillantotta. - Mit kíván, uram?

- Churchill hadnagy urat keresem.

- Churchill hadnagy én vagyok, uram - felelte a tiszt, és föltápászkodott.

Yanez elővette a rádza levelét, és átadta az angolnak, aki figyelmesen elolvasta.

- Állok rendelkezésére, mylord - jelentette ki, amikor kibetűzte.

- Mutassa meg, kérem, a thugot!

- Ahogy óhajtja.

-Vezessen hozzá, hadnagy úr! Mindig szerettem volna látni, milyen is egy ilyen szörnyűséges fojtogató.

A sorhajóhadnagy zsebre vágta a pipáját, és belépett az erődbe; Yanez követte. Átvágtak egy szűk udvaron – közepében négy ósdi vastarack rozsdállott –, majd bementek egy rendkívül szívós, hat- vagy nyolcfontos ágyúgolyónak is ellenálló teakfából ácsolt építménybe.

- Itt vagyunk, mylord – mondta Churchill hadnagy, és megállt egy szilárdan bereteszelt ajtó előtt. – A thug odabenn van.

- Békés vagy vad?

- Szelíd, akár az idomított tigris – felelte mosolyogva az angol tiszt.

- Nem szükséges hát fölfegyverkeznünk?

- Ugyan még egyikünkben sem tett kárt, de én azért nem lépnék be hozzá a pisztolyaim nélkül.

Félrevonta a két hatalmas reteszt, óvatosan kinyitotta az ajtót, és bedugta a fejét.

- A thug szunyókál – jelentette. – Lépünk be, mylord.

Yanez megborzongott, nem a fojtogatótól félt; attól tartott, hogy a fogoly vesztébe dönti. Valóban, az indus visszautasíthatja a cédulát meg a pirulákat, s ezzel leleplezheti őt Churchill hadnagy előtt.

„Nyugalom és hidegvér – gondolta –, most már nem hátrálhatok meg.”

Áthágott a küszöbön, és belépett. Kicsiny cellában találta magát; falait teakfából ácsolták, erős rácsokkal borított apró ablakán csak gyér világosság szüremlett be.

Az egyik sarokban, száraz falevél ágyon, kurta vászonköpönyegbe burkolódzva, ott feküdt Tremal-Naik, a thug, Kammamuri gazdája és a boldogtalan Ada jegyese.

A szép szál és jól megtermett, bronzszínű indus öt láb és hat hüvelyk magasra nőtt. Széles, boltozatos mellkasa úgy süllyedt-emelkedett, akár a kovácsfújtató, karján és lábán hajókötélvastag izmok kígyóztak; megnyerő, szabályos vonású arcáról szilaj büszkeség sugárzott. Yanez, aki rengeteg kínait, malájt, javait, afrikait, indust, bugizt, makasszárt és tagált látott már életében, még sohasem találkozott ilyen szép és ilyen erős színes bőrűvel. Csak Sandokan múlta fölül a tigrisvadászt.

A rab aludt, álma azonban nem lehetett nyugodt. Melle zihált, szép, magas homlokát redőkbe ráncolta, élénkpiros ajka remegett, finom csontozatú keze újra meg újra ökölbe zárult és kinyílt, mintha csak szét akart volna morzsolni, darabokra akart volna szaggatni valamit.

- Jóképű férfi! – jegyezte meg Yanez.

- Psszt, beszél! – intette csöndre a hadnagy.

Rekedt hördülés fakadt az indus ajkáról, de ebben a hangban szívet tépő keserűség jajdult.

- A leány az enyém! – suttogta aztán.

Arca egyszer csak dűltan összerándult. A homlokán kéklő ér hirtelen megduzzadt és hevesen lüktetni kezdett.

- Suyodhana! – mormolta az indus a gyűlölet hanghordozásával.

-Tremal-Naik! – szólította meg a hadnagy.

Neve hallatára az indus megrázkódott, fölkapta a fejét, akár a tigris, és végigmérte Churchill parancsnokot: szeme olyan hidegen szikrázott, akár a kígyóé.

- Mit akarsz? – kérdezte.

- Ez az úr látni kíván.

Az indus Yanezra pillantott, aki néhány lépésnyire Churchill mögött állt.

Megvető mosolyra nyílt ajka mögül elővillant elefántcsontfehér fogsora.

- Mi vagyok én, vadállat?! – csattant fel büszkén. – Hogyan...

Szava elakadt. Összerezcent. Yanez a hadnagy háta mögül sebtiben jelt adott neki. Kétségkívül tüstént megértette, hogy jóbarát áll előtte.

- Hogyan érzed magad ebben a cellában? – kérdezte a portugál.

- Ahogyan az érezheti magát, aki a dzsungelben született, és ott töltötte egész életét – felelte Tremal-Naik borúsan.

- Igaz, hogy thug vagy?

- Nem igaz.

- Hazudsz!

Tremal-Naik lángoló pillantást vetett rá, és fogát csikorgatta; a portugál azonban újra intett neki, s ettől lecsillapult.

- Szétnyithatom a köpönyegedet, és megnézhetem, reád tetová!ták-e a thugok megkülönböztető jegyét?

- Megnézheted – bólintott Tremal-Naik.

- Ne lépjen közel hozzám, mylord! - figyelmeztette Yanezt a hadnagy.
 - Nincs nálam fegyver - legyintett az indus.
 Yanez odaállt a levél derékalj mellé, és a tigrisvadász fölé hajolt.
 - Kammamuri küldött - lehelte alig hallható hangon.
 Az indus pillantása tüstént fölizzott. Szétrántotta mellén a köpönyegét, és elkapta vele a pirulákat tartalmazó papírgalacsint, amelyet a portugál az ölébe ejtett.
 - Látta a tetoválást? - kérdezte a hadnagy, aki - biztos, ami biztos - az indusra szegezte pisztolyait.
 - Nincs rajta semmi jel - felelte Yanez, és fölegyenesedett.
 - Hova szállítják?
 - Valamilyen ausztráliai fegyenctelepre.
 - Szegény ördög!... Menjünk, hadnagy úr.
 A tengerésztiszt ajtót nyitott. Yanez élt az alkalommal, visszafordult, és intett Tremal-Naiknak: „engedelmeskedj!”.
 - Megszemléli az erődöt is?! - érdeklődött Churchill hadnagy, amikor bereteszelte a börtönajtót.
 - Köszönöm, ne fáradjon - felelte Yanez. - Viszontlátásra a rádzsza palotájában, parancsnok úr!
 -Viszontlátásra, mylord!

TIZENHATODIK FEJEZET Kammamuri kiszabadítása

Miközben Yanez fortélyos ügyességgel Tremal-Naik szabadulásáért fáradozott, szegény Kammamuri ezernyi félelem és ezernyi szorongás martalékeként azon törte magát, hogy elmeneküljön börtönéből. Nem attól félt, hogy felkötik vagy lepuffantják, mint bármely közönséges kalózt; attól félt, hogy valamilyen borzalmas kínvallatásnak vetik alá, beismer mindent, és nemcsak a gazdája életét veszélyezteti, hanem a szerencsétlen Adáét, a Maláj Tigrisét, Yanezét és Mompracem többi rettenthetetlen tigriseit is.

Amint becsapódott cellája ajtaja, megkísérelt fölkapaszkodni az ablakig, azt azonban roppant szilárd vasrostélyok védték, ezeken nem törhetett át reszelő vagy kalapács nélkül; aztán a padlóba próbált lyukat vájni, abban a reményben, hogy leugorhat egy lakatlan szobába, de csak a körmei hasadoztak le; kénytelen-kelletlen lemondott erről is. Végül is elhatározta, hogy megfojtja azt az indust, aki az ennivalóját hozza neki; már-már sikerrel is járt, de aztán odatódult a többi őr, és kiszabadították társukat Kammamuri keze közül.

Amikor meggyőződött róla, minden erőfeszítése hiábavaló, lekuporodott az egyik sarokba; úgy döntött, inkább éhen hal, semhogy olyan ételből egyék, amelyik valamilyen titokzatos bódító szert tartalmaz; elszánta magát: nem szól egyetlen szót sem, azt se bánja, ha cafatokban tépdeshik le a húsát.

Tíz órán át gunyasztott teljes mozdulatlanságban. Rövid alkonyati borongás után a nap nyugovóra hajlott már, az esthomály előntötte már a szobát, amikor panaszos lejtésű füttyszó és könnyed koppanás zaja ütötte meg a fülét. Nesztelenül fölkel a helyéről, és feszülten figyelt. Nem hallott azonban mást, csak a téren jövő-menő dajákok és malájok rekedtes kiáltozását.

Macskatalpon az ablakhoz osont, és átpillantott a vasrácsok közt. Lenn, az óriási aréka mellett, amely a tér jó részére árnyat vetett, ott állt egy férfi nagy gombakalappal a fején és furcsa pálcával a kezében. Azonnal megismerte.

- Yanez úr- sutogta.

Kinyúlt a rácsok közt, és jelt adott. A portugál a szájához kapta a kezét, és fúvó mozdulatot tett.

- Értem - mormolta Kammamuri. - Nagyszerű ember!

Elfordult az ablaktól, és a szemközti falig osont. Figyelmesen szemügyre vette, majd lehajolt, és kihúzott egy arasnyi nyílveesszót, amelynek a végéről papírgalacsint fityegett.

- Itt rejlik a menekülés - rebegte. - Ami azt illeti, Yanez úr remekül bánik a fúvócsővel.

Kibontotta a cédulát, és kivett belőle két parányi pirulát: ezek különös szagot árasztottak.

- Méreg vagy bódítószer? - tanakodott. - Hopp! A cédulán írás látszik.

Odalopakodott az ablakhoz, és figyelmesen olvasta a következő sorokat:

Minden a lehető legjobban halad. Tremal-Naik, ha előre nem látható véletlenek meg nem akadályozzák, holnap szabad lesz. A szobádba bejuttatott pirulák vízben oldva azonnal álomba ejtenek. Igyekezz elaltatni az őrt, és menekülj el. Holnap délből várlak az erőd közelében.

YANEZ

- Derék Yanez úr! - mormolta a mahratta meghatottan. - Mindenre gondol.

Nekitámaszkodott az ablakrácsnak, és eltűnődött. Könnyed koccanás hangzott az ajtó felől, ez fölrezzentette gondolataiból.

- Itt az alkalom! - suttogta.

Nesztelenül, villámgyorsan odasuhant ahhoz az asztalkához, amelyre ennivalóját rakták, egy tál rizst, néhány gyümölcsöt, két nagy csésze tuwaht. Az egyikbe beledobta a pirulákat, amelyek azonnal föloldódtak.

- Ki az? - kérdezte fennhangon.

- Az őr - felelte egy hang.

Kinyílt az ajtó, és széles pengéjű, görbe karddal meg gyöngyház berakásos markolatú, hosszú csövű pisztollyal fölfegyverzett indus óvakodott be rajta. Egyik kezében zsírkőből faragott lámpást tartott, a kínaiakéhoz hasonló, másik kezében pedig ennivalóval teli kosarat.

- Nem vagy éhes? - kérdezte meghökkenve, amikor látta, hogy a csészek meg a gyümölcsök érintetlenek, s a tál is teli még rizzsel.

A mahratta válasz helyett csak sandán végigmérte.

- Ne csüggedj, cimbora - biztatta az őr. - Jó ember a rádzsza, nem köttet föl az első fára.

- Hanem megmérgez - pusmogta Kammanwi színlelt iszonyattal.

- Ugyan már mivel?

- Ezzel az étellel és itallal!

- Ezért nem ettél hát egyetlen falatot sem?

- Magától értetődik.

- Tévedsz, pajtás. Nem mérgezett sem a gyümölcs, sem a rizs, sem az ital.

- Mernél-e inni egy csészével?

- A kedvedért szívesen.

Kammamuri megfogta azt a csészét, amelyikben föloldotta a portugál piruláit, és átnyújtotta az őrnek.

- Igyál hát - mondta.

Az indus a legcsekélyebb gyanakvás nélkül ajkához emelte a csészét, és jórészt fölhajtotta a tartalmát.

- De... - hebegte tétován. - Mit tettek ebbe a tuwahba?

- Én nem tudom - vont vállat a mahratta, és feszülten figyelte az őrt.

- Furcsa reszketés fut át rajtam... A tagjaim zsibbadnak... Szédül a fejem, elhagy az erőm, már nem is látok, mintha csak...

Nem fejezte be. Megtántorodott, mintha tört döftek volna a szívébe, fejéhez kapta a kezét, tágra nyitotta a szemét, súlyosan a földre zuhant, mint akit letaglóztak, és mozdulatlanul elterült.

Kammamuri egyetlen ugrással fölötte termett, kitepte övéből a pisztolyát, meg a görbe kardját.

Fegyverrel a kézben az ajtóhoz szökkent, és feszülten fülelt.

Attól tartott, hogy az indus esésének a zajára odacsődül az őrség. Szerencsére a folyosón egyetlen lépés sem neszezett.

- Megmenekültem! - sóhajtott föl halkán. - Tíz perc alatt kiérek a városból.

Lehúzta az indus térdnadrágját, kabátját, letekerte lábszárvédő pólyáját, és szempillantás alatt átöltözött. Fejére úgy csavarta föl a kendőt, hogy eltakarja homlokát és szemöldökét, majd derekára kötötte a görbe kardot, és övébe tűzte az ékes pisztolyt.

- Előre! - suttogta. - A rádzsza katonájának adom ki magam...

Nesztelenül kitárta és becsukta az ajtót, végigsietett egy elhagyatott és vaksötét folyosón, leszaladt a lépcsőn, sebesen elillant az őrszem mellett, és már künn is termett a téren.

- Te vagy az, Labuk? - szólt utána egy hang.

- Igen - felelte Kammamuri, de meg se fordult, nehogy a kérdező fölismerje.

- Síva óvjon!

- Köszönöm, pajtás.

A mahratta gyors léptekkel, vigyázó szemmel, fülét hegyezve surrant sietősen a

falak mentén, s el-elbújt, ha az utcákon vagy a sikátorokban a rádzsza katonáira hasonlító alakokat látott.

Jó tíz perc múlva eljutott a domb tövéhez, amelynek a tetején a hold ezüstös sugarában ott fehérlett az erőd. Megtorpant, és lélegzetét visszafojtva hallgatódzott.

A folyó felől odaszüremlett a daják és maláj sajkások egyhangú danája; a kínai negyedben a yo, a hatlyukú fuvola éles tilinkózása, meg a kine, a selyemhúrú lant édesded pengése zsongott.

A tér felől, ahol a rádzsza palotája emelkedett, nem hallatszott semmi.

- Megmenekültem! - mormolta néhány percnyi feszült figyelés után. - Még nem fedezték föl a szökésemet.

Mélyen behatolt az erdőségbe: a sudár magas, gyönyörű mangófák és cettingek buja, rendetlen összeviasságban lepték el a domboldalt.

Fölmászott egy ágas-bogas törzsre, és egyik fáról a másikra ugrált, akár a majom, hogy nyomát veszítsék; kígyóhajlékonysággal kúszott át a kesze-kusza csalitosok közt, s egyórai csúszással-mászással, szökdécseléssel puskalövésnyi távolságra jutott az erődhöz: senki sem vette észre. Fölkapaszkodott egy igen magas fára: gallyai közül jól láthatta, ki jön föl vagy ki megy le a domboldalon kanyargó úton; itt nyugodtan várta a portugál érkezését.

Az éjszaka eseménytelenül telt el. Hajnali négy órakor a nap váratlanul felbukkant a láthatáron, megvilágította a termékeny mezőségek és tömött ligetek közt csillogó folyót, a városkát és a körülötte elterülő ültetvényeket. Néhány óra múlva megfigyelőhelye magasából a mahratta észrevette, hogy két fehér ember távozik az erődből, és hanyatt-homlok rohan le az ösvényen.

- Mi ütött ezekbe? - dünnyögte Kammamuri. - Ahhoz, hogy ezek Ilyen lélekszakadva loholjanak, komoly dolognak kellett történnie az erődben. Csak nem a rádzsza palotaőrsege értesítette ezeket az én szökésemről?!

Összekuporodott a lombsátor mögött, hogy ne láthassák meg az ösvényen haladók, úgy leste őket aggodalmasan. A két angol egy óra múlva tért vissza, szaporán lépkedtek az erőd felé, a palotaőrség egyik tisztje követte őket, meg egy fehér vászonöltönyös európai, akinek fekete ládika függött a derékszíjáról.

- Csak nem orvos?! - döbönt meg Kammamuri, és elsápadt. - Megbetegedett valaki odabenn?! Talán épp a gazdám?!... Jaj nekem, Yanez úr, jöjjön már, siessen!

Lekúszott a földre, és kicsörtetett az ösvényig, elszántan arra, hogy megkérdezi az első arra haladót. Szerencsére nem járt ott senki; elkongatták a tizenkét órát, majd az egyet, a kettőt, a hármát, de sem tengerész, sem őr nem ment arrafelé.

Öt óra tájt azonban egyszer csak megjelent egy férfi az ösvény egyik kanyarulatában: gombaforma szalmakalapot viselt, övéből jókora pisztolyok meredtek elő. Kammamur lüstént ráismert.

-Yanez úr! - kiáltotta.

A portugál, aki lassú léptekkel közeledett, és figyelmesen tekintgetett jobbra-balra, mintha keresne valakit, erre a szólításra megtorpant. Amikor megpillantotta Kammamurit, sietve nekieredt, és amikor odaért, gyorsan berángatta a bozót sűrűjébe, majd ráförmedt:

- Miért ácsorogsz itt az útfélen?! Ha valamelyik testőr elé kerülsz, elintéz egyszer s mindenkorra! Vigyáznunk kell ám, kedves barátom!

- Főbenjáró dolognak keltett történnie az erődben, Yanez úr- vágott szavába a mahratta. - Szörnyű balsejtelem kínoz, ezért hagytam el a búvóhelyemet. Attól félek, hogy gazdámnak esett baja odabenn a börtönben. Láttam, amint valamilyen orvosforma fehérember igyekezett az erőd felé...

- Csakugyan a gazdád mozgósította az erőd katonáit.

- Szegény gazdám!... Beteg?!

- Meghalt.

- Meghalt?! - jajdult föl a mahratta, és megtántorodott.

- Ne rémüldözz, kis komám! Azt hiszik ugyan, hogy meghalt, ő azonban él.

-Ó, Yanez úr, borzasztóan rám ijesztett! Kegyelmed itatta meg valami erős bódítószerrel?

- Pirulákat adtam neki: ezek harminchat órára tetszhalálba ejtik.

- És hogyan mentjük meg?

- Ma este, ha nem tévedek, eltemetik.

- Értem - bólintott a mahratta. - Ha pedig eltemették, mi kihantoljuk, elvisszük magunkkal, és biztonságra helyezzük. De hol földelik el?

- Majd megtudjuk. Ha kihozzák az erődből, majd nyomon követjük őket.

- S mikor ássuk ki a sírból?
 - Ma éjjel.
 - Mi ketten?
 - Te meg Sandokan.
 - Tehát értesítenem kell a Maláj Tigris - mondta Kammamuri. - Kegyelmed nem tart velünk?
 - Nem tehetem. A rádzsza ma este bált rendez a holland követ tiszteletére, s azon részt kell vennem nekem is, máskülönben még gyanút keltek.
 - Hah! - kiáltott föl a mahratta, és döbbsen nézett az erőd felé. - Jönnék!
 - A hétszázát!
 Kezével elhárította a sűrűn indázó gallyakat, és a dombtetőre pillantott.
 Két tengerész valamilyen saroglyafélén gyékénybe csavart emberi testet hozott ki az erőd kapuján. Ásóval és kapával fölfegyverzett további két tengerész követte őket; utánuk a rádzsza egyik testőre haladt.
 - No, akkor Indulhatunk ml is - jegyezte meg Yanez. - Úgy látom, a domb túloldala felé mennek. Nyilván ott a temető. Kerüljünk hát egyet az erdőben, de vigyázz ám: ne csapjunk zajt!
 Előbújtak a bozót mögül, és nekivágtak a dombot szinte mindenütt borító rengetegnek. Villámsújtotta, földre dőlt fatörzseken ugrottak át, gubancos cserjék közt törtek csapást, folyondárok szövevényén és kunkorgó gyökereken vagdalkoztak keresztül; megkerülték az erődöt, és eljutottak a túlsó lankáig. Yanez megtorpant.
 - Hol vannak? - kérdezte.
 - Amott lenn - mutatott a mahratta.
 Ekkor már jól látszott a kicsiny gázsmenet. A tengerészek azon a szűk kis ösvényen lépdeltek, amely egy fenséges faóriások kerítette temetőkert felé vezetett. A parányi tisztást alacsony cölöpfal vette körül, középtű pedig sírkövek és fakeresztek szürkéllettek.
 - Ez hát a temető - suttogta a portugál.
 - Nagyon megkönnyebbültem, Yanez úr - sóhajtott föl Kammamuri. - Már attól féltem, hogy szegény gazdát a folyóba vetik.
 - Engem is aggasztott ez a gondolat.
 A tengerészek bementek a temetőbe, megálltak, és Tremal-Naikot letették a földre. Darab ideig kószáltak még a sírkövek közt, bizonyára alkalmas helyet kerestek, aztán egyikük magasra emelte a kapát, és vájni kezdte a talajt.
 - Ott földelik el - mormolta a portugál. - A frissen fölhányt, porhanyós rögökről tudni fogjuk, hol ásták meg a sírját.
 - Nem fenyeget az a veszély, hogy a gazdám megfullad odalenn a gödör mélyén? - kérdezte Kammamuri.
 - Nem, barátom. Most pedig siess Sandokanhoz, értesítsd, hogy összeszedheti embereit, idejöhet, és kihantolhatja a gazdát...
 - S azután?
 - Azután vonuljatok vissza a vadonba, én majd pirkadatkor Indulok utánatok. Holnap este pedig örök időkre búcsút mondhatunk ennek a vidéknek. Menj, barátom, menj!
 Nem kellett kétszer mondania. A mahratta marokra kapta pisztolyát, s egy dämvas gyorsaságával elszökölt az erdő fáinak közt.

TIZENHETEDIK FEJEZET

Yanezt törbe csalják

Amikor Yanez este tíz óra tájban visszaért Sarawakba, meglepődött a városnegyedekben tomboló tarka forgatag láttán. Az utcákon és a sikátorokban párosával, négyesével, nyolcasával, csapatszámra nyüzsögtek az ünneplőbe öltözött kínaiak, dajakok, malájok, makasszárok, bugizok, jávaiak és tagálok; kurjongatva, kacagva taszigálódtak, tolongtak valamennyien a rádzsapalota tere felé. Kétségkívül megszimmentették, hogy fejedelmük ünnepséget rendez, ezért tódultak oda tömegestül; biztosra vették, hogy fényes mulatságban lesz részük, és felönthetnek jócskán a garatra akkor is, ha csak a téren zsibonganak.
 - Nagyszerű! - dünnyögte a portugál, és vígan összedörzsölgette két tenyerét. - Micsoda ramazuri! Amíg a lakosság vigadozik, Sandokan bizvást közel lopódzhat a városhoz, ezek közül ugyan senki sem figyel föl rá. Uram fejedelmem, James Brooke, ezzel igencsak jó szolgálatot tettél nekünk. Majd meghálálom.

Két könyökével meg nemritkán öklével is utat tört magának a sokadalomban, és jó ötpercnyi tülekedés után végre eljutott a térig. Számtalan gyantás fáklya lobogott már mindenfelé, fantasztikus fényt vetettek a házakra, a gyönyörű, magas fákra meg a rádzsza palotájára, amelyet kettős sorban fogott körül az állig fölfegyverzett testőrség.

Tekintélyes, részint csak vidám, részint már ittas tömeg tipródott a térségen; nagyokat rikkantgattak, viháncoltak, mint akikbe belebújt az ördög. A palota fogadótermében muzsikáló zenekar hangjaira Sarawak derék polgárai táncra kerekedtek, tüzesen ropták, szédítően pörögtek, nekinyekkentek a házfalaknak meg a fatörzseknek, olykor átszakították a testőrök sorfalait is; a katonák néha már arra kényszerültek, hogy fegyverrel teremtsenek rendet.

- Némi késéssel érkezem a mulatságba - mormogta Yanez mosolyogva. - A fejedelem talán már nyugtalanodik is hosszúra nyúlt távollétem miatt.

Jelentkezett a kapuőrsegnél, majd fölszaladt a lépcsőn, és besietett a szobájába, hogy kissé rendbe hozza a külsejét, és letegye fegyvereit.

- Áll a bál?- kérdezte attól az indutól, akit a rádzsza személyi szolgálatára bocsátott.

- Javában, mylord - felelte a kérdező.

- Kik a meghívottak?

- Európaiak, malájok, dajakok és kínaiak.

- Tehát vegyes társaság. Nincs szükség, hogy felöltsem nemlétező ünneplő ruhámat.

Lekefélté öltönyét, letette fegyvereit, de azért egy rövid csövű pisztolyt zsebre vágott, és elindult a táncterem felé. A küszöbön azonban megtorpant, és arcáról lerítt, mennyire csodálkozik.

A terem nem volt valami nagy, de a rádzsza kétségkívül jó ízléssel díszíttette föl.

A mennyezetről számos bronzcsillár csüngött alá, sziporkázó fényt szórva szerteszét; a falakat hatalmas velencei kristálytükrök ékesítették, a padlót élénk színekkel festett dajak gyékényszőnyegek borították, apró asztalkákon kínai porcelánvázák valóságos kiállításra pompáztak, bennük vérvörös bazsarózsák és óriási magnónak ontották - talán túlságos bőséggel is - mámorító illatukat.

A meghívottak nem lehettek többen ötvennél, de micsoda öltözékek és milyen sokféle ember! Négy európai férfiú talpig fehér vászonruhában pompáztak; vagy tizenöt kínai selyemköntösökben páváskodott, kopaszra borotvált koponyájuk tündökölt, akár a tők; tíz vagy tizenkét sötét ábrázatú maláj hosszú indus talárban feszengett; öt vagy hat dajak törzsfő feleségestül jelent meg az ünnepségen, az inkább pucérnak, semmint túlóltözöttnek mondható hölgyeket azonban karperecek meg tigrisfog nyakláncok száza cicomázta. A többiek - makasszárok, bugizok, tagálok, jávaiak - úgy doborkoltak és hánykolódtak, akár a megszállottak, és tébolyult ricsajt csaptak, valahányszor a huszonnégy tagú kínai zenekar fúvós- és ütőhangszerein rázendített valami egyáltalán nem tánc alá való indulóra.

Yanez belépett a terembe, és a rádzsához sietett; James Brooke volt az egyetlen, aki fekete ruhát viselt, és egy elhízott kínaival csevegett éppen, nyilvánvalóan a város egyik dúsgazdag kalmárával.

- Remekül mulatnak- bókkolt a portugál.

- Ah! - kiáltott föl a rádzsza, és feléje fordult. - Megjött végre, mylord? - Órák óta várom.

- Elsétáltam az erődig, és hazatérőben eltévedtem.

- Részt vett a rab temetésén?

- Nem, fenség. Nem túlságosan kedvelem a gyász-szertartásokat.

- Hogyan tetszik az ünnepség?

- Elég nagy a zűrzavar, úgy vélem.

- Kedves barátom, Sarawakban vagyunk. Kínaiak, malájok és dajakok már csak ilyen zajosan dorbézolnak. Kérje föl valamelyik dajak szépséget, és lejtessen egy keringőt.

- Erre a zenebonára nem lehet, fenség.

- Ezt elismerem - felelte a rádzsza, és nagyot nevetett.

Ebben a pillanatban kiáltás harsant az ajtó felől: áthatolt a teremben uralkodó fűlsiketítő hangzavaron is.

A rádzsza nyomban odapillantott, Yanez szintén. Már csak annyit láttak azonban, hogy egy hosszú, őszbe csavarodott szakállú, fehér ruhás férfi hirtelen eltűnik a bálózók közt.

- Mi történt? - kérdezte a rádzsza.

Néhányan az ajtóhoz törtettek, de szinte rögtön visszatértek.

- Várjon, mylord - mondta a rádzsza.

Yanez nem felelt, nem mozdult. Ez a kiáltás - úgy rémlett, nem először hallja életében - lelke mélyéig megrendítette. Arca enyhén elsápadt, és rendszerint oly nyugodt vonásai néhány pillanatra elkomorultak.

- Ez a kiáltás! - mormolta meghökkenve. - Hol is hallottam már?!... Most sújt le a végzet, amikor már révbe vittük a hajót?!...

Nadrágzsebébe nyúlt, és észrevétlenül megmarkolta a pisztolyát: úgy döntött, használni fogja, ha a szükség úgy kívánja.

Ebben a pillanatban visszajött a rádzsza. Yanez tüstént észrevette, hogy összevont szemöldökei közt mély ránc gyűrődött. Megrezzent, és idegesség fogta el.

- Nos, fenség? - érdeklődött hűvösen, és minden erejét megfeszítette, hogy arckifejezése higgadtnak tessen. - Mi történt?

- Semmi, mylord - felelte a rádzsza megfontoltan.

- De ez a különös kiáltás?... - értetlenkedett Yanez.

- Az egyik barátom hirtelen rosszul lett...

- Fájdalmában nem bömböl ekkorát az ember...

- Fölösleges aggódnia, mylord. Ugyan, kérjen már föl egy dajak hölgyet, és táncoljon egy polkát, most épp jól fűjják a talp alá valót...

A rádzsza odébb ment, és az egyik maláj vendéggel elegyedett szóba. Yanez a helyén maradt, és csak fürkésző pillantása követte házigazdáját.

- Itt valami nincs rendben - dünnyögte. - Yanez, légy résen!

Úgy tett, mintha kifelé indulna, helyett azonban leült egy csoport maláj mögé. Rejtekhelyéről jól látta, hogy a rádzsza idegesen forgolódik, körbetekint, mintha keresne valakit. Yanez megint összerezzent.

- Engem keres - suttozta. - Nos, jól van, kedves James Brooke, most megpróbálok túljárni az eszeden, mielőtt te járatnád velem a bolondját.

Fölkelt, és mélységes nyugalmat színlelve kétszer-háromszor körbesétált a teremben, majd megállt kétlépésnyire az ajtótól, a rádzsza egyik szolgája mellett. Intett az ajtónállónak, hogy hajoljon közelebb.

- Ki az, aki az imént akkorát kiáltott? - kérdezte.

- A rádzsza egyik barátja - felelte az indus.

- Hogy hívják?

- Nem tudom, mylord.

- Most hol van?

- A rádzsza dolgozószobájában.

- Beteg?

- Nem tudom, uram.

- Fölkereshetném?

- Nem, mylord. Két őrszem áll a dolgozószoba előtt, nem engedhetnek be senkit.

- Angol az a férfi?

- Igen, mylord.

- Mikor jött Sarawakba?

- Nyomban a folyó torkolatánál lezajlott összeecsapás után.

- A Maláj Tigris ellen harcolt?

- Igen, uram. Azóta is a kalózokat keresi a vadonban,

- Köszönöm, barátom - mondta Yanez, és az ajtonálló markába nyomott egy rúpiát.

Kilépett a teremből, és gondterhelt arccal fölsietett a szobájába.

Jól bezárta maga mögött az ajtót, lekapott a falról két pisztolyt meg egy mérgezett hegyű krisszt, aztán ablakot nyitott, és a párkány fölé hajolt.

Az épület körül még mindig ott silbakolt kettős sorban az indus testőrség; a téren pedig két- vagy háromszáz helyi lakos rúgta a port a legnagyobb összevisszaságban, s a levegőt szilaj rikkantások hasogatták.

- Errefelé lehetetlen a szökés - dörmögte Yanez. - Pedig mielőbb el kell füstölnöm ebből a palotából. Úgy érzem, nagy veszedelem fenyeget egyre közelebbről...

Hirtelen elakadt a szava: rémes gyanú villant az agyába.

- Ez a kiáltás! - mormolta, és újra elsápadt. - Igen, nem lehet más!... Bizony, csakis ő kiálthatott... Guillonk lord, a mi esküdt ellenségünk... Ő az, igen, ő az!...

Az asztalhoz ugrott, megragadta a pisztolyokat, és így szólt:

- Nem ölöm meg Marianna Guillonk nagybátyját, de megvédem az életemet.

Az ajtóhoz lépett, félretolta a reteszt, de nem bírta kinyitni az ajtószárnyat. Minden erejét megfeszítve nekivetette a vállát, de ezúttal sem járt több eredménnyel. Pompán fölmordult:

- Bezártak... Elvesztem!

A szobából nem nyílt más kijárat; az ablakok alatt pedig ott állt a rádzsza testőrségének kettős sorfala; azon túl a tömeg tobzódott.

- Átkozott ünnepség! - fakadt ki haragosan Yanez.

Ebben a pillanatban kopogtattak az ajtón. Fölemelte pisztolyait, és kiszólt:

- Ki az?

- James Brooke - felelte kintről a rádzsza.

- Egyedül vagy többedmagával?

- Egyedül, mylord.

- Fáradjon be, fenség - mondta Yanez hűvös udvariassággal.

Övébe dugta pisztolyait, karját keresztbe fonta a mellén, fejét fölszegte, és nyugodt tekintettel várta félelmetes ellenfelét.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Lord James Guillonk

A rádzsza belépett.

Csakugyan egymaga állított be, fegyvertelenül, fekete ünneplőjében. Iménti nyájas, megfontolt mosolya azonban lehervadt az arcáról. Sápadt volt, de nem félelmében, hanem haragjában; homlokát összeráncolta, szeme dühösen szikrázott, szájsarkát csúfondáros vigyorral vonta félre. Nem Sarawak fejedelmeként jött, hanem a kalózok kiirtójaként, aki a maláj tengeri rablók egyik leghatalmasabb vezérének a megsemmisítésére készül.

Néhány, pillanatig mozdulatlanul állt a küszöbön, tekintetével szinte átdöfte Yanezt, mint valami kardheggyel, majd három lépést tett befelé. Háta mögött azonnal becsukódott az ajtó.

- Uram - szólalt meg metsző hangon.

- Fenség - válaszolt Yanez hasonló modorban.

- Ha nem csalódom, tisztában van látogatásom céljával.

- Minden valószínűség szerint, fenség. Kegyeskedjék helyet foglalni.

A rádzsza leült egy székre; Yanez viszont nekítámaszkodott az íróasztalnak, amelyen, épp a keze ügyében, ott feküdt a krissz.

- Uram - kezdte újra a házigazda udvarias, társalgási hangnemben -, tudja-e, hogyan hívnak engem Sarawakban?

- James Brooke-nak.

- Nem, hanem a kalózok kiirtójának.

Yanez meghajolt.

- Csúf név, fenség - jegyezte meg mosolyogva.

- Vessük le hát az álarcot, és beszéljünk nyíltan.

- Ahogy parancsolja, fenség.

- Ha én partra szállnék Mompracem szigetén...

- Ugyan már!... - legyintett Yanez. - Nem megy az olyan könnyen.

- Engedje, hogy befejezzem, uram. Ismétlem: ha én partra szállnék Mompracem szigetén, és megkérném a Maláj Tigris vagy alvezérét, hogy lássanak vendégül engem, az ő legádázabb ellenségüket, vajon mit tennének velem?

- A kutya-fáját! Nem haboznának, hanem fölmagasztalnák Önt az első fára.

- Nos hát, Yanez de Gomera...

- Fenség - vágott közbe a portugál -, ki mondta meg, hogy én Yanez de Gomera vagyok?

- Valaki, akinek már többször is dolga akadt önnel!

- Elárultak tehát?

- Vagyis fölfedték kilétét.

- Ki ez az ember, uram?! - kérdezte Yanez halkán, indulatosan. - Tudni akarom!

- S ha én megtagadom a választ?

- Rákényszerítem.

A rádzsza harsogó hahotában tört ki.

- Fenyegetődzik, és nem gondol arra, hogy az ajtó mögött tíz, állig fölfegyverzett testőröm várakozik. Egyetlen szavamra berontanak és rárohannak önre. Én mindazonáltal kielégítem a kíváncsiságát.

Hármat tapsolt. Az ajtó kitárult, és magas termetű, jó erőben levő öregember

lépett be fennhéjázó lassúsággal; napsütötte, bronzbarna arcán hosszú szakáll fehérlett. Yanez nem bírta elfojtani kiáltását.

Ez a férfi, aki őt nyomban fölismerte, valóban James Guillonk lord volt, a Maláj Tigris elhunyt hitvesének a nagybátyja, aki megesküdt, hogy fölakasztatja a kalózok két vezérét. Őt látta Sambiljong a rengetegben, dajak különítménye élén.

- Megismer, Yanez de Gomera? - kérdezte tompa hangon.

- Meg, mylord - felelte hűvösen a portugál, aki máris úrrá lett felindulásán.

- Valami azt súgta nekem, hogy egyszer még rátalálok Marianna unokahúgom elrablóira, s lám csak, ez a hang nem csalt meg engem.

- Jól értem önt, mylord? Lady Mariannát nem rabolta el senki, jószántából szökött meg Sandokannal. Szerette a Maláj Tigrist.

- Engem az hidegen hagy, hogy szerette vagy gyűlölte azt a kalózt. Elrabolták tőlem, a nagybátyjától, nekem ennyi untig elég. Yanez de Gomera, hosszú éveken át kutattam ön után, pillanatnyi pihenés nélkül. Tudja-e, miért?

- Fogalmam sincs róla, mylord.

- Hogy bosszút álljak.

- Mondtam már, hogy lady Mariannát nem rabolta el senki. Miért akar hát bosszút állni?

- Azért a sok gonoszságért, amit ellenem elkövettek! Megfosztottak egyetlen rokonomtól, megaláztak lépten-nyomon, és kárt okoztak a hazámnak. Feleljen hát: hol az unokahúgom? Valóban meghalt?

- Az ön unokahúga, a Maláj Tigris hitvese, Batávia temetőjében alussza örök álmát - mondta Yanez szomorú hangon.

- Bizonyára gyalázatos elrablója áldozataként!

- Nem, mylord, a kolera vitte sírba. Tudja meg uraságod, hogy Sandokan, a Maláj Tigris még ma is lady Marianna Guillonkot siratja.

- Sandokan! - hördült föl a lord a gyűlölet leírhatatlan hangsúlyával. - Hol van az az ember?!

- Az ön rokona, mylord, biztos helyen tartózkodik a sarawaki rádzsza felségterületén.

- Mit keres itt?

- Arra készül, hogy kiszabadítson egy igazságtalanul elítélt rabot, az ön rokonának, Ada Corishant-nak a jegyesét.

- Hazudsz! - üvöltötte a lord.

- Ki ez az elítélt? - kérdezte a rádzsza, és talpra ugrott.

- Nem mondhatom meg - felelte Yanez.

- Lord Guillonk - tudakolta a rádzsza -, van önnek Ada Corishant nevű rokona?

- Marianna unokahúgom édesanyjának a fivérét úgy hívták, hogy Harry Corishant.

- Él még ez a Harry Corishant?

- Nekem azt mondták, hogy meghalt Indiában.

- Van-e Ada nevezetű leánya ennek az embernek?

- Van, de elrabolták az indus thugok, s azóta senki sem hallott róla.

- Úgy véli, él még?

- Nem hiszem.

- Akkor hát...

- Ez a kalóz a bolondját járatja velünk.

A portugál fölkapta a fejét, merőn James Guillonk szeme közé nézett, és ünnepélyesen így szólt:

- Mylord, ha becsületszavamat adom, hogy amit mondtam, igaz, hisz-e nekem?

- Egy kalóznak nincsen becsülete.

Yanez előpadt, és keze pisztolya agyára tévedt.

- Mylord - jelentette ki komor hangon -, ha nem az elhunyt lady Marianna nagybátyja állna előttem, most emberölést követnék el. Negyedik alkalommal kímélem meg az életét, ezt ne feledje.

- Nos hát, beszéljen. Meghallgatom. Talán hitelt adok a szavainak.

- Csak azt ismételhetem, amit az előbb mondtam. A Maláj Tigris azért jött ide, hogy kiszabadítson egy igazságtalanul elítélt embert, aki szereti az ön rokonát, Ada Corishant-t.

- Hol van most Ada Corishant?

- A Maláj Tigris vigyáz rá.

- Hol?

- Ezt egyelőre nem árulhatom el.

- Miért?

- Mert ön képes arra, hogy rárontson Sandokanra, foglyul ejtse és meggyilkolja. Ha megígéri, hogy szabadon visszatérhet a szigetére, én elmondom, hol tartózkodik most és mire készül.

- Az én ajkamról ilyen ígéret el nem hangzik soha! - vágott közbe ingerülten a rádzsza. - Ideje már, hogy a Maláj Tigris egyszer s mindenkorra eltűnjék ezekről a vizekről, amelyeket oly sok éven át borított vérbe.

- Tőlem se várjon efféle ígéretet - tette hozzá lord Guillonk. - Öt éve lesem már, hogy bosszút álljak.

- Nos, uraim, korbácsoltassanak halálra, süögessenek lassú tűzön, vessenek alá ezerféle kínvallatásnak, én többé nem tárgyalok önökkel.

Miközben beszélt, két Indus mászott be az ablakon, és nesztelenül az íróasztal mögé lopakodott. Látszott, csak jelre várnak, hogy rávessék magukat a portugálra.

- Úgy?! - szólt a rádzsza, és villámgyorsan intett embereinek. - Úgy, tehát nem beszél?!

- Nem én, fenség - felelte Yanez rendíthetetlen elszántsággal.

- Nos, jól van, uram: én, James Brooke, Sarawak rádzsája, foglyomnak tekintem önt!

Ezekre a szavakra a két indus megrohanta a portugált - Yanez nem vette észre őket -, leteperték, és kicsavarták kezéből a pisztolyokat.

- Nyomorultak! - kiáltott a fogoly.

Herkulesi erőfeszítéssel lerázta támadóit, ekkor azonban egész különítmény rontott be a szobába: nyomban gúzsba kötötték, és betömték a száját.

- Megöljük? - kérdezte a csapatot vezető testőrtiszt, és kirántotta krisszét a hüvelyéből.

- Ne! - utasította a rádzsza. - Ez az ember még értékes felvilágosításokkal szolgálhat.

- Vajon fog-e beszélni? - tamáskodott lord Guillonk.

- Tüstént, mylord - felelte James Brooke.

Intett, s a testőrtiszt kisietett; kis idő múltán visszatért, ezüstitálcán csészét hozóit, amelyben zöldes színű folyadék sötétlett.

- Miféle ital ez? - érdeklődött a lord.

- Limonádé - válaszolt a rádzsza.

- S mire jó ez?

- Szóra bírja a foglyot.

- Kétlem, fenség.

- Majd meglátja.

- Valami mérget keverlek bele?

- Némi ópiumot meg egy-két csepp youmát.

- Ez valami indus varázsszer?

- Igen, mylord.

Csettintett, két indus kiszedte Yanez szájából a tömést, és erőszakkal beleöntötték a limonádét.

- Most figyeljen, mylord - jegyezte meg a rádzsza. - Rövidesen megtudjuk, hol bujkál a Maláj Tigris.

A fogolynak - hiába harapott és hányta-vetette magát hevesen - újra betömték a száját, hogy kiáltozásaival rémületbe ne ejtse a bálozókat, akik eközben vígan táncoltak és iddogáltak a palota nagytermében.

Öt perc múlva Yanez haragtól halálsápadt arcára visszatért a szín, tekintete pedig - bár imént még olyan fenyegetően villogott a szeme, mint egy felingerelt kígyóé - lassanként szelídre vált. Vonaglásai, görcsös rángatózásai apródonként lecsillapultak, majd teljességgel megszűntek.

- Hagyjátok nevetni - rendelkezett a rádzsza.

Egy indus újra kiszedte Yanez szájából a tömést. Különös: a portugál, aki az imént csaknem szétrobbant dühében, most majd megpukkadt a nevetéstől.

Görcsösen, vad vonaglásokkal nevetett, olyan harsányan, mint akt hirtelen az eszét vesztette. S ráadásul föltartóztathatatlanul fecsegett Mompracemről, a kalózokról és Sandokanról, mintha nem Is ellenségei, hanem jóbarátai állnának előtte.

- Ez az ember megbolondult! - álmélkodott lord Guillonk a meglepetés tetőfokán.

- Szó sincs róla, mylord - legyintett a rádzsza, és öblösen hahotázott. - Csak ez a limonádé kacagtatja meg Őkelmét. Amint látja, ezek az indusok csakugyan csodálatos italokat kotyvasztanak.

- S azt Is elárulja nekünk, hol lappang a Maláj Tigris?

- Kétségek nélkül. Csak meg kell kérdeznünk tőle.

- No, Yanez barátom - mondta a lord, és a portugálhoz fordult -, beszélj hát nekem a Maláj Tigrisről.

A portugál - eközben a rádzsza utasítására kibontották a csuklóját és bokáját szorító kötelékeket - a lord felszólítása hallatán tüstént talpra ugrott.

- Még hogy a Maláj Tigrisről? - nevetett. - Sandokanról?! Hahaha! Ki ne ösmerné a Maláj Tigrist? Te talán nem ösmered, Öregúr?... Nem ösmered a Tigrist, a legyőzhetetlen Maláj Tigrist?... Hahaha!

- Itt van talán a Tigris? - kérdezte a rádzsza.

- Hát persze hogy itt van. Itt bujkál Sarawakban, James Brooke rádzsza felségterületén. S az az ostoba James Brooke nem is tudja, hahaha!...

- De hisz ez az ember sértegeti, fenség! - szólt közbe lord Gulllonk.

- Mit számít? - vont vállat a rádzsza. - Hadd sértegessen, csak adja kezünkre Mompracem kalózáinak a vezérét.

- Akkor hát vallassa tovább, fenség.

- Mondja hát, Yanez, hol rejtőzködik Sandokan?

- Nem tudod?... Hahaha!... Csakugyan nem tudod? Itt van, éppenséggel itt van - felelte Yanez, és jóízűen nevetett.

- De hol?

- Hol?... Hát...

Szava elakadt. Talán egy villanásnyi időre megvilágosodott az elméje, abban a pillanatban, amikor már-már elárulta hű barátját.

- Miért habozol? - nógatta a rádzsza. - Mégsem tudod, hol lehet?

Yanez fuldokló kacajra fakadt, és percekig fetrengett a nevetéstől.

- Dehogynem tudom - felelte végül. - Itt van Sarawakban.

- Ej már, ne ámíts, Yanez!

- Igazat mondok. Senki sem tudja jobban nálam... ahah! Azt hiszed, nem tudom, hol van Sandokan?... Hahaha!... Meggárgyultál?

- Nos hát, hol van?

- Itt a városban, ha mondom... Igen, most már bizonyára ideért, és elkezdte kihantolni a tetszhalottat... Be jót fogunk nevetni ezen a fondorlaton!

Bizony, hasunkat fogjuk majd a nevetéstől, hogy milyen pompásan lóvá tettük azt az ostoba James Brooke-ot!... Hahaha! A rádzsza és lord Guillonk döbbenet összenézett.

- Tetszhalott?! - kiáltott föl James Brooke. - Ki az a tetszhalott?!

- Hogy ki?... Hát nem tudod? Tremal-Naik, az Indus tigrisvadász.

- Hej!... A nyomorult! - mérgelődött a rádzsza. - Értem már! No, folytasd csak, Yanez, kedves barátom. Mikor hantoljátok ki a tetszhalottat?

- Még ma éjjel... Holnap pedig már remekül mulatunk, hohoho, remekül mulatunk ám! Hahaha!

- És Sandokan maga hantolja ki a tetszhalottat?

- Úgy bizony, Sandokan, méghozzá ma éjjel... Hahaha! Holnap majd szívből nevetünk, hogy lóvá tettük James Brooke-ot... És Tremal-Naik boldog lesz... Igen, igen, boldog lesz, nagyon boldog!

- Ennyi elég - jelentette ki a rádzsza. - Most már tudjuk, mi a teendők. Jöjjön, mylord.

Kisiettek a szobából, és beléptek a rádzsza dolgozószobájába, ahol már várt rájuk a testőrség kapitánya; a jó külsejű, szép szál indus már számtalanszor tanúbizonyságot tett bátorságáról és ritka értelmességéről, mint a rádzsza régi fegyvertársa.

- Kalloth - szólította meg a fejedelem -, hány megbízható katonával rendelkezel?

- Hatvannal, s valamennyien indusok - felelte a kapitány.

- Tíz perc múlva álljanak útra készen.

- Parancsára, fenség.

- Küldj négy őrszemet Yanez szobájába: az első menekülési kísérletére lőjék le, akár a kutyt. Menj! Az indus tisztelgett, és gyorsan távozott.

- Nos, jól van! - jelentette ki mosolyogva a rádzsza.

- Holnap már, ha rám mosolyog a szerencse, a maláj kalózok egyszer s mindenkorra elveszítették mindkét vezérüket. Vagy én győzök, vagy a Maláj Tigris...

James Brooke harcra hív. Sandokan!...

Második rész

ELSŐ FEJEZET

A temetőben

Míg a rádzsza palotájában az imént elmondottak történtek, két órával Tremal-Naik elföldelése után a mahratta eljutott Sandokanhoz, s a kalózvezér már nagy léptekkel közeledett a város felé, állig fölfegyverzett és bármi harcra kész szörnyű csapata élén.

Gyönyörű éjszaka borult fölénk. Csillagok sok-sok milliója szikrázott gyémánt fénnel a mennybolton, s a hold méltósággal vonult az égi pályán, végtelenül finom, megejtően szép ezüstös sugárzatot hintett a hatalmas őserdőkre.

Szinte tökéletes csönd uralkodott mindenütt, csak hébe-hóba törte meg holmi lágy tengeri fuvalom, s rezegettette halk susogással a faleveledet.

Sandokan haladt legelői, karabéllyal a kezében, fürkésző szemmel, s feszülten fülelt, hogy meghallja az ellenség jelenlétéről árulkodó legcsekélyebb neszt is; a mahratta néhány lépéssel hátrébb Követte.

A kalózok libasorban osontak utánuk, ujjukat puskájuk ravaszán tartották, óvatosan surrantak a zörgő aljnövényzet s a száraz gallyak közt, figyelmesen tekintettek hol jobbra, hol balra, nehogy csapdába essenek.

Este tízkor, amikor a rádzsza palotájában az ünnepség kezdődött, a kalózok már kijutottak a roppant rengeteg legszélére. Kelet felé hatalmas ezüst szál ágként csillogott a folyó, s két partján haloványan derengtek a házak és kunyhók a holdvilágban.

Sandokan éles szeme jól megkülönböztette köztük a rádzsza palotáját: ablakai tündököltek a lámpafénytől.

- Látsz valamit odalenn, Kammamuri? - kérdezte.

- Igen, kapitányom. Sarawakban áll a bál.

- Jól van. Csak vigadjon James Brooke, majd megbánja holnap. Állj a csapat élére, és vezess minket a temetőbe! Ügyelj azonban, nehogy közel kerüljünk a városhoz.

A csapat elhagyta az erdőszegélyt, és átvágott egy jókora, megművelt síkságon, amelyen itt-ott csodaszép arékaligetek zöldelltek.

A város felől, amikor erősebben fújt a szél, zavaros zsibongás hallatszott, a mezőségen azonban teremtett lelket sem láttak, sem a lakosság, sem az őrzőket nem kószált arrafelé.

A mahratta mindazonáltal szaporán szedte a lábát, és a csapatot egykettőre bevezette az erőd koronázta domboldal ősvadonába. Kammamuri tudta, hogy a rádzsza milyen végtelenül gyanakvó: felderítőkkal veszi körül a várost, mert Mompracem kalózainak váratlan rajtaütésétől tart.

Húszpercnyi gyaloglás után jelt adott. Megálltak.

- Mi történt? - kérdezte Sandokan, amikor utolérte.

- Innen már láthatjuk a temetőt.

- Hol van?

- Amott lenn, kapitányom, nézze csak, azon a tisztáson.

Sandokan megpillantotta a temetőkertet. A holdfényben fehéren csillogtak az európaiak sírkeresztjei.

- Hallasz valamit? - kérdezte.

- Semmit - felelte a mahratta -, csak szellő neszez a fák gallyai közt.

Sandokan halkan füttyentett. A kalózok pillanatok alatt körülfogták.

- Hallgassatok meg, Mompracem szilaj tigrisei - szólt hozzájuk a kalózvezér.

Tegyünk óvintézkedéseket, nehogy megzavarjanak a munkánkban. Te, Sambiljong.

Indulj el nyolc emberrel, és helyezd el őket a temető körül ezerlépésnyi távolságra! Az első gyanús jelre küldj hozzám valakit, és értesíts!

- Igenis, kapitányom - felelte Sambiljong.

- Te pedig, Tanauduriam, válassz ki hat embert, és jelöld ki helyüket a temető körül ötszáz lépésnyi távolságra! Ha meglátsz vagy meghallasz valami gyanúsat, azonnal figyelmeztetsz.

- Meglesz, kapitányom.

- S te, Aler-Duk, fogj négy embert, eredj föl a dombra, s állj lesbe félúton! Ott fönns az erődben sokan tanyáznak, megeshet, hogy erre kódorog valamelyikük.

- Értem, kapitányom.

- Menjetek hát, s az első füttyjelre rohanjatok vissza valamennyien a temetőhöz.

A három különítmény kivált a kalózok csapatából, és elindultak három Irányban. A többiek Kammamuri és a Maláj Tigris vezetésével leereszkedtek a tisztás felé.

- Pontosan tudod, hová temették? - kérdezte Sandokan a mahrattát.

- A sírkert közepére.

- Mélyre földelték-e?

- Azt nem tudom. Yanez kapitány meg jómagam a domb tövéből lestük, hogyan ássák a sírt a tengerészek. Vajon élve találjuk-e a gazdát?

- Hogyne, élve, de a szemét nem nyitja ki, csak holnap délben.

- S ha kihantoltuk, mi a teendőnk?

- Visszatérünk a vadonba, megvárjuk Yanezt, aztán Ada rejtekhelyéhez sietünk.

- S azután?

- Tüstént útra kelünk. Ha James Brooke rájön, hogy kijátszottuk, hajtóvadászatot indít ellenünk.

Eljutottak a kerítésig. Sandokan járt elől, a mahratta meg a többiek követték.

- Úgy rémlik, egyedül vagyunk - jegyezte meg Sandokan, feszült hallgatódzás után. - Előre!

Elindultak a sírkert közepe felé, és megtorpantak egy frissen hányt hant mellett.

- Itt kell lennie - mondta a mahratta mélységes megrendüléssel. - Szegény gazdám!

Sandokan kirántotta görbe kardját, és óvatosan ásta vele a földet, Kammamuri meg a kalózok krisszeikkel bontották a hantot.

- Koporsóban temették vagy gyékényben? - kérdezte Sandokan.

- Gyékényben - felelte Kammamuri.

- Vigyázva vájjátok a talajt, nehogy még megsebesítsük!

Óvatosan porhanyósították, kézzel kotorták ki a rögöket; kétlábnyi mélységbe jutottak, amikor az egyik krissz hegye ropogva föltépett valamit.

- Megvan! - mondta az egyik kalóz, és azonnal visszarántotta a karját.

- Meg - bólintott a kalóz.

- Kotorjátok le róla a földet - parancsolta Sandokan.

A kalóz belemélyítette két karját a sírgödörbe, és jobbra-balra föllapátolta a homokot tenyerével. Nyomban előbukkant a Tremal-Naikot burkoló gyékény.

- Próbáld meg kiemelni! - biztatta Sandokan.

A földréteg alól lassan előkerült az elhantolt Tremal-Naik.

- Gazdám! - suttozta a mahratta, és szavát elfojtotta az öröm.

- Ide helyezzétek! - mutatta Sandokan.

Tremal-Naikot lefektették a sírgödör mellé. A nyirkos tapintású szemfedő tökéletesen mozdulatlan maradt.

- Lássuk - mormolta Sandokan.

Megmarkolta krissze nyelét, és teljes hosszában fölhasította a vastag gyékényfonadékot: Tremal-Naik teste szemük elé tárult.

Az indus halottnak látszott. (Izmait merevgörccs rántotta össze, bőre szürkésen, néhol bronzos árnyalattal fénylett, szeme fennakadt, csak szeme fehérje holdazott elő világos csíkkal a szemhéj alól, véres nyál habzott nyitott szája sarkán. Bárki egyetlen pillantással megállapíthatta, hogy ezt az embert igen hatékony méreggel tették el láb alól.)

- Gazdám! - ismételte Kammamuri, és a tetem fölé hajolt, aztán föltekintett Sandokanra: - Csakugyan nem halt meg, kapitányom?

- Biztosíthatlak: él! - felelte Sandokan.

A mahratta Tremal-Naik mellére tette a tenyerét.

- Nem dobog a szíve! - suttozta elborzadva.

- De nem halt meg, ha mondom.

- Nem lehetne föltámasztani most rögtön?

- Lehetetlen.

- És holnap majd...

A mahratta nem fejezhette be a kérdést. A síkság felől hirtelen éles füttyszó vijjogott: riadó!

A Tremal-Naik mellett térdepelő Sandokan tigrisfürgén pattant talpra. Egyetlen pillantással fölmérte a terepet.

- Egyik emberünk közeledik - mormolta. - Veszély fenyeget talán?

A kalóz olyan gyorsan futott, akár egy szarvas. Kivont kardja úgy tündökölt a holdsugárban, mint a fényesre dörzsölt ezüst.

Egyetlen szökkenéssel átsuhant a temető cölöpkerítése fölött, és máris Sandokan előtt termett.

- Te vagy az, Sambiljong? - kérdezte a Maláj Tigris, és összeráncolta szemöldökét.

- Én vagyok, kapitányom - zihálta a kalóz, a hosszú futástól kifulladt hangon.

- Támadás készül ellenünk.

Sandokan egy csapásra megváltozott. Szeme villámokat szórt, széthúzott ajka mögül előbukkantak a fogai: féhéren csillogtak, mint a ragadozóké.

-Támadás készül ellenünk?! - ismételte, és szenvedélyesen megvillantotta félelmetes görbe kardját.

- Igen, kapitányom - lihegte Sambiljong. - Fegyveres csapat indult el a városból, és gyors léptekkel errefelé tart.

- Hányan lehetnek?

- Legalább hatvanan.

- Vajon mi történhetett?... Mi lehet Yanezzal?... Talán leleplezték?! Jaj neked, James Brooke, jaj neked!

- Mit tegyünk, kapitányom? - kérdezte Sambiljong.

- Mindenekelőtt összehívom embereinket.

Belefűjt ezüstsípjába; erre a jelre valamennyi kalóz Sandokan köré gyűlt.

- Ötvenhatan vagyunk - mondta a Maláj Tigris -, de valamennyien harcedzett, bátor vitézek. Nem ijedünk meg száz ellenségtől sem.

- Kétszáztól sem! - vágta rá Samblljong, és görbe kardját megcsóválta a feje fölött. - Ha a Maláj Tigris parancsot ad, megrohanjuk és lángba borítjuk Sarawakot.

- Ennyit nem kérek tőletek egyelőre - intett Sandokan. - Ide hallgass!

- Beszélj, Maláj Tigris!

- Te, Sambiljong, válassz ki nyolc embert, és bújj el a mögött a facsoport mögött! Te, Tanauduriam, végy ugyanennyit, és rejtőzzetek el abban a bozótban, éppen szemközt Sambiljonggal!

- Igenis - bólintott a két kalóz.

- Te, Aier-Duk, három emberrel menj a temető közepébe. Tegyetek úgy, mintha sírt ásnátok.

- Miért?

- Hogy az őrsereg félelem nélkül közeledjek. Én a többiekkel meghúzódok az alacsony cölöppalánk mögött, és alkalmas pillanatban jelt adok a támadásra.

- Mi lesz a jel? - kérdezte Sambiljong.

- Puskalövés. Erre a jelre valamennyien karabély-sortűzzel támadtok az ellenségre, aztán görbe karddal aprítjátok őket.

- Nagyszerű terv! - kiáltotta Tanaudurlam. - Közrefogjuk őket.

- Mindenki a helyére! - parancsolta Sandokan.

Sambiljong nyolc emberével bevetette magát a jobb kéz felé sötétlő facsoport sűrűjébe; Tanaudurlam övéivel megbújt a bal oldali bozótban. A Maláj Tigris letérdepelt az alacsony kerítés mögött, a többiek körülvették, Aler-Duk és társai pedig odaálltak Tremal-Naik mellé, és úgy tettek, mintha ásnának. Éppen időben. A rétségen gyorsan közeledett az indusok kettős sora, élükön fehér vászonruhás férfi haladt. Nesztelenül meneteltek, puskával a kézben, támadásra készen.

- Kammamuri - mondta Sandokan, miközben az ellenséges csapatot kémlelte-, meg tudnád mondani, ki az a fehér ruhás férfi?

A mahratta hunyorltott, és merőn figyelt.

- Kapitányom - suttogta némi megilletődéssel -, fejem teszem rá, hogy az ott James Brooke rádzsa.

- A rádzsa!... A rádzsa!... - kiáltott föl a Maláj Tigris gyűlölettel sistergő hangon. - Ő maga jön, hogy harcra hívjon!... James Brooke, elvesztél!

- Megöli?

- Első puska lövést neki szánom.

- Ne tegye, kapitányom.

.A Maláj Tigris odafordult Kammamurihoz, és szikrázó szemmel rámeredt.

- És miért ne? - kérdezte indulatosan.

- Kapitányom, Yanez úr valószínűleg fogoly.

- Igaz.

- Nem lenne jobb, ha inkább hatalmunkba kerítenénk a rádzsát?

- Értelek. Úgy gondolod, hogy kicseréljük a foglyokat.

- Igen, kapitányom.

- Kiváló ötlet, Kammamurl. Csak ne gyűlölném annyira ezt az embert, aki oly sok kárt okozott a maláj kalózoknak.

- Yanez úr többet ér, mint a rádzsza.

- Igazad van, mahratta. Igen, Yanez fogoly, a szívem azt súgja.

Az indusok már csak kétszáz ölnyire jártak a temetőtől. Ekkor vették észre Aler-Dukot meg társait, akik ásást színleltek; földre vetették magukat, és kúszva közeledtek.

- Még tíz lépés - sziszegte Sandokan, és keze görcsösen szorongatta karabélyá tusát -, aztán megmutatom nektek, hogyan harcol a Maláj Tigris az ő mompracemi kalózzai közt!

Az indusok azonban a rádzsza Intésére egyszer csak megtorpantak, és kémlelni kezdték a tisztás körül burjánzó bozótokat.

Kétségkívül cselvetésre gyanakodtak.

Néhány perc múlva szét is oszlottak, félkört formáltak, úgy folytatták előnyomulásukat, még sokkal óvatosabban.

Az alacsony cölöppalánk mögött térdepelő Sandokan egyszer csak fölállt.

Lövésre emelte karabélyát, egy pillanatig célzott, aztán meghúzta a ravaszt.

Eldördült a lövés, és fölverte a temetőben uralkodó mélységes némaságot. Az élen settenkedő indus összerogyott: golyó ütötte át a homlokát.

MÁSODIK FEJEZET

Az összezsapás

Még el sem ült a dörrenés visszhangja, máris rémületes harci kiáltás harsant a tisztáson a testőrök előtt és tőlük jobbra-balra.

Tüstént utána tíz, tizenöt, húsz puská torkolattüze lobbant villámgyorsan a cserjék közt. Vagy tizenöt - részint halott, részint sebesült - indus hemperedett föl és bukott a magas fűbe, mielőtt még elsüthette volna fegyverét.

- Előre, szilaj tigriseim! - süvöltötte a Maláj Tigris, és átszökkent a temetőfalán; Kamamuri, Aier-Duk és a többiek követték. - Hajrá! Aprítsátok a kutyákat!

Sambiljong és Tanauduriam görbe karddal a kézben kirohant a bokrok közül; nyomukban rivalogva tódultak embereik.

- Éljen a Maláj Tigris! - üvöltöttek egyesek.

- Éljen Sandokan! Éljen Mompracem! - üvöltöttek mások.

Az Indusok gyorsan hadrendbe tömörültek, és kapkodó összevisszaságban, átabotába puskáztak a félelmetesen riogó támadókra. Három vagy négy kalóz vérezve terült el a földön.

- Előre, szilaj tigriseim! - kiáltotta ismét Sandokan.

A kalózsok bátorságra kaptak vezérük buzdításától, és őrzöngő dühvel rontottak rá az indus csapat arcvonalára; könyörtelenül lekaszabtak mindenkit, aki csak útjukba akadt.

Olyan szörnyű indulattal rohamoztak, hogy tökéletesen szétdúlták az indusok hadsorait; a katonák fejvesztett zúrzavarban hátráltak, rendjük emberi testek kavargó tömkelegévé züllött széjjel.

A Maláj Tigris úgy hatolt közéjük, mint ék a fatörzsbe, valósággal kettészelte a csapatot.

Két, három, öt, tíz kalóz követte nyomon Sandokant, és megfutamtították az indusok jó részét: ezek elvesztették minden reményüket, iszkoltak jobbra-balra, tüstént elináltak, hogy mentsék a bőrüket.

Tíz vagy tizenkét katona azonban keményen visszaverte a rohamot: köztük ott állt James Brooke.

Sandokan bosszútombolással tört rá erre a csoportra, hogy szétverje, és markába kaparinthassa halálos ellenségét.

Nyomában ott vagdalkozott Kamamuri, Aier-Duk és Tanauduriam néhány ad magával, míg Sambiljong a menekülőket vette üldözőbe, hogy megakadályozza egyesülésüket s egy esetleges sortüzüket

- James Brooke, add meg magad! - kiáltotta Sandokan.

A rádzsza pisztolylövéssel felelt; a golyó leterítette egy kalózt.

- Előre, tigriseim! - harsogta Sandokan, és ledöfte azt az indust, aki épp őt vette célba.

A csoport hiába fejtett ki kétségbeesett ellenállást, egykettőre fölbomlott Mompracem tigrisei görbe kardjának és mérgezett hegyű krisszeinek ádáz csapásai alatt. Kamamuri és Tanauduriam rávetették magukat a rádzsára, megakadályozták, hogy kövesse híveit, akik már a síkság felé futottak, és Aier-Duk meg társai

kergették őket.

- Tegye le a fegyvert! - csapott le Kammamuri a rádzsára, és kicsavarta kezéből a szablyát meg a pisztolyt.

- Megadom magam - felelte James Brooke, aki belátta, hogy minden további ellenszegülés hiábavaló.

Sandokan, karddal a kezében, eléje lépett.

- James Brooke - mondta csúfondáros hangon -, foglyom vagy.

A rádza, akit Tanauduriam vasökle földre terített, föltápáskodott, hogy szeme közé nézhessen a kalózvezérnek; még sohasem látta.

- Ki vagy? - kérdezte haragtól dercés hangon.

- Sandokan, a Maláj Tigris.

- Nos, kalóz úr, mit kíván James Brooke-tól?

- Mindenekelőtt: egy választ.

Gúnyos mosoly játszott a rádza ajka körül. - S ha nem felelek?

- Jó, akkor tűzön sütogetlek, hogy szóra bírjalak. James Brooke, én téged gyűlöllek, ezt tudod; gyűlöletem azonban a Maláj Tigris gyűlölete. Túl sok gonoszságot követtél el a maláj szigetvilág kalózzai ellen, s most megbosszulhatnám azokat, akiket te könyörtelenül halomra öldöstél.

- S vajon nem állt-e jogomban, hogy kiirtsam őket?

- S nekem vajon nem áll-e jogomban, hogy pusztítsam azt a fehér bőrű fajzatot, amely szolgasorba vetette népemet, és szétmarcangolta a szívemet? Hagyjuk hát az efféle jogokat. Válaszoljon a kérdésemre.

- Beszéljen.

- Mit tett Yanezzal?

- Yanez! - kiáltott föl a rádza. - Érdekli ez a kalandor?

- Nagyon is, James Brooke. Foglyul ejtette?

- Igen.

- Gyanítottam. S mikor?

- Ma este.

- Hogyan?

- Túlságosan kíváncsi, kalóz úr.

- Tehát nem árulja el?

- Dehogynem. Ismeri Guillonk lordot?

Sandokan a név hallatán összerezzent. Széles homlokán mély ránc gyűrődött, de nyomban el is simult.

- Ismerem - felelte tompa hangon.

- Ha nem csalódom, Guillonk lord az ön nagybátyja.

Sandokan nem felelt.

- Az ön nagybátyja ismerte föl és fogatta el Yanezt.

- Ó!... - kiáltott föl Sandokan. - Megint csak ő!... S most hol van Yanez?

- A palotámban, keményen gúzsba verve, és szigorú őrizet alatt.

- Mi a szándéka vele?

- Még nem tudom, majd gondolkozom rajta.

- Gondolkozik rajta?! - kiáltotta a Maláj Tigris, és föl kacagott; kacagása azonban hideglelős félelmet keltett. - Arra nem gondol, James Brooke, hogy a kezemben van? Arra nem gondol, James Brooke, hogy én gyűlölöm Önt? Arra nem gondol, hogy egyet intek, s ön többé nem Sarawak fejedelme?

A rádza, ez a valóban rendkívül bátor férfi, ezekre a szavakra elsápadt.

- Meg akar ölni? - kérdezte.

- Ha nem áll rá a cserére, fölkoncoltatom - jelentette ki Sandokan hidegen.

- Milyen cseréről beszél?

- Ha emberei idehozzák Yanezt, visszaadom az ön szabadságát.

- Annyira szívén viseli annak az embernek a sorsát? Miért?

- Mert úgy szeret, mintha a testvére lennék. Elfogadja ajánlatomat?

- Elfogadom - felelte a rádza némi töprengés után.

Sandokan intett Kammamurinak. Nyomban előállt négy, ágakból és gallyakból összerótt saroglya, nyolc tagbaszakadt kalóz cipelte őket. Az első üres volt, a másodikon Tremal-Naik feküdt, a harmadikon és negyediken pedig két súlyosan sebesült daják harcos Sambiljong csapatából.

- Kötözd meg a rádzsát, és tömd be a száját! - utasította Sandokan a mahrattát.

- Igenis, kapitányom.

Erős kötelekkel összekötözte a rádzsát, selymekendővel betömte a száját, majd végigfektette az üres hordágyon.

- Hová megyünk, kapitányom? - kérdezte, amikor végzett.

- Visszatérünk a táborunkba - felelte Sandokan.

Ezüstsípját ajkához emelte, és három éles hangot fújt.

Az indusokat üldöző kalózok Sambiljong és Aier-Duk vezetésével sebesen visszatértek.

Sandokan gyors névsorolvasást tartott.

Tizenegy kalóz hiányzott.

- Meghaltak - jelentette Tanauduriam.

- Induljunk! - rendelkezett Sandokan, és elfojtott egy sóhajt.

A csapat sietősen útnak eredt: behatoltak az erdő fái közé, és félkört írtak le az erődítmény koronázta domb körül. Sambiljong és Tanauduriam vezetésével tíz kalóz haladt elővédként az élen, karabéllyal a hónuk alatt, készen arra, hogy visszaverjenek bármilyen támadást; utánuk következtek a sebesültek, majd a rádzsza és Tremal-Naik saroglyája; a menetet Aier-Duk és társai zárták.

Nagyon igyekeztek. Hajnali öt órakor - útközben nem akadtak össze semmilyen indussal vagy dajákkal - megérkeztek a szilárd palánkokkal és földsáncokkal védett, elhagyatott faluba.

Sandokan széles körben őrszemeket állított ki a falu köré, nehogy váratlanul sarawaki csapatok üssenek rajtuk, majd elrendelte, hogy oldozzák ki a rádzsza kötélégeit.

- Most pedig levelet fogalmazunk, James Brooke, ha nincs ellenére - szólította meg Sandokan, és papírlapot meg ceruzát nyújtott oda a rádzsának.

- Mit kell írnom? - kérdezte a rádzsza, aki ismét nagyon nyugodtnak látszott.

- Azt, hogy a Maláj Tigris foglya lett: ha meg akarják menteni önt, azonnal helyezték szabadlábra Yanezt, helyesebben mondva Welker lordot.

A rádzsza elsimította a papírlapot a térdén, majd nekilátott az írásnak.

- Egy pillanat - szólt Sandokan.

- Óhajt még valamit? - érdeklődött az angol, és magasra fölhúzta a szemöldökét.

- Tegye hozzá: ha Yanez négy óra múlva nincs itt, én önt föllógatom az erdő legvastagabb faágára.

- Kérem.

- S ki ne feledje a legfontosabbat!

- Mégpedig?...

- Meg ne kíséreljék, hogy erőszakkal szabadítsák ki önt, mert az első fegyveres csapat láttán haladéktalanul fölakasztatom.

- Úgy rémlik, önnek szerfölött sürgős, hogy engem fölköttessen - jegyezte meg a rádzsza gunyorosan.

- Nem tagadom, James Brooke - felelte szárazon Sandokan, és fenyegető pillantást villantott rá. - Írjon!

A rádzsza fogta a ceruzát, és megírta a levelet, majd átnyújtotta Sandokannak. aki gyorsan elolvasta.

- Jól van- bólintott, majd elkiáltotta magát: - Sambiljong!

A kalóz ott termett.

- Vidd el ezt a levelet Sarawakba - utasította a Maláj Tigris -, és add át James Guillonk lordnak!

- Fegyveresen keljek útra?

- Még a krisszedet is hagyd itt. Siess, és térj vissza nyomban.

- Száguldok, kapitányom.

A kalóz elrejtette a levelet az övében, földre hajította görbe kardját és krisszét, majd futásnak eredt.

- Aier-Duk - szólította meg Sandokan a közelben álló kalózt -, nagyon vigyázz erre az angolra!

- Bizza csak rám, kapitányom - felelte a piráta.

Sandokan a vállára kanyarította karabélyát, hívta Kammamurit - a mahratta ott kuporgott tetszhalálban szunnyadó gazdája mellett-, majd kiment a faluból, és elindult egy magaslat felé, amelyről jól látszott Sarawak városa a messzeségben.

- Sikerül megmentenünk Yanez kapitányi? - kérdezte Kammamuri a Maláj Tigristől.

- Természetesen - felelte Sandokan. - Nemsokára itt lesz.

- Legyen résen, kapitányom! - figyelmeztette a mahratta. - Az indusok képesek arra, hogy átsurranjanak az erdőn a legcsekélyebb neszezés nélkül is.

- Sose aggódj, Kammamuri! Az én kalózaim szemfülesebbek, mint az indusok; a mi táborunkat semmilyen ellenség sem közelítheti meg észrevétlenül.

Nemsokára följutottak a fennsíkra, amely néhány öllel a vadon legmagasabb fái fölé nyúlt.

Sandokan tenyerével beárnyékolta szemét a tüzesen tűző napsugarak ellen, és

figyelmesen körülkémlelt a vidéken.

Tíz mérföldnyi messzeségben ködlött Sarawak. Világosan odalátszott az ültetvények és a parti erdők zöldje közt hatalmas ezüstszalagként csillámló folyam.

- Nézd csak! - figyelmeztette Sandokan a mahrattát, és a város felé szarvaskönnyedséggel vágató parányi emberalakra mutatott.

- Sambiljong! - kiáltott föl Kammamuri. - Ha végig ilyen iramban vágat, néhány óra múlva visszatér.

- Remélem is - sóhajtott Sandokan és leült egy fa tövébe. Figyelmesen fürkészett a város felé. Kammamuri követte példáját.

Eltelt egy óra - olyan hosszúnak rémlett, mint egy évszázad -, majd eltelt egy második óra is - még lassabban telt el, mint az előző -, de nem történt semmi. Végül is tíz óra tájt fölbukkant egy csapat egy vadgesztenyés liget közelében.

Sandokan talpra ugrott. Rendszerint oly szenvtelen arckifejezése egyszerre aggodalmassá vált. A vérengző kalózvezér rendkívül szerette hűséges bajtársát, a bátor Yanezt. Kammamuri hallotta, amint idegesen mormolja:

- Hol van?... Hol van?

- Most elővillant egy fehér ruha a szakasz közepében. Nézze csak! - mondta a mahratta.

- Igen, igen, már látom! - ujjongott föl Sandokan leírhatatlan örömmel. - Ő az, az én derék, jó Yanez barátom. Mindjárt, testvérem, mindjárt!...

Mozdulatlanul állt a magaslat peremén, mereven hajolt előre, le nem vette a tekintetét arról a fehér ruháról. Amikor aztán a szakasz eltűnt az őserdő lombjai alatt, hanyatt-homlok rohant le a fennsíkról, és futott a tábor elé.

A vadon szélén örködő két kalóz szinte ugyanabban a pillanatban ért oda.

- Kapitány úr! - kiáltották. - Hozzák már Yanez urat!

- Hányan jönnek? - kérdezte Sandokan, és nagy nehezen úrrá lett türelmetlenségén.

- Tizenketten, Sambiljonggal együtt.

- Fegyveresen?

- Fegyvertelenül.

Sandokan ajkához illesztette sípját, és három éleset füttyentett. Néhány pillanat múltán valamennyi kalóza köréje gyűlt.

- Fegyvert a Kézbe! - parancsolta a Maláj Tigris.

- Uram! - kiáltott föl James Brooke, aki egy fa tövében ült, és Aier-Duk vigyázott rá. - Csak nem akarja megöletni embereimet?

Sandokan az angol felé fordult.

- James Brooke - felelte komoran -, a Maláj Tigris állja a szavát. Öt perc múlva szabad lesz.

- Állj! Ki vagy? - kurjantotta ebben a pillanatban az egyik őrszem, aki a lövészárkoktól mintegy százölnyire bújta meg a bozótban.

- Jóbarát! - válaszolta Sambiljong vidám hangja. - Ne fogd rám a puskád!

HARMADIK FEJEZET

Tremal-Naik föltámasztása

A szakasz kibukkant a rengeteg sűrűjéből. Sambiljong járt az élen, a rádzsza egyik testőrtisztje követte, majd tíz fegyvertelen indus és Yanez, akinek nem kötözték meg sem kezét, sem lábát.

Amikor Sandokan megpillantotta barátját, nem bírta türtőztetni magát. Eléje futott, hevesen félrelökte az indusokat, és szenvedélyesen megölelte a portugált. A Maláj Tigris, a maláj szigetvilág tengerárját vérbe borító mompracemi kalózok szilaj vezére, szinte remegett a meghatottságtól.

- Yanez!... Testvérem! - kiáltotta, és hangja elfulladt az örömtől.

- Sandokan, barátom, végre viszontlátlak!... - rikkantotta a nem kevésbé megindult derék portugál. - Már attól féltem, soha többé nem találkozunk!

- Nem is válunk el többet, barátom, esküszöm.

- Elhiszem, testvér. Milyen pompás ötlet, hogy foglyul ejtetted a rádzsát. Mindig, mondtam, hogy nagy ember vagy. S Tremal-Naik? Hol van az a szegény tigrisvadász?

- Itt, néhány lépésnyire.

- Él?

- Él, de még tetszhalott.

- Uram - hallatszott ekkor egy érdes hang.
Sandokan és Yanez hátranézett. James Brooke állt előttük, nyugodtan, de eléggé sápadlan, két karját keresztbe fonta a mellén.
- James Brooke, Ön szabad - vetette oda foghegyről Sandokan. - A Maláj Tigris állja a szavát.

A rádza könnyedén meghajolt, néhány lépésnyire eltávolodott tőlük, majd váratlanul visszafordult.

- Maláj Tigris - mormolta fojtottan-, mikor látjuk viszont egymást?

- Úgy? - kérdezte gúnyosan Sandokan. - Ismét mérkőzni óhajtott velem?

- James Brooke nem ismer megbocsátást.

Sandokan néhány pillanatig némán meredt rá, mintha meglepné, hogy ez az ember kihívni merészezi őt, aztán jobb karjával a tenger felé mutatott, és szívdermesztő hangon így szólt:

- Amarra egy sziget zöldell: Mompracem. A körülötte hullámozó tenger vörös még a vértől, és teli hajóroncsokkal. Ha majd ama partok felé közeledik, hallani fogja a Maláj Tigris üvöltését, és az ő szilaj tigrisei harcra készen várják. De ne feledje, James Brooke, a Mompracem tigrisei vérre szomszédosnak!

- Ott leszek! - Mikor?

- Jövőre.

A kalózvezér ajka mosolyra rándult. - Az túl késő.

- Miért? - kérdezte a rádza döbbenet.

- Mert akkor már nem ön a rádza Sarawakban. Forradalom tör ki az országában, elsöpri önt, és jövőre már Muda-Hassin szultán unokaöccse ül az ön trónján.

James Brooke e szavak hallatán még fakóbb lett, és egy lépést hátrált.

- Miért állítja ezeket a légből kapott dolgokat? - horkant föl riadtan; hangjában nyoma sem maradt a higgadtságnak.

- Én nem találok ki semmit, mylord - felelte Sandokan.

- Eszerint tudomása van valamiről?

- Meglehet.

- S ha arra kérném, magyarázza meg kissé... ?

- Nincs több magyarázat.

- Akkor hát nincs más hátra, mint hogy megköszönjem a figyelmeztetést...

Újra meghajolt könnyedén, és testőrei élén gyors léptekkel elindult Sarawak irányában.

Sandokan keresztbe font karral, sötét tekintettel nézett utána. Amikor James Brooke eltűnt a szeme elől, fölsóhajtott:

- Ez az ember bajt hoz rám! - mormolta. - Érzem.

- Mi nyugtalanít, Sandokan? - kérdezte Yanez, és melléje lépett. - Olyan zaklatottnak látszol.

- Szomorú sejtelem gyötör, testvérem - felelte a kalózvezér.

- Ugyan mi aggaszt?

- Köztem és a rádza közt még nem ért véget a harc.

- Attól tartasz, hogy reánk tör?

- Azt mondja a szívem.

- Ne higgy a balsejtelmeknek, testvérem. Két vagy három nap múlva már elhagytuk ezeket a partokat, és semmi félnivalónk nem lesz a rádzsától. Most hova megyünk?

- Az öbölbe, de azonnal. Itt nem érzem biztonságban magam.

- Induljunk hát. De... mi lesz Tremal-Naikkal?

- Nem ébred föl délidő előtt.

Sandokan jelt adott az indulásra, és a csapat a hajnali nagyon gyors menetelés ellenére is serényen föl kerekedett, sietősen vitték a sebesülteket meg Tremal-Naikot; azon a szűk kis csapáson haladtak, amelyet az őserdő lakói vágtak, ki tudja, hány esztendeje.

Sandokan és Yanez járt az élen, a tíz legbátrabb kalózzal, karabélyukat lövésre készen tartották, mögöttük lépkedtek a saroglyaszállítók meg a többiek, párosával; szűrős szemmel kémlelték jobbra-balra az erdőt, s feszült figyelemmel füleltek a legcsekélyebb neszre is.

Félmér földnyi utat tehettek meg, amikor a felderítőként néhány lépéssel előttük surranó Aier-Duk hirtelen megtorpant, és vállához kapta puskáját. Yanez és Sandokan tüstént mellette termett.

- Ne moccanjanak! - súgta a daják.

- Mit láttál? - kérdezte Sandokan.

- Árny osont át villámgyorsan azokon a cserjéken.

- Nyilván egy szegény dajak - legyintett Yanez.

- Vagy a rádzsza egyik kéme - vágta rá Sandokan.
- Úgy véled?
- Szinte bizonyosra veszem. Aier-Duk, kutasd át négy embereddel azt a cserjést. Mi addig továbbmegyünk.

A dajak intett négy társának, és behatoltak a sűrű bozótba, fürgén surrantak a fák gyökerei, ág-bogai meg a bokrok kesze-kusza lombjai közt.

A menet pedig újra megindult a sontarpálmák tömött fasora alatt.

Aier-Duk és társai nemsokára utolérték a csapatot. Tűvé tették a vadont keresztbe-kasul, de nem találtak semmit, csak néhány friss embernyomot.

- Hányat? - kérdezte Sandokan meglehetősen nyugtalanul.

- Négy meztéllábasat - felelte a dajak.

- Két dajak lehetett. Igyekezzünk, tigrisem, itt nem vagyunk valami nagy biztonságban.

A csapat harmadszorra is fölcihelődött, óvatosan talpaltak a fák és a csalitok rengetegében, majd háromnegyed óra múlva kiértek egy tekintélyes vízfolyás partjára; a bővizű patak mentén pedig eljutottak egy hatalmas, félkörű tengeröbölbe.

- Nézd csak! - szólt Sandokan a portugálnak, és egy kicsiny szigetre mutatott; nem lehetett hosszabb háromszázötven ölnél, gyönyörű szép szágópálmák, durionok, mangók és arengák borították; déli csücskén ódon, de még szilárdan álló dajak erősítmény magasodott, a vaskeménységű teakfa rönkjelből és gerendáiból ácsolták össze: erről a cölöppalánkról visszapattan akár holmi kis kaliberű ágyúgolyó is.

- Ott pihen a Keleti Pagoda Szüze? - kérdezte Yanez.

- Oda vitettem - bólintott Sandokan.

- Jobb helyet nem is találhattál volna. Az öböl nagyon szép, a kis sziget pedig jól védhető. Ha James Brooke megtámad minket, kemény fába vágja a fejszéjét.

- A tenger azonban csak ötszáz lépésnyire van a szigettől - mondta Sandokan -, s hajóról bombázható az erőd.

- Majd védekezzünk...

- Psszt!... Hallottad? Megroppant egy gally abban a túskebozótban.

- Már errefelé is kémek ólálkodnak?... Kezdek nyugtalankodni, Sandokan.

- Magam is. Igyekezzünk: alig várom már azt a pillanatot, hogy a szigetre érjünk... Aier-Duk!...

A dajak odafutott Sandokanhoz.

- Válassz ki nyolc embert, és kutasd át azt a túskebozótot! - utasította Sandokan. - Ha embereket láatsz, azonnal jelentsd!

Sandokan, Yanez meg a többiek leereszkedtek az öbölíg - partjait sűrű erdők borították -, és eljutottak egy keskeny révig, amelynek a szélén, összehajló babérágak és nádbugák alatt apró sajka rejlett.

A Maláj Tigris éles pillantással gyorsan körbe fürkészett, de nem látott senkit. Arcán élénk nyugtalanság tükröződött.

- Valamilyik emberemnek vigyáznia kellene erre a ladikra - mormolta aggodalmasan.

- Nyilván dolga akadt az erődben - vélekedett Yanez.

- De miért hagyták őrizetlen ezt a csónakot?! Yanez... valamilyen baj fenyeget bennünket, a szívemmel érzem... Talán szerencsétlenség történt... Várj!... Hallgass csak!

- Neszeznek a vadonban?

- Igen, Yanez kapitány - suttogták a kalózok, és megmarkolták fegyvereiket.

A fővénysávtól vagy százlépésnyire megrezdültek a cserjés levél nyalábjai.

- Ki az?! - kiáltotta Sandokan.

- Éljen Mompracem! - felelte egy elfulladt hang.

S egy kalóz surrant elő a bokrok közül. Zihált és verejtékezett, látszott rajta, hogy régóta fut már; görcsösen integetett a puskájával.

- Éljen a Maláj Tigris! - lihegte, amikor észrevette a kalózvezért. Sandokan nyomban megkérdezte:

- Hol van a Keleti Pagoda Szüze?

- Az erődben. Vagy két órája Kothy gondjaira bíztam. Akkor javában aludt.

Sandokan megkönnyebbülten fölsóhajtott.

- Kezdtém már aggódni érte - mormolta. - Jól van?

- Nyugodt.

- Honnan jössz?

- A rengetegből, kapitányom.

- Láttál valakit?

- Én nem, Kothy azonban megpillantott ma reggel a homokcsíkon valakit, aki nagyon kíváncsian bámulta az erődöt. Amikor észrevette, hogy szemmel tartjuk, azonnal elfüstölgött.

- A rádza valamelyik kéme lehetett? - kérdezte Yanez.

- Valószínűleg - felelte Sandokan, és idegesnek látszott.

- Ml a szándékod?

- Mielőbb menjünk el innen... Most keljünk át.

Valamennyien beleültek a csónakba, áteveztek a széles tengerszoroson, és az erőd tövében értek partot, ahol már Kothy várt rájuk.

- Alszik még a Keleti Pagoda Szüze? - kérdezte tőle Sandokan.

- Igen, kapitányom.

- Történt-e valami rendkívüli?

- Nem, uram.

- Keressük föl a leányt - indítványozta Yanez.

Sandokan rámutatott Tremal-Naikra, akit épp akkor fektettek végig zöld füvekből és lombokból vetett derékaljon.

- A nap nemsokára delelőre jut - mondta. - Várjuk meg, amíg fölébred.

Parancsot adott embereinek, hogy húzódjanak be az erődbe, ő maga letelepedett az indus mellé, aki még mindig nem adott életjelt. Yanez elnyúlt mellette a fűben.

- Vajon sokára nyitja ki a szemét? - kérdezte Sandokantól, aki figyelmesen nézte a tigrisvadász arcát.

- Nem, Yanez. Lám, a bőre lassanként visszanyeri természetes színét. Ez annak a jele, hogy ereiben újra kering a vér.

- Azonnal odavezeted a menyasszonya elé?

- Csak naplemente előtt. És remélem, Ada a jegyese láttán visszanyeri az értelmét.

- Én kétlem, barátom.

- Nos, akkor kísérletnek vetjük alá.

- Mifélének?

- Majd megtudod a maga idejében.

- S miért...

- Psszt!

Tremal-Naik domború mellkasát hirtelen könnyű lélegzet emelte meg, és ajka gyöngén megreszketett.

- Ébredszik - dűnnyögte Yanez.

Sandokan a tigrisvadász fölé hajolt, tenyerét a homlokára tette, és így szólt:

- Rövidesen magához tér.

- Ne serkentsük valamivel?

- Nem szükséges, Yanez.

Az indus mellkasa újra megemelkedett, ezúttal mélyebbet lélegzett, ajka pedig megmozdult. Aztán a keze lassanként Ökölbe szorult, lábát fölhúzta valamelyest, és végül a szeme kinyílt, kerekre tárgult, és Sandokanra meredt.

Néhány pillanatig ekként bámult, mintha azon csodálkoznék, hogy még él, majd izmai hirtelen összerándultak, és fölült.

- Élek!... Életben vagyok!

- És szabad vagy! - tette hozzá Yanez.

Az indus rápillantott a portugálra. Azonnal megismerte.

- Ml történt velem, uram?! - kiáltott föl. - Hogyan kerültem ide? Aludtam talán?

- Ej, láncos-lobogós! - nevetett föl Yanez. - Nem emlékszel arra a pirulára, amelyet a sarawaki erődben adtam?

- Ah!... Igen, igen... már emlékszem... kegyelmed fölkeresett a börtönben. Uram, uram, hogyan köszönjem meg, hogy kiszabadított?

S Tremal-Naik térdre borult Yanez előtt. A portugál fölemelte és melegen megölelte a tigris vadászt.

- Milyen jószágos kegyelmed! - lelkenedett az indus, aki szemmel láthatólag visszanyerte erejét, és magánkívül volt örömeiben. - Szabad vagyok! Végre szabad vagyok!... Köszönöm, uram, köszönöm!

- Neki köszönjed, Tremal-Naik! - háritotta el mosolyogva Yanez a hálálkodást, és Sandokanra mutatott, aki mellén keresztbe font karral, megfagyott tekintettel nézte az indust. - Ennek az embernek, a Maláj Tigrisnek köszönheted szabadságodat.

Tremal-Naik a kalózvezér felé fordult, aki megszorította a kezét, átkarolta a vállát, és így szólt:

- Barátom!

Ebben a pillanatban örömkialtás harsant a hátuk mögött. Kammamuri, aki akkor lépett ki az erőd kapuján, szarvasiramban szaladt feléjük, és hangosan ujjongott:

- Kedves jó gazdám!... Kedves jó gazdám!

Tremal-Naik a hú mahratta elé futott, aki valósággal esztét vesztette a boldogságtól.

A két indus újra meg újra összeölelkezett, egyikük sem bírt kiejteni egyetlen szót sem.

- Kammamuri, derék Kammamuri! - kiáltott föl végül Tremal-Naik. - Már azt hittem, soha többé nem látlak viszont ezen a földön. De hogyan kerülsz ide?

- Megszöktem a thugoktól, hogy fölkutassalak téged.

- Hogyan tudtad meg, hogy hol raboskodom?

- Barátaink segítségével. Jaj, gazdám, mennyit bántódtam utánad! Karomba szorítalak, érezlek, és mégis alig bírom elhinni, hogy megint élsz, és megint szabad vagy. Ugye, nem válunk el soha többé?

- Nem, Kammamuri, nem válunk el soha többé.

- Együtt élünk majd Yanez úrral meg a Maláj Tigrissel. Micsoda nagyszerű emberek, gazdám, micsoda nagyszerű emberek! Ha tudnád, mi mindent elkövettek teérted! Ha tudnád, mennyit harcoltak...

- Ne túlozz, Kammamuri! - vágott közbe Yanez. - Mások is megtették volna azt, amit mi tettünk.

- Nem, gazdám, nem! - bizonygatta a mahratta. - Senki más nem lett volna képes arra, amit a Maláj Tigris és Yanez úr véghezvitt.

- De hát miért vállaltak értem ennyi és ilyen veszélyes kockázatot? - kérdezte Tremal-Naik. - Hiszen nem ismerjük egymást, uraim.

- Azért, mert Ada Corishant jegyese vagy - felelte Sandokan -, és Ada Corishant unokahúga az én megboldogult hitvesemnek.

Erre a névre az indus hátralepett, megingott, mintha ökölrel mellbe sújtották volna. Majd két kezébe temette arcát, és megtört hangon suttozta:

- Ada!... Ó, én imádoztam Adám!

Zokogás tört fel a torkán, és két könnycsepp gördült alá napbarnította arcán.

Sandokan odalépett melléje, vállára tette a kezét, és gyöngéden megkérdezte:

- Miért sírsz, szegény Tremal-Naik? Hiszen ez a nap az öröm napja.

- Ah, uram! - mormolta az indus. - Ha tudná, mennyire szerettem ezt a leányt!...

Ada!... Ó... egyetlen szerelmem!

A tigrisvadász ismét fölzokogott, és szempilláján új könnycseppek csillantak.

- Nyugodj meg, Tremal-Naik! - csitította Sandokan. - A menyasszonyod nem tűnt el.

Az indus fölkapta mélyen lecsüggesztett fejét. Reménység sugara villant szénfekete szemében.

- Megmenekült?

- Meg - bólintott Sandokan. - S itt van ezen a kis szigeten.

Szívet tépő kiáltás tört fel Tremal-Naik torkán:

- Itt van?... Itt?!... - hebegte, és tétova pillantásokat vetett maga körül. - Hol van?... Látni akarom, látni akarom!... Ada!... Ada!... Ó, én imádoztam Adám!...

Már-már nekilódult, hogy befusson az erődbe, Sandokan azonban elkapta a csuklóját, és megszorította, de olyan erővel, hogy a csontjai megroppantak.

- Csillapodj, barátom! - szólt rá. - A leány tébolyult.

- Tébolyult?!... Az én Adám tébolyult?! - jajdult föl a tigrisvadász. - Jaj nekem... De azért én látni akarom, uram, ha csak egyetlen pillanatra is.

- Látni fogod, megígérem.

- Mikor?

- Rövidesen.

- Köszönöm, uram! Köszönöm!

- Sambiljong! - kiáltotta Yanez.

A daják épp az erőd körül került egyet, és figyelmesen vizsgálta a cölöpfalakat, hogy megbizonyosodjék, vajon eléggé szilárdak, golyóállóak-e, ha megostromolják őket. A portugál hívására ott termett.

- Alszik még a Keleti Pagoda Szüze? - kérdezte tőle Sandokan.

- Nem, kapitányom - felelte a kalóz. - Néhány perce kísétált, testőrei kíséretében.

- Hova ment?

- A part felé.
- Jöjj, Tremal-Naik! - mondta Sandokan, és kézen fogta a tigrisvadászt. - Csak arra kérlek, uralkodj magadon, hiszen szegény leány örült.

NEGYESEDIK FEJEZET

Két próbatét

Délután két órára járt az idő.

Az égbolton hétágra tűzött a nap, sugarai tündökölve verődtek vissza az öböl azúrkék habjain; friss, lenge szellő fújt a tenger felől, és titokzatosan suhogott a falombok közt. Sem a szigeten, sem az öbölben nem zendült kiáltás, csak a partokon megtörő hullámok zúgása hallatszott, meg a fekete kakaduit szárnycsattogása és kajdácslása, továbbá néhány fácánféle színpompás madár pityogó tereferéje.

A velejéig megrendült Tremal-Naik, az eltűnődő Sandokan, Yanez és az izgatott Kamamuri gyors léptekkel igyekeztek az aprócska sziget északi csúcsa felé, amely kúszónövények tömkelegével átfont gumifák zöldellő függőnye mögé rejtőzködött.

A parttól negyvenlépésnyire az örült leány egyik testőre előbukkant egy bokor mögül.

- Hol van Ada? - kérdezte Tremal-Naik lázas izgalommal.
- Lenn a parton - felelte a kalóz.
- Hol a társad? - kérdezte Sandokan.
- Itt, nem messze.
- Hívd magaddal, és mindketten menjetek vissza az erődbe.

Tremal-Naik, Sandokan, Yanez és a mahratta egykettőre átosontak a törzsek közt húzódó keskeny ösvényen, és megálltak a sűrű szövevényű növényfüggöny túlsó oldalán. A tigrisvadász ajkát fojtott kiáltás hagyta el:

- Ada!...

Már-már lerohant a partra, Sandokan azonban gyorsan megint elkapta a csuklóját.
- Csillapodj! - figyelmeztette. - Ne feledd, a leány nincs ép eszénél.
- Nyugodt leszek - ígérte az indus.
- Menj hát. Mi itt várunk.

Leültek egy fűbe dőlt fatörzsre, Tremal-Naik pedig - látszólag higgadtan, valójában izgalomtól remegve - elindult a fővénysáv felé.

A Keleti Pagoda Szüze ott ült, néhány lépésnyire a tengertől, egy gyönyörű, részegítően illatozó virágú magnólia árnyékában; karját keresztbe fonta arany mellvértje fölött, amelynek gyémántdíszei szemkápráztatóan sziporkáztak. Fekete haja ziláltan hullott a vállára, szemét az eléje táruló kék víztükörre meresztette, a habok édesded csobogással törtek meg a lába előtt.

Nem szólt, nem mozdult. Úgy festett, mint valami felséges szobor, amelyet azért helyeztek oda, hogy díszítse a partszakaszt.

Tremal-Naik földült arccal, izzó szemmel, zihálva, gyors léptekkel és nesztelenül közeledett menyasszonya felé. A leánytól kétlépésnyire megtorpant. Úgy rémlett, a Keleti Pagoda Szüze nem hallotta meg.

- Ada!... Ada!... - szölongatta az indus fojtott hangon.

A tébolyult leány nem moccant. Talán meg se hallotta.

- Ada!... Ó, kedves Adám!... - suttogta Tremal-Naik, és térdre omlott menyasszonya mellett.

A Keleti Pagoda Szüze, amikor látta, hogy a férfi könyörgő mozdulattal tárja felé a karját, hirtelen talpra ugrott. Réveteg pillantással meredt az indusra, majd két lépést hátrált, és halkán rebegte: - A thugok!...

A tébolyult leány nem ismerte föl a jegyesét.

- Ada!... Kedves Ada!... - kiáltotta Tremal-Naik szörnyű kétségbeeséssel. - Nem ismeresz meg engem?

- A thugok! - hajtogatta a leány, ijedelem azonban nem látszott rajta.

Tremal-Naik fájdalmasan fölajdult:

- Hát nem ismeresz meg engem, Ada?! - kiáltotta a boldogtalan, és körmeit a húsába vájta. - Nem emlékszel Tremal-Naikra, a Fekete Dzsungel tigrisvadászára?! Térj magadhoz, szerelmem, térj magadhoz! Nem emlékszel már azokra az estékre, amikor oly boldogan találkoztunk a rengetegben? Nem emlékszel arra a végzetes éjszakára, amikor a thugok fogságába estünk? Ada, ó, édes Adám, ismerj meg, ismerd meg a te kedvesedet!...

A tébolyult leány úgy hallgatta, hogy szempillája se rezdült. Nyilvánvalóan már semmire sem emlékezett. Az örület minden emléket kioltott a szegény teremtés szívében.

- Ada - rimázkodott Tremal-Naik, és könnyekre fakadt -, nézz rám, nézz rám, édes Ádám! Az nem lehet, hogy ne ismerd meg a te jegyesedet! Miért hallgatsz? Miért nem nézel rám? Miért nem borulsz a karomba? Talán azért, mert megölték az édesapádat?... Igen, megölték .. .megölték...

A szerencsétlen indus a borzalmas emlék hatására zokogásban tört ki, és két tenyerébe temette arcát.

A leány mindeddig szenvtelenül szemlélte a hajdan bálványozott férfi kétségbeesését. Ekkor váratlanul előrelépett, és feléje hajolt. Arcocskája hirtelen elváltozott: halovány lett és hatalmas fekete szemében aggodalom villant.

- Zokogás! - rebegte. - Miért sírsz?

Tremal-Naik e szavak hallatán fölkapta a fejét.

- Ada!... - kiáltotta, és feléje tárta a karját. - Megismersz?

A tébolyult leány néhány pillanatig némán bámult rá, és összevonta a szemöldökét. Úgy tetszett, mintha igyekeznék visszaemlékezni, hol is látta az indus arcát, és hol is hallotta a hangját.

- Zokogás! - rebegte megint csak. - Miért sírsz?

- Azért, mert nem ismerd meg engem, Ada - mondta panaszosan Tremal-Naik. - Nézz rám, szerelmem, nézz rám!

A leány közelebb hajolt hozzá, majd hátralépett, és gyöngyözve föl kacagott.

- A thugok! A thugok! - kiáltotta.

Aztán hátat fordított a tigrisvadásznak, és gyors léptekkel az erőd felé indult. Tremal-Naik kétségbeesetten föl jajdult:

- Nagy Siva! - kiáltotta, és megint zokogásban tört ki. - Mindennek vége! Ada nem ismer meg engem!

Talpra ugrott, s a leány után vetette magát, aki már majdnem eltűnt egy mangóliget fái közt.

Öt lépést sem tett azonban, amikor két acélos kar megragadta.

- Csillapodj, Tremal-Naik! - nyugtatta Sandokan.

- Jaj, uram! - dadogta az indus.

- Csillapodj! - ismételte Sandokan. - Még nincs veszve minden.

- Nem ismer meg engem. Jaj nekem! Azt hittem, annyi gyötrelem, annyi kínszenvedés után a karomba zárhatom! Mindennek vége, mindennek vége!

- jajveszékelt szegény indus.

- Van még remény, Tremal-Naik.

- Miért áltat, uram? Ada tébolyult, soha nem gyógyul meg!

- Meggyógyul, még ma este: ezt én ígérem neked, a Maláj Tigris.

Tremal-Naik könnybe lábadt szemmel pillantott Sandokanra.

- Valóban van még remény? - kérdezte. - Igaz, amit mond? Végtelenül nagylelkű volt hozzám, annyi jót tett velem, ha most csodát művel, kegyelmedé az életem.

- Ez a csoda még ma este megtörténik, ígérem neked, Tremal-Naik - jelentette ki Sandokan.

- És hogyan?

- Majd megtudod a maga idejében... Kammamuri!

A mahratta odasietett. A derék legénynek, akárcsak a gazdájának, könny csillogott a szemében.

- Parancsoljon, kapitányom - jelentkezett.

- Azon az éjszakán, amikor gazdád megjelent Suyodhana föld alatti szentélyében, magad is ott voltál? - Ott, kapitányom.

- El tudnád ismételni, mit mondott a thugok vezére, és mit mondott a gazdád?

- Igen, szóról szóra.

- Jól van, most gyere velem az erődbe.

- S nekünk mi a feladatunk? - kérdezte Yanez.

- Egyelőre nincs szükségünk sem rád, sem Tremal-Naikra - felelte Sandokan. -

Sétáljatok egyet, s csak akkor térjete vissza az erődbe, ha bealkonyult.

Meglepetést készíték elő.

Sandokan és a mahratta elsiettek az erőd felé. Yanez belekarolt szegény Tremal-Naikba, és föl-alá járkáltak a part hosszában.

- Sikerül-e vajon elérnie, hogy Ada visszanyerje az eszét? - kérdezte Tremal-Naik a portugáltól.

- Úgy hiszem, sikerül. A Maláj Tigris ezerféle mesterfogást tud, amiről nekünk

fogalmunk sincsen... De mondd csak, Tremal-Naik, vajon a thugoknak még mindig a Radzsmangal-szigeten van a székhelyük?

- Nem hiszem. Amikor az angolok kihallgattak engem, fölfedtem, hol lappanganak a thugok; el is küldtek néhány hajót a Radzsmangal-szigetre, de nem találtak ott senkit, csak egyetlenegy fojtogatót.

- Gazdagok a thugok?

- Dúsgazdagok, Yanez úr, hiszen nem érik be a fojtogatással, hanem fosztogatnak is. Kirabolnak karavánokat, egész tartományokat is.

- Méltó ellenfelek! Talán egyszer még a Maláj Tigris összeméri erejét India Tigrisével. Sandokan kedvét lelné ebben az összeecsapásban. Ki tudja, tatán egy szép napon fölkerekedünk Mompracemből, s átruccanunk Indiába, hogy megvívjunk Suyodhanával meg fegyvereseivel.

- Most visszatérnek Mompracembe?

- Igen, barátom - felelte Yanez. - Holnap elküldünk néhány embert Sarawakba, hogy szerezzenek egy prahot, aztán visszahajózunk a szigetünkre.

- S én kegyelmedékkal mehetek?

- Rendelkezésedre bocsátunk egy csapat bátor kalózt, ők majd elkísérnek Batáviába. Ott van egy palotánk, abban ellakhattok Adával.

- Ez túl sok, Yanez úr - mormogta Tremal-Naik meghatott hangon. - Nem elég, hogy életüket vásárra vitték kiszabadításomért, még otthont is adnak nekem?!

- Meg egy maréknyi gyémántot, néhány millió értékben, kedves Tremal-Naik barátom.

- De én nem fogadhatom el.

- A Maláj Tigris ajándékát nem illik visszautasítani, Tremal-Naik. Még megbántanád.

- De én...

- Ne szabadkozz, barátom! Egy-két millió nekünk annyi, mint a semmi. -Olyan gazdagok kegyelmedék?

- Talán még a thugoknál is gazdagabbak vagyunk.

Beszélgetés közben telt-múlt az Idő; egyszer csak észrevették, hogy a nap hirtelen a láthatár mögé hanyatlott, és leszállt az esthomály. Yanez megnézte óráját a csillagok bizonytalan világosságánál.

- Kilenc óra - mondta -, no, most már bemehetünk az erődbe.

Még egyszer körbepillantott a hatalmas vízfelületen, amely elhagyatottán, kihaltán borongott a láthatár legvégső pereméig, aztán föllépdelt a fővenyicsíkon, és átvágott a sűrű pagonyon. A szomorú és töprengő Tremal-Naik lehajtott tejjel követte.

Egy-két perc múlva már ott bandukoltak az erődnél; a bejáratánál Sandokan álldogált, és egykedvűen pöfékelt a pipájából.

- Már vártalak benneteket - szólt, és hívogatóan intett. - Minden készen áll.

- Mi áll készen? - kérdezte Tremal-Naik.

- Mindaz, ami segít abban, hogy a Keleti Pagoda Szüze értelme újra megvilágosodjék.

Kézen fogta barátait, és egy óriási méretű épületbe vezette őket, amely az erődnek csaknem egész belső terét elfoglalta; valamikor arra a célra szolgált, hogy oda szállásolják el a helyőrséget, de nagy tömegű élelmet és lőszert is föl lehetett halmozni benne.

Tremal-Naik és Yanez felkiáltott döbbenetében.

A hatalmas hodály néhány óra leforgása alatt - Sandokan, Kammamuri meg a kalózok munkája révén - átalakult valamiféle borzalmas üreggé, amely a tigrisvadászt élénken emlékeztette a thugok föld alatti templomára, ahol az ádáz Suyodhana irtózatossá állt.

Rengeteg égő, gyantás gally árasztotta körös-körül kékes-lila, zöldbe játszó, síri fényét. Erre is, arra is roppant fatörzsek meredeztek, a halotti derengésben oszlopoknak látszottak, rajtuk agyagból durván megformált domborművek: Visnu, az indusok világot fenntartó istensége, aki Vajkonduban tartja székhelyét, s a nap megtestesülése; Szúrja, a Hajnal gyermeke, amint hét vörös ló vontatta szekéren halad át a mennybolton; Tvastar, a kézművesmester, az Isteni művész, az emberek és az állatok megformálója; Ind-ra, aki tetszése szerint változtathatja alakját, és sokszor ittasan vonul harcra vagy kalandokra; Agni, a tűz, egyike a legrégebb és legszentebbnek tartott Ind istenségeinek - ő a nap az égen, a villám a levegőben és a tűz a földön. Ám nemcsak ezeket az Istenségeket ábrázolták Sandokanék, hanem azokat a gigászi gonosz szellemeket is, akik öt törzsre oszolva kóborolnak a világban.

Középuitt pedig óriási agyagszobor emelkedett: elborzadt, aki rápillantott. Négy karja fenyegetően hadonászott, mérhetetlen hosszú nyelve kígyóként lógott ki a száján, lábát pedig holttetemre helyezte. A szörnyeteg előtt kicsiny medence kéklött, s abban halacska úszkált.

- Hol vagyunk? - kérdezte Yanez, és meghökkenve nézegette az egyik jelenetet, amelyet agyagból formáltak Kammamuri ügyes ujjal: Visnu Isten épp teknőc alakot öltött, s míg Indra meg társai a tejtengert köpülik, ő az iszapos tengerfenéken állva egy egész hegyet hordoz a hátán.

- Ez a thugok pagodája - lelelte Sandokan.

- Ki formázta meg ezeket a szörnyetegeket?

- Mi, testvérem.

- Ilyen rövid Idő alatt?

- Mindent lehet, csak akarni kell.

- Ki ez a négykarú, rémisztő figura?

- Káli, a thugok istennője - válaszolt a tigrisvadász.

- Megismerem.

- S mit gondolsz, Tremal-Naik, eléggé hasonlít ez a rögtönzött pagoda a thugok szentélyéhez?

- Nagyon Is, Maláj Tigris. De mit szándékozik tenni?

- Szentül hiszem, és meg vagyok róla győződve, hogy Ada csak valamilyen rendkívüli élmény hatására nyerheti vissza ép értelmét.

- Osztom a véleményedet, Sandokan - jegyezte meg Yanez -, és értem Is már a tervedet. Meg akarod ismételni azt a jelenetet, amelyik akkor játszódott le a thugok pagodájában, amikor Tremal-Naik fölbukkant Suyodhana előtt.

- Igen, Yanez, valóban ez a szándékom. Magam alakítom majd a thug vezér szerepét, és idézem majd azokat a szavakat, amelyeket az a félelmetes ember mondott azon a sorsdöntő éjszakán.

- S kik lesznek a thugok? - kérdezte Tremal-Naik.

- Az én embereim - felelte Sandokan. - Kammamuri már kioktatta őket.

- Kezdjük hát, rajta!

Sandokan ajkához illesztette ezüstsípját, és éleset fűtlyentett. Nyomban harminc félmeztelen daják tódult a hatalmas hodályba, és fől sorakoztak jobbra-balra a rémséges thug istenség mellett; derekukról ro-angrostokból sodort hurok fityegett alá, mellkasuk közepére festve pedig nőfejű kígyó virított.

- Miért festették a mellükre azt a kígyót? - tudakolta Yanez.

- Minden thug ilyen tetoválással díszíti magát - felelte a tigrisvadász. - Úgy vélem, Kammamuri csakugyan nem feledkezett meg semmiről.

- Készen vagytok valamennyien? - kérdezte Sandokan.

- Készen - felelték a dajákok.

-Yanez - szólt ekkor Sandokan -, nagyon fontos szerepet bízok rád.

- Mi a teendőm?

- Neked, mint fehér embernek, Ada édesapját kell alakítanod. Élére állsz embereink másik csoportjának, akik indus szipojoknak adják ki magukat, és azt teszed, amit Kammamuri mond.

- Rendben van.

- Ha majd én úgy teszek, mintha rád rontanék az erődön kívül, te azt színleled, hogy holtan zuhansz Ada lába elé.

- Bíz csak rám, testvérem! Mindenki a helyére!

Tremal-Naik, Yanez és Kammamuri kimentek, Sandokan pedig odaplántálta magát Káli istennő szobra elé.

Jelt adott, s az egyik kalóz tizenkétszer megkongatta azt a gongot, amelyet az erőd egyik zugában találtak.

Az utolsó gongütésre megnyílt a roppant terem kapuja, és belépett rajta a Keleti Pagoda Szüze két dajak kíséretében.

- Keleti Pagoda Szüze, lépj a színem elé! - mondta Sandokan mélyen zengő hangon. - Ezt én, Suyodhana parancsolom.

A Suyodhana névre a tébolyult leány megtorpant, és lerázta karjáról a két Kalóz kezét. Tekintete hirtelen lángra gyült, szeme kerekre tárgult, rámeredt a pagoda közepén szálegyenesen magasodó Sandokanra, majd a tökéletes mozdulatlanságban veszteglő dajakokra. legvégül pedig Káli istennőre pillantott.

Remegés rázta meg a testét, és hófehér homlokát ráncok redőzték.

- Káli! - suttozta olyan hangsúllyal, amelyből kicsengett az iszony reszketése.

- A thugok!...

Néhány lépést tett előre, s közben hol Sandokanra, hol a kalózokra, hol a

szörnyű thug Istenségre fordította tekintetét, majd kétszer-háromszor végig simította homlokát, mintha minden erejét megfeszítené, hogy valamilyen borzalmas jelenetet az emlékezetébe Idézzon.

Ekkor rohant be Tremal-Naik váratlanul a pagodába, és a leány felé szökött hangos kiáltással:

- Ada!...

A fiatal teremtés ekkor szinte megdermedt; arca halotthalványra sápadt, és vonásai kimondhatatlan szorongásról árulkodtak. Szeme, amelyből egyre inkább az örület különös csillogása áradt, Tremal-Naikra meredt.

- Ada! - ismételte a tigrisvadász szívfacsaró hangon. - Térj magadhoz!...

Ebben a pillanatban odakünn vezényszó csattant:

-Tűz!

Lövések dörrentek a pagoda küszöbén, és Yanez vezetésével egy csoport kalóz tört be az építménybe, a dajakok pedig, csakúgy mint a thugok azon a végzetes éjszakán, hanyatt-homlok megfutamodtak a világ mind a négy égtája felé.

Ada mozdulatlan maradt. Aztán egyszer csak összerezgett, és előrehajolt, mintha újabb sortűz zajára vagy valamilyen kiáltásra várna.

Sandokan megtorpant az épület kijáratában, és nem tévesztette szem elől a leányt. Megértette, hogy mire vár még a szerencsétlen?... Valószínűleg, mert mennydörgő hangon fölüvöltött, úgy bömbölt, akár a vérszomjas Suyodhana:

- Menjetek csak!... Majd találkozunk a Fekete Dzsungelban!

Alig ejtette ki száján ezeket a szavakat, amikor éles sikoly tört ki a tébolyult leány ajkán.

Földült arccal előrelépett, két kezét fölemelte, megingott, fordult egyet a tengelye körül, és Yanez karjába omlott.

- Meghalt!... Meghalt!... - ordított föl Tremal-Naik kétségbeesetten.

- Nem - intett Sandokan. - Meggyógyult!

Fülét a leány keblére szorította. Ada szíve túlon túl gyorsan, de erősen dobogott.

- Csak elalélt - mondta biztatóan a tigrisvadásznak.

- Akkor hát megmentettük - jelentette ki Yanez,

- Bárcsak Igaz lenne! - kiáltotta Tremal-Naik, aki egyszerre sírt és nevetett.

Kammamuri vizet hozott. Sandokan ujjai hegyével újra meg újra az ájult leány arcába fecskendezett, és aggódva leste, mikor ocsúdik föl mély önkívületéből.

Teltek-múltak a percek, aztán hosszú sóhaj hagyta el a fiatal teremtés ajkát.

- Mindjárt magához tér - jegyezte meg Sandokan.

- Itt maradjak? - kérdezte Tremal-Naik.

- Nem - felelte Sandokan. - Előbb elmondunk Adának mindent, aztán majd behívatunk.

Az indus meghatott pillantást vetett a Keleti Pagoda Szüzére, fohászkodott egyet, és gyorsan kiment.

- Van remény, Sandokan? - kérdezte Yanez.

- Van, testvérem - felelte a kalózvezér. - Holnap ezek a sorsüldözte szerelmesek mindörökre egymáséi lehetnek. - Mi pedig...

- Psszt, Yanez! Kinyitja a szemét.

A leány valóban ébredezett. Még hosszabbat sóhajtott, mint az imént, majd szemhéja megrebbent, és Sandokanra, majd Yanezra pillantott. Tekintetében zavarodottságnak nyoma sem látszott, kristálytisztán sugárzott: tökéletesen ép elméjű fiatal nő nézett föl hőseinkre.

- Hol vagyok? - kérdezte halk hangon.

- Jóbarátok közt, úrnőm - felelte Sandokan.

- De mi történt velem? - suttogta a leány. - Álmodtam talán? Önök kicsodák?

- Kedves kisasszony - felelte Sandokan -, ismétlem: jóbarátok közt van. Azt kérdi, mi történt? Nyugodjék meg, már kigyógyult örületéből.

- Örült?!... örült?!... - kiáltott föl Ada döbbenet. - Örült voltam?! Nem álmodtam csupán?!... Ah... emlékszem!... Borzalmas, borzalmas!

Hangja zokogásba fűlt.

- Csillapodjék, úrnőm! - csitította Sandokan. - Itt nem fenyegeti semmiféle veszély. Suyodhana nem létezik többé, és nincsenek thugok sem. Nem Indiában vagyunk, hanem Borneó szigetén.

A leány minden erejét megfeszítve talpra állt, megragadta Sandokan kezét, és könnyek közt így szólt:

- Isten nevére kérem, mondja el, mi történt, és kicsodák önök! Én nem értek már semmit.

Sandokan csak erre a kérdésre várt. Akkor mély zengésű, szívhez szóló hangján sorra beszámolt mindenről, ami csak megesett előbb Indiában, aztán Mompracem szigetén, majd Borneóban.

- Most pedig - fejezte be Sandokan -, ha szereti még Tremal-Naikot, a bátor tigrisvadászt, aki kegyedért csodákat művelt, egyet intsen csupán, s ő itt térdepel a lába előtt.

- Hogy szeretem-e még?! - ujjongott föl Ada. - Hol van? Hadd lássam végre, engedje ide, hisz oly rég elszakítottak bennünket egymástól!

- Tremal-Naik! - szólt ki Yanez.

Az Indus berohant a pagodába, Ada lába elé vetette magát, és fölkiáltott:

- Enyém vagy!... Megint az enyém!... Mondd, szerelmem, mondd, a feleségem akarsz-e lenni?

A leányka megsimogatta jegyese haját.

- Igen, a hitvesed leszek - mondta. - Édesapám néked ígért engem, és én szeretlek téged...

Ebben a pillanatban puskák sortüze dörrent az öböl partján, s a távolban riadt hang üvöltése zendült:

-Vigyázat!... Mompracemi kalózok!... Itt az ellenség !...

ÖTÖDIK FEJEZET

A rádza bosszút áll

A puskaropogás és a kiáltozások hallatán a Maláj Tigris a hodály bejárata felé lendült, és valósággal fölhördült haragjában.

- Itt az ellenség?! - harsogta fogcsikorgatva. - Éppen most?! Jaj neked, James Brooke!...

Kirántotta görbe kardját - rettentő fegyver a félelmetes férfi kezében -, kirohant az erődből, és fölrivalgott:

- Mompracem tigrisei, ide hozzám!...

Yanez, valamennyi kalóz, Kammamuri, de még a jegyespár is fegyvert ragadott, és utána tódult. Még a Keleti Pagoda Szüze is görbe kardot villogtatott kezében, hogy harcra keljen jótevői oldalán.

Aier-Duk és nyolc embere rohanvást ereszkedett le a túloldali part öböl felé lejtő homoksávján.

Sandokan látta, hogy az őrcsapat mögött, az erdő fái közt jókora sereg fegyveres özönlik, fehérek, indusok és dajakok vegyesen.

- Vigyázat!... Mompracemi kalózok!... Itt az ellenség!.. - süvöltötte Aier-Duk, és a fővénycsikon veszteglő csónak felé futott.

Hat vagy hét puská dördült el az erdőben, néhány golyó a vízbe csapódott.

- rádza csapatai! - csattant föl Sandokan. - És éppen most, amikor azt hittem, hogy véghezvittem a küldetésemet! Nos, jó, James Brooke, gyere csak! A Maláj Tigris nem fél tőled!

- Mitévők legyünk, Sandokan? - kérdezte Yanez.

- Harcoljunk, testvérem - felelte a kalózvezér.

- Ostromgyűrűbe fognak.

- Elég szilárd az erőd.

Aier-Duk és emberei villámgyorsan átkeltek a tengerszoroson, és partra ugrottak a szigeten. Sandokan és Yanez odasietett a derék dajakhoz, akinek vérzett az egyik karja.

- Megleptek? - kérdezte tőle Sandokan.

- Igen, kapitányom, de azért sikerült valamennyi emberemet visszahoznom.

- Hányan lehetnek a támadók?

- Legalább háromszázan.

- Ki vezeti őket?

- Egy fehér ember, kapitányom.

- A rádza?

- Nem, nem a rádza, hanem egy sorhajóhadnagy.

- Magas termetű férfi, és hosszú vörös bajsza van? - kérdezte Yanez.

- Igen - felelte a dajak. - Vagy negyven európai tengerésznek parancsol.

- Ez Churchill sorhajóhadnagy - állapította meg a portugál.

- Ki ez a Churchill? - kérdezte Sandokan.

- A sarawaki erőd parancsnoka.

- A rádzsát nem láttad? - kérdezte a Maláj Tigris Aier-Duktól.

- Nem, kapitányom.

Sandokan a fogát csikorgatta.

- Mi ütött beléd? - kérdezte Yanez.

- Attól félek, hogy a tenger felől támad ránk - dörmögte a kalózvezér.

- A hétszázát! - kiáltott föl Yanez, és összeráncolta a homlokát. - Két tűz közé szorítanak minket!

- De mi megküzdünk velük, s ha kifogyott a lőporunk s a puszkagolyóink, görbe karddal és krisszel megyünk rájuk.

Az ellenség, amely megtorpant hatszáz lábnyira az öböl partjától, most megkezdte az előnyomulást, óvatosan surrant előre fától fáig, bokortól bokorig. A néhány percig szünetelő puskatűz újra fölropogott.

- A nemjóját! - mérgelődött Yanez. - Hullik az áldás, akár a jégeső!

- Vonuljunk vissza az erődbe - mondta Sandokan. - Szilárd építmény, nem ütik át a puszkagolyók!

Tremal-Naik, Ada, Kammamuri és a kalózok visszafutottak a védelmező falak mögé, előbb azonban elsüllyesztették a csónakot, hogy az ellenség hasznát ne vehesse.

Roppant rönkökkel torlaszolták el a kaput, kinyitották a magas, ostromálló cölöpfalak számtalan lőrését, majd valamennyi harcos elfoglalta helyét az erőd fokán, csak a Keleti Pagoda Szüzét vezették el a nagy kunyhó oltalmába.

- Mompracem szilaj tigrisei, tűz! - vezényelte Sandokan, aki Yanezzal és hét vagy nyolc legvakmerőbb kalózával fölkapaszkodott a nagy épület tetejére.

Parancsszavára sortűz és a kalózok harci kiáltása felelt:

- Éljen a Maláj Tigris! Éljen Mompracem!

Az ellenség szapora lödözés közepette eljutott a fővénysávig. Néhány tengerész nekiállt a fadöntögetésnek, nyilván azzal a szándékkal, hogy tutajt ácsoljanak, s azon keljenek át a szigetre.

Csakhamar rádöbbenek azonban, hogy nem egykönnyen közelíthető meg az az erőd, amelyet Mompracem rettegett kalózzai védenek.

Gyilkosnál gyilkosabb sortűzek lobbantak a palánkfalokról, olyan gyors egymásutánban és olyan mértani pontossággal találtak célba, hogy rövid idő múlva tucatnyi támadó terület el élettelenül a parton.

- Mompracem szilaj tigrisei, tűz! - harsogta újra meg újra a Maláj Tigris.

- Éljen Sandokan!... Éljen Mompracem! - rivalogták válaszként a kalózok, és halált hozó lövedékeikkel ritkították az ellenség tömegének sűrűjét.

A rádzsza katonái rövidesen belátták, hogy vissza kell vonulniuk a vadonba, és megint el kell bújniuk a fatörzsek mögé. Amikor hátrahúzódtak a bozótba, az öböl túlsó karéján egyszer csak nagy sereg ember jelent meg a bizonytalan csillagfényben.

És szinte nyomban Iszonyatos golyózápor verte az erőd cölöppalánkjait meg a nagy hodályt, amelynek a tetején ott állt szálegyenesen, puszkával a kezében Sandokan.

- A teremburáját! - morgolódott Yanez, amint hallotta, hogy tucatjával füttyülnek el füle mellett a golyók. - Újabb ellenség!

- Bárkák is közelednek - jegyezte meg Sambiljong, nem messze a portugáltól.

- Hol?

- Oda nézzen, Yanez úr, az öböl peremére! Kettő, négy, hét bárka, valóságos kis hajóraj!

- Ezer villám és mennydörgés! - horkant föl a portugál. - Hej, testvérem!

- Mi baj? - kérdezte Sandokan, és higgadt mozdulatokkal töltötte karabélyát.

- Közrefognak!

- Nos, akkor hát megverekszünk velük.

Fölkapaszkodott a kunyhó csúcsára, ügyet se vetett a körülötte süvítő golyókra, és zengő hangon kiáltotta; - Mompracem szilaj tigrisei, bosszúra föl! A kalózok kiirtója közeledik! Mindenki a palánkokra, és lőjétek az acsarkodó kuttyákat!

A kalózok fölugráltak a lőrések mellől, és fürge macskamozdulatokkal fönn termettek a cölöppalánk párkányzatán.

Tremal-Naik, Sambiljong, Tanaudurlam és Aier-Duk lelkesen irányította őket; valamennyiüket bátorságra buzdította vezérük hangja és példamutatása.

A puskaropogás rövidesen hihetetlen hevességgel újra fölzajlott. Az öböl karéjának valamennyi fatörzse mögül torkolattűzek villantak föl, és fülhasogató dörgés robajlott. Golyók százai keresztettk egymás útját a levegőben panaszos vijjogással.

Ebben az iszonyatos hangzavarban, amely egyszerre csak fokozódott, időről időre fölhasant a Maláj Tigris mennydörgő kiáltása, a mompracemi kalózok rivalgása, a

rádzsa tisztjeinek parancsszava s az indusok meg a dajakok vad rikoltozása.

Egyszer csak a tenger felől roppant dübörgés dördült, zaja elfojtotta a puskaropogást. Ágyúszó!

- Hah! - kiáltott föl Sandokan. - A rádzsa hajóaja!

Az óceán felé pillantott. Hatalmas árny úszott be az öbölbe, közeledett a sziget felé; bal oldalán zöld, jobb oldalán vörös Jelzőlámpa világított.

- Hej, Sandokan!... - kurjantott egy hang.

- Bátorság, Yanez! - felelte a kalózvezér.

- A rézangyalát! Hajó a hátunk mögött!

- Ha kell, megcsáklyázzuk, és...

Nem tudta befejezni. Lángnyelv lobbant az öbölbe behatoló vitorlás orrán, s egy ágyúgolyó ízzé-porrá zúzta a cölöpkerítés egy részét.

- A Királypárti! - kiáltott föl Sandokan.

Valóban, James Brooke rádzsa szkúnere sietett a támadók segítségére, ugyanaz a hajó, amelyik a Sarawak folyó torkolatában megrohanta és elsüllyesztette a Helgolandot.

- Átkozott! - bömbölte Sandokan, és izzó szemmel meredt a hajóra. - Hej! Miért nincs nekem is egy prahóm? Megmutatnám neked, hogyan küzdenek Mompracem szilaj tigrisei a szűrő fegyvereikkel!

Ismét lövés dörrent az ellenséges vitorlás fedélzetén, s újabb ágyúgolyó újabb rést ütött a cölöppalánkban.

A Maláj Tigris fölcsattant fájdalmában és haragjában:

- Mindennek vége!

Leugrott az épület tetejéről, társai követték, s miközben egy kartácszápor valósággal leborotválta az erőd tetejét, felszökkent a bejáratot elzáró torlaszra, és hatalmasat kiáltott:

-Tűz, Mompracem szilaj tigrisei, tűz! Mutassuk meg a rádzsának, hogyan tusáznak Malaysia kalózzai!

A küzdelem egyre félelmetesebb méreteket öltött. Az erdő rejtekében meghúzódó csapatok ekkor elő-rontottak a fővénysávig, és onnan pokoli pergőtűzet zúdítottak az erődre; a kis bárkaraj, amely eddig tisztas távolságban rostokolt, a hajó lövegeinek fedezete alatt jócskán megközelítette a szigetet: látszott, partraszállásra készülődik.

A kalózok helyzete nemsokára kétségbeejtő lett. Bősz haraggal harcoltak, hol a hajót lőtték, hol a kis bárkarajt, hol az öböl szegélyén arcvonalba fölfejlődő csapatokat; a Maláj Tigris hangja hőssé lelkesítette valamennyiüket, de túlságosan kevesen voltak ahhoz, hogy föltartóztassanak ennyi ellenséget!

Sűrűn hullott a golyózápor, becsapott a löréseken és a kerítés hasadékein, kettesével-hármasával zuhantak földre a cölöppalánk tetejéről tüzelő kalózok. Gyakran nem is golyók vágódtak közéjük, hanem gránátok, amelyeket a Királypárti lövegei okádtak, s amelyek irtózatoss nyílásokat repesztettek a fiaiakba: ezeken át az ellenség benyomulhat az erődítménybe.

Hajnali három órákor a támadókhoz újabb erősítés érkezett: egy karcsú jacht, egyetlenegy, de hatalmas ágyúval a fedélzetén. Ez az üteg is tüstént tüzet nyitott az erőd recsegve-ropogva hasadozó cölöppalánkjaira.

-Végünk! - jelentette ki Sandokan a torlasz tetején, miközben villámgyors ujjakkal és földült arccal lövöldözött az egyre közeledő bárkarajra. - Még tíz perc, és le kell tennünk a fegyvert! .

Hajnali négy órára már csak heten maradtak az erődben: Sandokan, Yanez, Tremal-Naik, Ada, Sambiljong, Kammamuri és Tanauduriam. Elhagyták a palánkot, amely nem nyújtott már semmilyen menedéket, és visszahúzódtak a nagy épületbe, bár egyik oldalát ennek is szétlódította már a Királypárti meg a jacht.

- Sandokan - mondta Yanez az egyik veszélyesen forró pillanatban -, nem bírunk tovább ellenállni!

- Amíg van lőporunk és puska golyónk, nem szabad megadnunk magunkat - felelte a Maláj Tigris, és közben az ellenséges bárkarajt kémlelte, amelyet eddig hat ízben is visszavertek, de most végül is kikötött a szigeten, és csapatszámra ugráltak ki a bárkákból a tengerészek.

- Ne feledd, Sandokan, nem vagyunk magunkban! Van velünk egy leány is, a Keleti Pagoda Szüze!

Ebben a pillanatban a Királypárti fedélzetéről gránát ívelt feléjük, a lövedék lecsapott, és hatalmas rést vágott az épület falába. Néhány bombarepesz és szilánk fenyegető burrogással surrogott el a kis csoport feje fölött.

- Megölik a menyasszonyomat! - jajdult föl Tremal-Naik, és nyomban a Keleti

Pagoda Szüze elé ugrott, hogy testével védelmezze.

- Le kell tennünk a fegyvert, vagy készüljünk a halálra - mondta Kammamuri.

- Adjuk meg magunkat, Sandokan! - kiáltotta Yanez. - Meg kell mentenünk az elhunyt Marianna Guillonk unokahúgát!

Sandokan nem felelt. Mozdulatlanul állt az egyik ablakban, keményen markolta puskáját, szeme szikrázott, szája kissé kinyílt, szép, szabályos arcvonásait iszonyú harag torzította el, úgy figyelte a gyorsan közeledő ellenséget.

- Adjuk meg magunkat Sandokan! - ismételte Yanez.

- Testvérem! - sóhajtotta a Maláj Tigris.

- Le kell tennünk a fegyvert!

- Hogy letegyük a fegyvert?! - hördült föl Sandokan szinte nem emberi hangon. - Hogy a Maláj Tigris letegye a fegyvert James Brooke előtt?! Ó, miért is nincs ágyúm, hogy szembeszegezhetném ezzel a véres kezű népiertóval?! Miért nincsenek velem a Mompracemben hagyott szilaj tigriseim?!... Hogy letegyem a fegyvert?!...

- Meg kell mentenünk a leányt, Sandokan!

- Igaz, igaz...

Újabb gránát robbant a homályban, két nagy kaliberű ágyúgolyó pedig valósággal lekaszált az épület csúcsát, s a tető jó része beomlott. A Maláj Tigris hátrafordult, és társaira nézett. Valamennyien fegyverrel a kézben, harcra készen álltak; közrefogták a Keleti Pagoda Szüzét. A leány nyugodtan viselkedett, szeméből azonban csak úgy sütött az aggodalom.

- Nincs többé remény - mormogta tompa hangon a kalózvezér. - Tíz perc múlva mind elhullanak ezek a vitéz harcosok. Meg kell adnunk magunkat.

Két keze közé szorította a fejét, mintha be akarná zúzni a halántékát.

- Sandokan - szólt Yanez.

Dörgő éljenkiáltás nyomta el a hangját. A rádzsza katonái átkeltek a tengerszoroson, és hurrázva rohantak az erőd felé. Sandokan megrázkódott. Megragadta félelmetes görbe kardjának a markolatát, már-már nekiveselkedett, hogy útját szegje a győzteseknek, de megtorpant.

- Ütött az utolsó óránk! - mondta fájdalmasan. - Sambiljong, tűzd ki a fehér zászlót!

A kalóz gyorsan fehér rongyot kötött puskacsőve végére, de Tremal-Naik intett neki, hogy várjon még, kézen fogta menyasszonyát, és Sandokan elé állt.

- Uram - szólította meg a kalózvezért -, ha most leteszik a fegyvert, Kammamuri, a menyasszonyom meg én ugyan megmenekülünk, kegyelmedéket azonban a rádzsza mint halálos ellenségeit kétségkívül fölakasztatja. Kegyelmedék megmentettek bennünket: mi most életünket a kezükbe tesszük. Ha van még reményük a győzelemhez, vezényeljen támadást, ml rárontunk az ellenségre, és ezt kiáltjuk: „Éljen a Maláj Tigris! Éljen Mompracem!”

- Köszönöm, nemes barátaim - suttogta Sandokan meghatott hangon, és erősen megszorította a leány meg az indus kezét. - Az ellenség már partra szállt, mi pedig mindössze heten vagyunk. Megadjuk magunkat.

- S ml lesz önnel? - kérdezte szorongva Ada.

- James Brooke engem nem akasztat föl, úrnőm - felelte a kalózvezér.

- Tűzd ki a fehér zászlót, Sambiljong - szólalt meg Yanez.

A kalóz fölkapaszkodott az épület lyukas tetejéig, és meglengette a fehér rongyot. Abban a pillanatban kürtzó harsant a Királypárti fedélzetén, égrengető hurrákiáltások közt.

Sandokan görbe kardjával a kezében kiment a hodályból, átvágott a roncsokkal, holttestekkel, fegyverekkel és ágyúgolyókkal borított erődudvaron, s megállt a széttúrt torlasz előtt.

A rádzsza kétszáz katonája ekkor már partra szállt, és fől sorakoztak a fővénysávon, fegyverrel a kézben, hogy ha kell, rohamra Induljanak. A Királypárti oldalától elvált egy csónak - James Brooke rádzsza, lord Guillonk és tizenkét tengerész ült benne, és gyorsan közeledett a sziget felé.

- Ő meg a nagybátyám - mormolta Sandokan keserűen.

Hüvelyébe taszította görbe kardját, két karját keresztbe fonta a mellén, és nyugodtan várta két legádázabb ellenségét.

A gyors evezőcsapások hajtotta csónak néhány perc múlva már partot is ért az erőd közelében. James Brooke és lord Guillonk kiszállt belőle, és egy szakasz tengerész kíséretében elindult Sandokan felé.

- Fegyverszünetet kér, vagy megadja magát? - kérdezte a rádzsza, és a szabályával tisztelgett.

- Megadom magam, uram - felelte a kalózvezér, és viszonzta az üdvözlést. - Az

ön ágyúí és az ön katonái megszelídítették Mompracem szilaj tigriseit.

A rádzsza szája diadalmas mosolyra rándult.

-Tudtam, hogy végül is legyőzöm a féktelen Maláj Tigris - jelentette ki. -
Uram, ön a foglyom.

Sandokan mindedig meg sem moccan. E szavak hallatán kevélyen fölkapta a fejét, és a rádzsára olyan pillantást vetett, amelytől a világ legbátrabb emberének is Inába száll a bátorsága.

- James Brooke rádzsza - mondta Sandokan metsző hangon. - Öt mompracemi tigris áll a hátam mögött: öten vannak csupán, de bizvást megküzdének a több száz katonájával is. Öten vannak csupán, de egyetlen intésemre önökre rontanak, és leterítik önöket a porba. Ön csak akkor ejthet foglyul engem, ha parancsot adtam öt emberemnek, hogy tegyék le a fegyvert.

- Nem adja meg magát?

- Megadom magam, de csak egy feltétellel.

- Uram, hadd jegyezzem meg: csapataim már partra szálltak; hadd jegyezzem meg: önök heten vannak, mi pedig csaknem háromezren; hadd jegyezzem meg: elég, ha egyet csettintek, s önt lepuffantják. Úgy vélem, szerfölött különös, hogy a legyőzött Maláj Tigris még holmi feltételeket szab.

- A Maláj Tigris még nem győzte le, James Brooke rádzsza - jegyezte meg büszkén Sandokan. - Velem van még a görbe kardom meg a krisszem.

- Azt akarja, hogy rohamot vezényeljek?

- Előbb hallgassa meg a kérésemet!

- Beszéljen!

- James Brooke rádzsza, én, Sandokan, Yanez de Gomera kapitány és Tanauduriam meg Sambiljong, valamennyien mompracemi kalózok, az alábbi feltételek szerint tesszük le a fegyvert: a Calcuttai Legfelsőbb Bíróság mondjon fölöttünk ítéletet. A velünk levő személyek pedig szabadon távozhassanak, ahová akarnak; ezek a következők: Tremal-Naik tigrisvadász, a szolgája, Kammamun, továbbá miss Ada Corishant...

- Ada Corishant?!... Ada Corishant?! - kiáltott föl lord Guillonk, és Sandokan elé toppant.

- Igen, Ada Corishant - felelte Sandokan.

- Itt van? Ez lehetetlen!

- Miért, mylord?

- Mert elrabolták a thugok, s azóta hírét sem hallottuk.

- Itt van ebben az erődben, mylord,

- Lord James - szólt közbe a rádzsza. - Ön Ismerte Ada Corishant kisasszonyt?

- Természetesen, fenség - felelte az öreg lord. - Jól ismertem, mielőtt a Káli szekta hívei elrabolták.

- Ha látja, fölismeri?

- Magától értetődik, és bizonyosra veszem, hogy ő is fölismer engem, noha öt gyászos év telt el azóta...

- Nos, uraim, akkor kövessenek! - mondta Sandokan.

Átvezette őket a torlasz maradványain, s bementek a nagy kunyhóba; ennek a közepén ott állt Yanez, Tremal-Naik, Kammamuri. Tanauduriam meg Sambiljong, és puskával a kézben körbefogták a Keleti Pagoda Szüzét.

Sandokan kézen fogta a leányt, és a lordhoz vezette, majd így szólt:

- Fölismeri?

Két kiállás felelt a kérdésre: - Ada!

- Lord James!

Az öregember és a fiatal teremtes túláradó örömmel összeölel kezelt, és újra meg újra megcsókolták egymást.

- Uram - fordult a rádzsza Sandokarihoz -, hogyan került Ada Corishant az ön kezébe?

- Majd ő maga elmondja - felelte a kalózvezér.

- Igen, Igen, tudni akarom! - kiáltott föl lord Guillonk, aki még mindig átkarolta unokahúgát, és örömeiben sírt. - Tudni akarok mindent!

- Beszéljen hát el mindent, Ada kisasszony! - mondta Sandokan.

Nem kellett kétszer kérnie, a leány röviden beszámolt mindenről, ami vele történt.

- Lord James - jelentette ki végezetül, amikor mindent elmondott -, Tremal-Naiknak és Kammamurinak köszönhetem, hogy megmenekültem a thugok máglyájától; a boldogságomat azonban a Maláj Tigrisnek köszönhetem, ölelje meg őket, mylord.

Lord Guillonk odalépett Sandokan elé, aki mellén keresztbe font karral s még

némiképp földült arccal állt, és tekintete a távolba merengett.

- Sandokan - mondta az öregember meghatott hangon -, te elraboltad az egyik unokahúgomat, de cserébe visszaadtad a másikat, akit ugyanúgy szeretek, mint Mariannát szerettem. Megbocsátok neked; ölelj meg, kedves öcsém, ölelj meg!...

A Maláj Tigris átkarolta az öregembert, és a két ádáz ellenség oly sokéves viszály után megcsókolta egymás arcát.

Amikor kibontakoztak az ölelésből, súlyos könnycseppek gördültek le az öreg lord szeméből.

- Igaz, hogy meghalt a feleséged? - kérdezte megtört hangon.

Erre a kérdésre a Maláj Tigris arca ijesztően elváltozott. Szemét lehunyta, tenyerébe temette sápadt arcát.

- Igen, meghalt - felelte, és fájdalmasan fölsóhajtott.

- Szegény Marianna! Szegény unokahúgom!

- Hallgasson, hallgasson! - suttogta Sandokan.

Szava zokogásba fulladt. A Maláj Tigris sírt! Yanez odalépett, barátja vállára tette a kezét, és így szólt:

- Bátorság, testvérem! A kalózok kiírtója előtt a Maláj Tigris nem mutatkozhatik gyengének.

Sandokan szinte haragos mozdulattal dörzsölte ki a könnycseppeket a szeme sarkából, és büszkén fölszegte a fejét.

- James Brooke rádza, rendelkezésére állok. Én és a bajtársaim megadjuk magukat.

- Kik az ön bajtársai? - kérdezte a rádza, és arca elkomorult.

- Yanez, Tanauduriam és Sambiljong.

- És Tremal-Naik?

- Hogyan?!... Hát merészelné...?!

- Én nem merészelek semmit - jelentette ki ingerülten James Brooke. - Csak engedelmeskedem, ennyi az egész.

- Mit akar mondani ezzel?

- Azt, hogy Tremal-Naik ugyanúgy fogoly, mint önök.

- Fenség!... - tiltakozott lord Guillonk. - Fenség!...

- Nagyon sajnálom, mylord, de nem áll módomban visszaadni Tremal-Naik szabadságát. Énrám bízta megőrzésre, s át kell adnom az angol hatóságoknak, azok pedig számon kérik rajtam.

- De hiszen hallotta az én új rokonomnak a történetét!

- Valóban, mylord, de én nem hághatom át az indiai angol hatóságok rendelkezéseit. Néhány nap múlva a rabszállító fregatt kiköt Sarawakban, s nekem át kell adnom Tremal-Naikot a hajó parancsnokának.

- Uram! - tört ki a tigrisvadász, és hangja elcsuklott. - Nem engedheti meg, hogy elválasszanak a menyasszonyomtól, és elküldjenek a norfolki fegyenctelepre! Ártatlan vagyok!

- Brooke rádza - figyelmeztette Sandokan -, gazzágot követ el!

- Nem, hanem csak azt teszem, ami hivatali kötelességem - rázta fejét a rádza.

- Lord Guillonk azonban elutazhat Calcuttába, magyarázatot adhat a thugok aljas fondorlatairól, és kegyelmet nyerhet Tremal-Naik számára; ami engem illet, majd én támogatom a kérelmét.

Ada, aki mindeddig halálos szorongás martalékeként hallgatott, most előrelépett.

- Uram - szólt szívszorító hangon a rádzsához -, azt akarja, hogy újra beleőrüljek a kétségbeesésbe?

- Rövidesen viszontláthatja jegyesét, miss. Az indiai angol hatóságok perújítást rendelhetnek el, és nem késlekednek majd szabadlábba helyezni Tremal-Naikot.

- Akkor engedje meg, hogy hajóra szálljak vele.

- Kegyed?... Ugyan már! Tréfál, miss?

- Vele akarok menni!

- Rabszállító fregatton?! De hisz az a pokol tornáca!

- Éppen azért akarok vele menni! - Ismételte a leány zaklatottan.

James Brooke némiképp meglepődve nézett Ada Corishant-ra. Úgy tetszett, meghatja a fiatal teremtés elszánt akarata.

- Lehetetlen, miss - jelentette ki végül. - A hajó parancsnoka nem engedi fel önt a fedélzetre. Jobban tenné, ha követné nagybátyját Indiába, s ott kegyelmet eszközölnének ki az ön jegyese számára. Az ön tanúvallomása önmagában elég ahhoz, hogy szabadon bocsássák.

- Ez igaz, Ada - bólintott lord Guillonk. - Ha te Tremal-Naikkal tartasz, és

magamra maradok, nem lenne koronatanúm, hogy megmenthessem a jegyesedet.

- De hogyan kívánhatja, hogy megint elváljak tőle?! - jajdult föl a leány, és zokogásban tört ki.

- Ada! - kérlelte megrendülten Tremal-Naik.

- Fenség - szólalt meg Sandokan, és a rádzsza felé fordult -, hozzájárul ahhoz, hogy öt percre szabadon cselekedjem?

- Mit akar tenni? - kérdezte James Brooke.

- Szeretném meggyőzni Ada kisasszonyt, hogy kövesse lord Guillonkot.

- Csak tessék.

- Ehhez azonban az ön jelenléte nem szükséges: fesszelenül óhajtok beszélni, nem tanúk jelenlétében.

- Rendben van, teljesítem a kérését.

A rádzsza kiment a félig romba dőlt épületből, és beszélgetésbe elegyedett az erőd udvarán csoportba verődött tisztjeivel.

- Hallgassanak meg, barátaim - mondta ekkor Sandokan -, nekem még olyan eszközök állnak a rendelkezésemre, hogy a rádzsza belesápadna, ha tudomást szerezne róluk. Miss Ada, lord James...

- Ne szólíts lord James-nek, fiam, hívj a nagybátyádnak, Sandokan! - vágott közbe az öregember. - Hiszen az unokaöcsém vagy.

- Ez igaz, nagybátyám - mondta a Maláj Tigris meghatott hangon, majd a leányhoz fordult. - Miss Ada, arra kérem, ne makacskodjék tovább, tegyen le arról a szándékáról, hogy követi jegyesét Norfolk szigetére.

Igyekezünk inkább rávenni a rádzsát arra, hogy tartsa Tremal-Naikot Sarawakban, amíg a calcuttai hatóságok átvizsgálják a periratokat, és újabb ítélettel döntenek a sorsa felől.

- De nagyon hosszú ideig távol kell lennünk egymástól - vetette ellene Ada.

- Nem, miss, rövid ideig, biztosíthatom. Igyekszem majd elérni a rádzsánál, hogy időt nyerjünk.

- Mire gondolsz, kedves öcsém? - kérdezte lord Guillonk.

Sandokan szája mosolyra húzódott.

- Ah! - sóhajtott. - Azt hiszik, nem tudom, milyen sors vár rám Calcuttában?...

Az angolok túlságosan is gyűlölnék, én pedig túlságosan is sok véres és könnyörtelen háborút viseltem ellenük, semhogy megkímélnék az életemet. Én azonban szabad akarok lenni még, portyázni akarok a tengeren, és szeretném viszontlátni vad szigetemet, Mompracemet.

- De hát mihez fogsz? Kiben reménykedsz? - kérdezte lord Guillonk.

- Muda-Hassin unokaöccsében.

- Abban a szultánban, akit James Brooke fosztott meg a trónjától?

- Igen, bátyám. Tudomásom van róla: összeesküvést sző, hogy újra hatalomra jusson, és lassan, de szakadatlanul aláássa Brooke rádzsza uralmát.

- S mit tehetünk mi? - kérdezte Ada. - Mindenre kész vagyok, hiszen önnek köszönhetem a gyógyulásomat és Tremal-Naik szabadulását.

- Keresse föl Muda-Hassin szultán unokaöccsét, és mondja meg neki, hogy Mompracem tigrisei segítségére lesznek. Kalózaik partra szállnak itt, a felkelők élére állnak, és feltörik börtöneinket.

- Én azonban angol vagyok, kedves öcsém - jegyezte meg gondterhelten lord Guillonk.

- Öntől nem is várok semmit, bátyám. Jól tudom, nem szövetkezhet honfitársa ellen.

- KI intézkedjék hát?

- Miss Ada és Kammamurl.

- Vállalom, uram - jelentette ki a leány. - Beszéljen, mit kell tennem!

Sandokan a zubbonya alá nyúlt, és a selyemingét leszorító övkendőjéből duzzadó erszényt vett elő.

- Jelentkezzék kihallgatásra Muda-Hassin unokaöccsénél, és kérem mondja meg neki: Sandokan, a Maláj Tigris ezennel neki ajándékozta ezeket a gyémántokat, hogy siettesse a lázadás kitörését: értékük kétmillió...

- És én? Nekem mi a teendőm? - kérdezte Kammamuri.

Sandokan lehúzott az ujjáról egy különös alakú, mogyorónyi smaragddal ékes gyűrűt, átnyújtotta az indusnak, és így szólt:

- Siess Mompracembe, mutasd föl kalózaim előtt ezt a gyűrűt, mondd meg nekik, hogy rab vagyok, s hogy keljenek útra és segítsék Muda-Hassin unokaöccsének a zendülését. Most azonban fejezzük be: a rádzsza gyanakvó, már közeledik is.

James Brooke tisztjei kíséretében belépett a félig romba dőlt kunyhóba.

- Nos?! - kérdezte kurtán.

- Ada Corishant kisasszony lemond arról a szándékáról, hogy követi jegyesét, azzal a feltétellel, ha ön, fenség, Sarawakban tartja foglyul Tremal-Naikot mindaddig, amíg a calcuttai törvényszék új ítéletet nem hoz az ügyében - mondta lord Guillonk.

- Legyen - biccenteit James Brooke néhány pillanatnyi fontolgtatás után.

Ekkor Sandokan eléje lépett, földre vetette görbe kardját és krisszét, majd így szólt:

- Foglya vagyok, uram.

Yanez, Tanauduriam és Sambiljong szintén ledobta fegyverét.

James Guillonk lordnak könnybe lábadt a szeme, Sandokan és a rádza közé állt.

- Fenség - kérdezte -, mit tesz az unokaöcsémmel?

-Teljesítem a kérését.

- Vagyis?

- Indiába küldöm. A calcuttai Legfelsőbb Törvényszék hivatott ítélni ügyében.

- S mikor indítja útra?

- Negyven nap múlva, a Labuanból érkező postahajón.

- Fenség... Sandokan az unokaöcsém, és én segítettém Önnek, hogy kézre keríthesse.

-Tudom, mylord.

- Unokaöcsém megmentette és meggyógyította Ada Corishant kisasszonyt.

- Ezt is tudom, de én magam semmit sem tehetek érte. Gondolja meg, uram: engem úgy hívnak, hogy a „kalózok kiirtója”...

- S ha unokaöcsém szavát adná, hogy soha többé nem portyázik ezeken a vizeken?

- Ne erőltesse, kedves bátyám! - vágott közbe Sandokan. - Sem én, sem bajtársaim nem félünk az emberi igazságszolgáltatástól. Ha ütött az utolsó óránk, tudjuk, hogyan kell bátrakhoz méltón meghalunk.

A némán könnyező öreg lordhoz lépett, megölelte; Tremal-Naik Adát karolta át.

- Isten áldja! - búcsúzott el Sandokan a zokogó leánytól. - Reménykedjék!

Aztán a kijáratnál várakozó rádza felé fordult, büszkén fölvetette a fejét, és így szólt:

- Rendelkezésére állok, fenség.

A négy kalóz meg Tremal-Naik kivonult az erődből, és beült egy csónakba. Amikor a tengerészek evezni kezdtek a Királypárti felé, mind az öten visszatekintettek a szigetre.

A palánkfal kapujában ott áll az öreg lord, jobbán Adával, balján Kammamurival.

Mindhárman sírtak.

- Szegény nagybátyám, szegény Ada! - sóhajtott föl Sandokan. - Nem leszünk azonban sokáig távol egymástól... Te pedig, James Brooke, elveszítéd a trónodat!

HATODIK FEJEZET

A Királypárti fedélzetén

James Brooke diadalt aratott a legyőzhetetlen Maláj Tigris fölött; tíz perccel a szörnyű küzdelem után a rádza karcsú szkúnere elhagyta az öblöt, és kevélyen kifutott a nyílt vízre.

Az előárboc négyszögletes előtörzsvitorláit és a főárboc csonkavitorláit a nagyszámú legénység sebtiben kibontotta; szárazföld felől fúvó friss fuvalom fesztette a vásznakat, és a hajó fürgén szelte Borneó tengerének áttetsző, azúrkék habjait, nyomában hófehér tőfodor csíkja bugyborgott.

Sandokan, Yanez és Tremal-Naik a tatfedélzet korlátjánál állt - négy katona őrizte őket föltüzött szuronnyal -, a kalózvezér és két barátja a kis sziget felé nézett, amely előtt még ott vesztegelt lord Guillonk jachtja. Úgy tetszett, azon tűnődnek, vajon mi történik a pompás hajó fedélzetén; erőltették a szemüket, hátha még megkülönböztethetik Ada vagy Kammamuri körvonalait.

Amikor már olyan messzire értek, hogy nem láthattak semmit, a Maláj Tigris hűséges régi bajtársa felé fordult.

- Vége! - kiáltott föl. - Drágán fizettünk meg ezért a jótéteményünkért, szegény Yanez barátom.

A portugál nem válaszolt, csak vállat vont.

- Nem félsz? - kérdezte Sandokan.

- Nem én - felelte Yanez.

- De hiszen a „kalózok kiirtójának” a markában vagyunk!

- Én bízom benned, Sandokan.

Halvány mosoly suhant át a kalózvezér ajkán. Aztán újra elkomorult.

- Embereimet tűzzel-vassal elpusztították - mormolta keserűen.

- Mompracemben nem kevésbé félelmetes harcosok várnak egyetlen intésekre. Ha azok harcra kelnek, még a „kalózok kiirtója” is fűbe harap!

- Mompracem távol van, mi pedig foglyok vagyunk.

- Te széttéped a rabláncokat, és ledöntöd a börtönfalakat is - vágta rá Yanez.

- Lám csak, James Brooke felénk tart - jegyezte meg Tremal-Naik.

A rádzsza rövid megbeszélést tartott tisztjeivel, majd fölkapaszkodott a tatfedélzetre, és foglyai felé sietett. Intett a négy katonának, hogy vonuljanak félre, majd Sandokan és két bajtársa felé fordulva így szólt:

- Kövessenek!

- Mit óhajt tőlünk? - kérdezte büszkén Sandokan.

- Még napnyugta előtt megtudja - felelte a rádzsza. - Tisztjeim haditanácsra gyűltek, és már ki is mondták önre az ítéletet.

- Nem ismerem el a jogosultságukat.

- Én, a sarawaki rádzsza, elismerem.

- James Brooke!... A Maláj Tigris nem halt még meg!... - kiáltotta Sandokan, és ijesztő villanás izzott föl szembogarában.

- Mit akar mondani ezzel?

- Jön még kutyára dér! Egyszer még partra szállok országa partján mompracemi harcosaim élén.

- Hah! Egy hónap múlva a fél világ választja el embereitől - mondta a rádzsza gunyoros mosollyal. - Egy egész óceán terül el Mompracem és ama másik sziget közt.

- Miféle szigetről beszél?

- Norfolkáról.

Sandokan döbbszent és dühödt fővetéssel meredt rá, de tüstént lecsillapult, és nyugodt, sőt csúfondáros hangon kérdezte:

-Vagy úgy?! Ön tehát elküld engem azok közé a fegyencek közé, akiket Anglia és Ausztrália meneszt Norfolk szigetére? Nem rossz ötlet! És az ön Királypártija vállalkozik ilyen hosszú utazásra?

- Hajómra szükségem van ezeken a vizeken. A rabszállító fregatton vitetem el önöket.

- Megérkezett már Sarawakba? - érdeklődött Sandokan még mindig gúnyosan.

- Ma este keresztezzük az útját Matanyánál.

- Látni fogom tehát Norfolkot, ha csak valamilyen előre nem sejthető ok meg nem akadályoz benne.

- Miféle ok? - kérdezte a rádzsza, és gyanakodva végigmérte.

- A tengeren sohasem vehetjük bizonyosra, hogy célba jutunk, mint tudja, James Brooke.

- Nem erre célzott az imént. Ha azonban azt reméli, hogy megszökhet, mielőtt a hajó befut Norfolkba, nagyon téved. Nem tudja még, milyen egy rabszállító fregatt.

- Hamarosan megtudom, uram, hiszen az Ön szkúnerje ma estére bizonyosan Matanyhoz ér.

James Brooke néhány pillanatig mereven rászegezte tekintetét, mintha olvasni akarna a gondolataiban, majd így szólt:

- Kövessen!

- Máris vasra veret? - kérdezte Sandokan keserű gúnnyal.

- Amíg a hajóm fedélzetén tartózkodnak, úgy bánok Önökkel, mint a vendégeimmel - jelentette ki James Brooke lenyűgöző udvariassággal. - Jöjjenek!

Lesietett a fedélzeti lejáró lépcsőjén - Sandokan, Yanez és a tigrisvadász követte -, bement a kapitányi szalonba, és megállt a dúsan, sőt fényűzően terített asztal mellett.

- Hosszú és elkeseredett küzdelmet vívtunk, pillanatnyi fegyvernyugvás nélkül: nyilván önök is éhesek, csakúgy, mint jómagam - mondta feszes nyájassággal. - Ha nincs ellenükre, tartsanak velem.

- Szívesen - felelte Sandokan; Yanez és Tremal-Naik pedig mélyen meghajolt.

A rádzsza és a maláj szigetvilág két kalózvezére meg az indus tigrisvadász farkasétvágygal nekiláttak az ingyencfalatoknak, mintha nem is ádáz ellenségek, hanem a legjobb barátok lennének.

Versengtek egymással az udvariaskodásban, elcsevegtek tengerekről, hajóutakról,

hajófajtaikról, fegyverekről, csáklázásokról és tigrisvadászatokról; a legcsekélyebb célzás sem esett sem régóta tartó viszálykodásukról, sem Norfolk szigetéről, sem Mompracemről.

Aki most látja őket először, el nem tudná képzelni, hogy ezek a félelmetes férfiak néhány órája még őrzöngve, egymás elpusztításának szándékával csaptak össze, s hogy egyiküket a „kalózok kiirtójának” hívják, két asztaltársa a Borneó környéki tengerek legrettegettebb portyázója, harmadik vendége pedig, a szép arcú, merengő szemű tigrisvadász dacolt magával a thug vezérrel, Suyodhanával is.

Amikor befejezték az étkezést, James Brooke még remek illatú, zamatos kávéval és pompás manillai szivarokkal kínálta őket, aztán fölkeltek az asztal mellől; majd a rádza föl kísérté őket a fedélzetre, és továbbra is baráti meghittséggel társalkodóit velük, a Királypárti legénységének legnagyobb megrökönyödésére.

A hajó csonkavitorláját, előtörzsvitorláit, előderékvitorláit és ormányárbocának vásznát friss szellő duzzasztotta, gyorsan siklott Matany felé, amelynek több ezer láb magas csúcsa a nap utolsó sugaraiban aranyos fénnel, óriásként emelkedett a nyugati láthatáron.

A tenger lassan-lassan elvesztette tűzvörös visszfényeit, sötét liláskék árnyalatot öltött, színét olykor acélszínű sávok barázdálták, s ezeknek a szegélyén még itt-ott tűnékeny aranycsillámlás sziporkázott.

Néhány tengeri madár szárnyalt a nyugalmas levegőben, olykor le-lecsaptak, majd fülsértő vijjogással villámgyorsan föl hussantak a felszínről.

A rádza és a két kalózvezér meg a tigrisvadász vagy félóra hosszat járkált még föl s alá a fedélzeten, élénk eszmecserébe merültek. Egyszer csak James Brooke megtorpant, és összehúzott szemmel kémlelt a hajóorr felé. Az esthomály egyre sűrűbben terjengett a habok fölött: a leszálló sötétségben két csillogó pont ragyogott föl Matany irányában.

James Brooke összevonta szemöldökét, mindaddig mosolygós és kedélyes arca egy csapásra marcona, szinte rémítő kifejezést öltött. Odaszólt az egyik tengerésznek:

- Eressz föl egy rakétát!

Sandokan, Yanez és Tremal-Naik nem szólt egyetlen szót sem. Tekintetük bizonyos aggodalommal meredt arra a két fénypontra; az egyik vörösen, a másik zölden világított, és kétségkívül hajó jelenlétéről tanúskodtak.

Néhány pillanat múlva röppentyű ívelt föl a Királypárti tatjáról, odafönn szétpattant, és aranyos szikrák záporát szórt szanaszéjjel.

Karcsú szkúnere orrán a rádza még mindig azt a két fénypontot figyelte. Hirtelen rakéta hasított a sötétségbe Matany táján is, és kékes fénycseppek tömegét hintette a habokra.

- Ott a hajó - jegyezte meg James Brooke.

Aztán Sandokan, Yanez és a tigrisvadász felé fordult.

- Önök többé nem a vendégeim - jelentette ki szinte durván. - Megint a „kalózok kiirtójával” állnak szemben.

- Ez az a fregatt, amelyiknek Ausztrália vizeire kell vinnie minket? - kérdezte Sandokan higgadtan.

- Ez - felelte szárazon a rádza.

A Királypárti lebocsátott egy csónakot a tengerre; egy tiszt meg nyolc, puskával és baltával fölfegyverzett hajós foglalt benne helyet.

Tüstént ledobtak egy hágcst is a szkúner oldaláról; Sandokan, mielőtt leereszkedett, odalépett a rádzsához, mélyen a szemébe nézett, és halk, kimért hangon így szólt:

- James Brooke, a szívem azt mondja: mi még találkozunk egy napon.

Kárörvendő mosoly játszott a „kalózok kiirtójának” szája körül.

- Nem hiszi? - kérdezte Sandokan. - Téved, James Brooke. Azon a napon pedig ne csak Mompracem kalózeitól óvakodjék, hanem a malájoktól is.

- Miket hord itt össze?! - horkant föl ingerülten a rádza, és arcára nyugtalanság vetett árnyat. - Muda-Hassin malájjait leigáztuk, a trónkövetelő pedig a markomban van.

- Majd meglátjuk, vajon azon a napon is a markában lesz-e. Isten vele, James Brooke! Köztünk még nincs vége a harcnak, és úgy lehet, banni fogja még, hogy megkímélte az életemet.

Sandokan gyorsan lekúszott a hágcson, és leugrott a katonák közé; Yanez, Tremal-Naik, Sambiljong és Tanauduriam követték.

A csónak a tiszt rövid parancsszavára a nyílt víz felé fordult, és elindult az

esthomályban izzó két fénypont irányában.

Mielőtt eltávolodtak a hajótól, Sandokan fölszegte a fejét, és meglátta, hogy a rádzsza áthajol a korlát fölött, és őreá tekint.

Fölkapta a kezét, és intett valamit, ami jelenthetett istenhozzádót, de akár fenyegetést is, majd leült Yanez mellé, és így szólt:

- No, lássuk, milyen az a rabszállító hajó.

- Vidám lesz, akár a siralomház - jegyezte meg mosolyogva a portugál.

- Vidám lesz, akár egy népünnepély - suttogta a félelmetes kalózvezér borneói nyelven.

- Miben töröd a fejedet, Sandokan?

- Felséges hadicsínyt eszeltem ki, derék Yanez barátom. A fegyencek nem holmi kényeskedő gavallérok, és nem egykönnyen száll inukba a bátorság. Mindenre készek, csak hogy visszanyerjék szabadságukat. Most azonban hallgassunk, és figyeljük az eseményeket.

A három pár evező hajtotta csónak villámgyorsan suhant a tintakék tengeráron.

A katonák térdük közé szorított puskával ültek a foglyok előtt és mögött, hogy megakadályozzák bármiféle szökési kísérletüket; ez amúgy is lehetetlennek látszott, a csónak több mint tíz mérföld távolságra járt a parttól.

Aztán Matany magas bércei mögül feljött a hold, és egy óra múlva hatalmas sorhajó sötétlett föl előttük, jókora háromárbocos fregatt, azok közül a régimódi vitorlások közül való, amelyek az 1830-as évek angol haditengerészetében fontos feladatokat láttak el, az ötvenes évek derekán azonban túlnyomórészt kiszorultak a használatból.

Sandokan, Yanez és Tremal-Naik nyugodtan szemügyre vette a gigászi méretű vízi alkalmatosságot, megbámulták roppant árbocozatát és szokatlanul széles törzsét, majd mosolyogva egymásra pillantottak.

- Népes társaságban leszünk - jegyezte meg a kalózvezér.

Ebben a pillanatban rekedt üvöltés harsant föl az óriási hajó belsejében, mintha nem Is emberi torkokból fakadt volna, és olyan iszonyú z sivaj tört ki, mintha bömbölő fenevadak tálkája acsarkodnék, aztán hirtelen elhalt a hangzavar, a hajóhídról pedig valaki lekiáltott:

- Ki az?

- A rádzsza csónakja - felelte James Brooke tisztje.

- Vigyázat!...

A fregatt fedélzetéről ledobták a hágcsót, és a csónak egy-két evezőcsapással hozzásimult a hajó oldalához.

- Kövessenek! - szólt a tiszt Sandokanhoz, Yanezhoz meg a tigrisvadászhoz.

A két kalózvezér, meg a többiek szó nélkül engedelmeskedtek; négy katona kíséretében fölkapaszkodtak a fedélzetre.

Amikor fölértek, egy hadnagy sorra rájuk világított a lámpásával.

- Kivételes bánásmódot igényelnek - magyarázta a rádzsza tisztje. - James Brooke őfensége az önök gondjaira bízta őket.

- Ez hát az a két hírhedt kalóz? - kérdezte a fregatt hadnagya, és fürkésző pillantást vetett Sandokanra meg Yanezra. - Ez meg a thug?

- Igen, uram.

- Veszedelmes fajzat.

- Éber őrizet alatt tartandók!

- Bízta csak ránk, uram. Kérem, adja át őfenségének a kapitány úr és jómagam legszívélyesebb üdvözlését.

- Máris indulnak?

- Azonnal. Éppen kedvező szél fúj...

A rádzsza tisztjel és emberei lemásztak a csónakba, a fregatt pedig elkanyarodott, és az orra észak felé fordult.

A hadnagy négy tengerészt hivatott, rámutatott a rabokra, és így szólt:

- Verjétek láncra ezeket az új utasokat, és vezessétek őket a fedélközbe! Jól vigyázzatok rájuk, veszedelmes népség.

E szavak hallatán Sandokan indulatosan fölkapta a karját, mozdulata pillanatok múlva kitörő dührohamból árulkodott; Yanez azonban tüstént lefogta a kezét, és megnyugtatóan súgta a fülébe:

- Csillapodj, testvérem, máskülönben megghiúsul a terved!

- Igazad van - mormolta Sandokan összeszorított fogakkal.

Egy fedélzetmester sietett hozzájuk, és összeláncolta a lábukat, hogy csak rövideket léphessenek, majd gorombán a hajóorr felé taszította őket.

- Előre, gazfic...

Ki sem ejthette azonban a szót a száján, Sandokan ökle már olyan súllyal zuhant a vállára, hogy a deszkákra rogyott, mint akit letaglóztak.

- Becsmérelni merészelsz?! - förmedt rá vérfagyasztó hangon a Maláj Tigris. - Nem tudod, hogy én ma reggel még Mompracem kalózainak vezére voltam, és királyi vérből származom?! Nagyon vigyázz! Ha még egyszer gyalázm mersz, halállal lakolsz!

A hadnagy, aki mindezt látta és hallotta, ott termett. Nem Sandokant utasította rendre, hanem ellökte onnan a föltápáskodó fedélzetmestert, és szigorú hangon ráripakodott:

- Ez a rab a sarawaki rádza pártfogását élvezi, és nem közönséges gonosztevő. Aki háborgatja, azt vásra veretem.

- Én lemondok James Brooke pártfogásáról - jelentette ki méltósággal Sandokan. - Követelem, hogy úgy bánjanak velem, mint a társaimmal, de jaj annak, aki megsért! Gyerünk!...

Könnýed mozdulattal üdvözölte a tisztet, és követte a fedélzetmestert, aki jártában óvatosan hátra-hátrapislantott, nem sújt-e le rá megint az a csontzúzó súlyos ököl.

A hajóorra értek, lebotorkáltak a lejárati nyílás lépcsőjén, és beléptek a fedélközbe. Megtorpantak, és megborzadtak az undortól.

- Az alvilágnak melyik bugyra ez?! - szörnyülködött a portugál. - Istók uccse, sosem hittem, hogy egyszer még ilyen förtelmes barlangba jutok! Ez az elkárhozottak pokla itt!

- Igen, de ez a pokol rövidesen kitör, akár a tűzhányó - mormolta Sandokan. Aztán a fedélzetmesterhez fordult, és megkérdezte: - Itt a helyünk?

- Nem, amott a tat táján - felelte a hajós.

- Gyerünk!...

HETEDIK FEJEZET

A rabszállító hajó

Az ódon rabszállító fregatt fedélköze visszataszító és borzalmas látványt nyújtott. Azt a jókora fedett térséget, amely a legénység szálláshelyétől a tatépitményig terjedt, emberi testek borították.

Sandokan, Yanez és Tremal-Naik egyetlen pillantást vetettek a nyomorultakra, s máris undor fogta el őket.

Háromszáz ember hevert ott egymás hegyen-hátán, láncra verve, akár a fenevadak, Anglia és az ázsiai angol gyarmatok söpredéke.

Bűnözéstől elállatiasodott fiatalemberek fetrengtek a mocskos padlón, vedlett, torzonborz középkorúak és galambősz aggastyánok közt, akik bizonyára még több gaztettet követtek el, mint a többiek. Rablók, tolvajok, útonálló zsiványok, javíthatatlan részegesek és gyilkosok gyülekezete utazott itt Norfolk szigete, a Csendes-óceán legirtózatosabb fegyenctelepe felé.

Kornyadoztak itt elbutult, mord képű hústornokok, tüdővész sorvasztotta vézna ifjak, akiket kóros szenvedélyek emésztettek: szívós természetükkel sok évig húzhatják még, s talán újabb gazságok is kitelnek tőlük; de hánykolódtak ott olyan kimerült szervezetű félholtak is, akiknek minden bizonnyal kialszik életük gyertyája, mielőtt megpillanthatnák az átkozott rabsziget-gigászi fenýőinek a csúcsát.

Dögletes, émelyító bűz áradt ebből a háromszáz testből, akár a görényszag, megmegújuló hullámokban öntötte el a fedélközt, és a harsányan zúgó horkolástól el-ellobbantak azok a kormozó lángnyelvek, amelyek borongó félhomályba vonták a rengő-ringó börtönt; a kábító hangzavart pedig hébe-hóba a bilincsek baljós csörgése törte meg.

Sandokan, Yanez és Tremal-Naik lába földbe gyökeredzett, utálattal szemlélték ezt a hortyogó-pöfögő-csörömpölő tömegsírt.

- Iszonyú! - kiáltott föl megint a portugál. - Álmomban se jöjjön elő ilyen rémlátomás! Ezerszer inkább a véráztatta harcmező, halottakkal és haldoklókkal, semmint ez a bűzös banditafészek!

- Jöjjenek! - mordult rájuk nyersen a fedélzet-mester.

A két kalózvezér meg Tremal-Naik, Tanauduriam és Sambiljong szótlanul követték. Elbotladoztak az alvók tömkelege mentén, ügyeltek arra, hogy rá ne tiporjanak senkire, és eljutottak a tatig. A fedélzet mester leültette őket a

deszkapadlóra, egy-egy jókora vaskarika mellé, majd rájuk parancsolt, hogy hunyják be a szemüket, és aludjanak.

- Nem kapott parancsot, hogy leláncoljon bennünket? - kérdezte Sandokan.

- Nem szükséges... - felelte torz vigyorral a hajós. - Kegyelmetek afféle.... tekintélyes személyiségek. Vegyék tudomásul, hogy ez a helyük. Azzal hátat fordított nekik, és minden további szó nélkül otthagya őket. Sandokan és Yanez egymásra néztek.

- Szabadon mozoghatunk, ez kedvez a terveimnek suttogta a kalózvezér.

- S ez a lánc itt a lábunkon? - kérdezte Yanez.

- A kellő pillanatban széttörik és lehull.

- De hát mit eszeltéi ki már megint? Miben mesterkedsz?

- Kifundáltam, hogyan szabaduljunk, Yanez. Hej, az a derék James Brooke azt hiszi, ölbe tett kézzel tűröm, hogy ő engem Norfolkba vitessen. Hát téved, barátom. Meglehet, szörnyű tömegmészárlás tör ki, de még mielőtt a Sirik-fokig jut a hajó, mi hatalmunkba kerítjük ezt a rozoga vén teknőt.

- Fölláztatod ezeket az akasztófavirágokat?

- Föl, Yanez.

- Úgy véled, engedelmeskednek neked?

- Talán nem vágnak szabadságra maguk is?

- S a legénység?

- Egy rohammal szétveri őket ez a dúvadsereg, ha rájuk uszítjuk. Iszonyú vérfürdő lesz...

- S azután?

- Azután visszatérünk Sarawakba.

- Megint?

- Úgy véled, beletörődhetek ebbe a vereségbe?... Nem, Yanez. Kirántom a trónt James Brooke alól. Túlságosan későn gondoltam Muda-Hassin unokaöccsére, de majd adódik alkalmunk, hogy zendülést szítsunk malájai közt a rádzsza ellen.

- Ismered Muda-Hassin unokaöccsét?

- Igen, jó néhány éve már találkoztam vele. Nagybátyja, Sarawak szultánja nem neki engedte át a trónját, hanem James Brooke-nak.

- S hol van most a trónkövetelő?

- Sedangban. a rádzsza híveinek az őrizete alatt.

Ebben a pillanatban fennhéjázóan parancsoló hang bődült föl a fedélköz túlsó végében:

- Csönd, vagy végigvágok rajtatok a „kilencfarkú macskával”!

- Ez az ő - jegyezte meg Sambiljong, aki Tremal-Naikkal és Tanauduriammal együtt a két kalózfőnök mögött feküdt.

- Hunyjuk le a szemünket! - ajánlotta Sandokan. - Még nincs itt az Idő, hogy kirobbantsuk a felkelést.

Elnyújtóztak a padlódeszkákon; a nem túlságosan kényelmes fekvőhely csöppet sem zavarta őket, hiszen hozzászoktak ahhoz, hogy gyakran a rengeteg csupasz földjén aludjanak; amint lehunyták szempillájukat, békésen elszenderültek, enyhén ringatta őket a kivénhedt hadihajót hömpölygető habok hullámverése.

Éjnek évadján azonban Sandokan kétszer-háromszor fölserkent, és feszült figyelemmel szemügyre vette a közelében alvó fegyenceket. Pillantása többször is megakadt egy gigászi termetű férfin: araszos vállú, szokatlanul fejlett Izomzatú karja rendkívüli erőről tanúskodott.

A fegyenc körülbelül negyvenéves lehetett. Nemcsak herkulesi testalkata hatott feltűnően, hanem jól formált feje is; olyan sűrű és rőtes haj fődte, mint az oroszlánsörény; magas homloka, szabályos vonású, értelmes arca elütött szomszédai visszataszító, torz ábrázatától.

Bár a fegyencek daróc egyenruháját viselte, bronzbarna árnyalatú bőre láttán a figyelmes szemlélő kitalálhatta, hogy valamikor, nem is olyan régen, még tengerjáró vagy erdőlakó lehetett.

Sandokan több ízben is kísértést érzett, hogy fölébressze, de mindannyiszor lemondott róla, nem akarta fölingerelni a fedélköz túlsó végében silbakoló őrszemet.

- Ez az ember még hasznunkra lehet - suttogta. - Az efféle óriások sokat érnek, ha kitör a ribillió. No, majd holnap.

Azzal elszunnyadt Yanez oldalán, két kezét szokása szerint övéhez szorította, mintha még meglennének a fegyverei.

Fülsiketítő lánccsörgésre riadt, a bilincsek csörömpölésébe fájdalomüvöltések vegyültek; szempillája fölpattant.

Két tengerész rohángászott föl s alá a fedélközben, csattogó szíjkorbáccsal csapkodtak jobbra-balra, és harsány hangon bömböltek:

- Föl, gazemberek!

Valahányszor a két szíjkorbács lesújtott, egy-egy csoport fegyenc görcsösen megvonaglott, összerándult, és gyötrelmes jajszó meg szitkozódás süvített föl feleletül.

A két tengerész könyörtelenül, teljes erőből, vaktában vagdalkozott borzalmas ütőszerszámaival, a „kilencfarkú macskának” nevezett szíjkorbáccsal; ezt azért hívják így, mert kilenc szíjfonat ágazik el a kurta ostornyélről, és mindegyik szíj végére számtalan apró ólomgömböt csomóznak; ez a büntetőeszköz kétségkívül még az orosz kancsukánál vagy a szudáni és abesszin vízilóbőr korbácsnál is rosszabb. Ahová a „kilencfarkú macska” lecsap, ott ólomgömbjei véres barázdákat szántanak a megkorbácsolt hátába, és ötven ütés elég, néha kevesebb is, hogy megöljön egy embert.

A hadihajók tengerészei és az angol rabszállító fregattok fegyencei szinte szűkölték félelmükben e büntetőeszköz láttán, olyan hihetetlen mértékben rettegetek tőle, hiszen a legrobosztusabb izomkolosszust is szármalmas ronccsá lehetett silányítani tizenöt vagy húsz suhintással. Nagyobb rémületet keltett, mint a bitófa.

Yanez, Tremal-Naik, Tananduriam és Sambiljong talpra is ugrott nyomban, nehogy a vállukba vájjon ez a cudar cirógatás. Sandokan azonban csak körültekintett, és máris hunyt szemmel visszafeküdt.

A két tengerész hajcsárútja során hamar a négy kalóz elé ért. Látták, hogy Sandokan nem engedelmeskedik fölszólításuknak. Egyikük föléje hajolt, és ráförmedt:

- Talpra!

A Maláj Tigris nem mozdult. Tanauduriam és Sambiljong azt hitték, vezérük nem hallotta meg az ordítózást, már-már megrázták a karját; Yanez villámló pillantására azonban tüstént visszakoztak. A portugál ugyanis észrevette, hogy Sandokan nem alszik, hanem csak színleli az álmot.

- Talpra, akasztófavirág!... - kiáltotta a tengerész, és megsuhogtatta a szíjkorbácsot.

Amikor látta, hogy a szó mit sem ér, a „kilencfarkú macska” éles szisszenéssel végigkarmolta Sandokan mellét, és ronggyá tépte zöld selyemingét.

Amint lecsapott a szíjkorbács, a Maláj Tigris váratlan lendülettel fölpattant. Szempillantás alatt derékon kapta a tengerészt, és feje fölé emelte, mint egy kisfiút.

A félelmetes férfi hangja úgy zengett, mint az ágyúdörgés, és mennydörgőn visszhangzott a fedélközben:

- Nyomorult!... Ütést merészelsz mérni rám, a Maláj Tigrisre, Mompracem rettegett kalózáinak a vezérére?!... Megöllek!

A tengerész csaknem megfulladt a bordaroppantó szorítástól, kínjában és tehetetlen dühében fölordított.

Társa Sandokan felé ugrott, és megcsördítette szíj-korbácsát, hogy lesújtson. Tanauduriam és Sambiljong vigyázott azonban vezérükre. Gáncsot vetettek lábukkal a tengerésznek, majd vasmarokkal nyűgözték le a padlóra, nehogy társa segítségére siethessen.

A félelmetes kalózvezér megdöbbentő tanúbizonyságát adta rendkívüli testi erejének és merészségének, s ezzel mély hatást tett a fedélközben nyüzsgő, bűnben megrögzött bitangokra, akik csak a bátor és elszánt férfiak iránt éreztek bámulatot. Megcsodálták a kalózvezér festői és színpompás öltözékét, úgyszintén zöld és fehér csikos, jókora turbánját is, amelyet diónyi gyémánt díszített, s ez szemkápráztatóan csillogott a lámpások vörhenyes világosságában; mindez rabtársukat különös fénybe vonta, s úgy tetszett, nem holmi közönséges fegyenczel állnak szemben, hanem valamilyen borneói fejedelemmel.

Ámulat és rajongás kiáltása fakadt minden ajkon:

- Micsoda ember!

- Micsoda erő!

- Derék!... Nyuvaszd meg azt a tökfilkót!

Hirtelen éles rikoltás hasított a hangzavarba:

- Címborák!... Kiáltsuk ki ezt a derék herceget a fegyencek királyának!

Tapsvihar köszöntötte ezt a különös javaslatot, de ez nyomban zűrzavaros lánccsörgésbe fulladt.

Az őrszem riadóztatta a legénységet, és tucatnyi tengerész szuronyt szegezve

rontott a fedélközbe, hogy a két korbácsost kiszabadítsa szorult helyzetéből. A szakaszt az a hadnagy vezette, aki előző este fogadta Sandokant.

- Engedje el azt az embert! - kiáltotta, és mindkét pisztolyával megcélozta a kalózvezért.

Tanauduriam és Sambiljong eközben - Yanez intésére - megengedte, hogy a másik tengerész föltápáskodjék, előbb azonban kicsavarták markából a szíjkorbácsot.

Sandokan a hadnagy fölszólítását hallva odafordult.

- Vagy úgy! Ön az... - mondta-, tessék, itt van az embere, de úgy vigyázzon, ha még egyszer korbácsot mer emelni rám, végzek vele!

Letette a tengerészt, hátba lökte, és ráripakodott: - Takarodj!...

- Ígérem, senki nem nyúl önhöz, amíg ezen a hajón tartózkodik, és embereim tiszteletben tartják a rádza öfensége erre vonatkozó parancsát - jelentette ki a hadnagy. - Most azonban kénytelen vagyok bilincsbe veretni önt.

- Ám tegye! - vetette oda hidegen Sandokan.

- Megkímélhetem azonban ettől a megaláztatástól, ha szavát adja, nem lázong többé embereim ellen.

- Ezt ne várja tőlem.

- Hajtsátok végre a parancsomat! - utasította a tengerészeit a hadnagy.

Ketten odaléptek Sandokanhoz, és a lábára bilincselte láncot befűzték a fedélköz deszkázatában feketéllő vaskarikába. A kalózvezér ezt békésen tűrte, hanem aztán megragadta két kézzel a láncot, iszonyú Indulattal csavart egyet rajta, s egyetlen ellenállhatatlan rándítással szétszakította, egyszersmind kirántotta a karikát is a padlóból.

-Tessék, itt a lánc! - mondta a hadnagynak. - A Maláj Tigris erősebb bilincsekbe verjék!

A fegyencek a döbbenet tetőfokán, néma megrökönyödéssel nézték. Valamiféle riadtsággal meredtek arra az emberre, aki néhány perc leforgása alatt két ízben is tanúbizonyságot tett rendkívüli erejéről, s aki láthatólag semmibe vette durva és könyörtelen felügyelőiket, pedig azoktól a fedélköz minden kényszer-utasát az irtózat rettegése fogta el.

Maga a hadnagy is földbe gyökerezett lábbal, mozdulatlanul, meghökkenve bámulta a félelmetes kalóz-vezért.

- Mit művelt?! - kérdezte.

- Láthatja - felelte Sandokan. - Bosszantott ez a lánc, hát széttéptem.

Aztán két karját büszkén kérészibe fonta a mellén, és méltatlankodó hangon kifakadt:

- Királyi vér folyik ereimben, nem tűröm az efféle gyaláztatot, inkább végső harcra kelek valamennyiük ellen!

- Belepusztul...

- Nem félek a haláltól: szemébe néztem száz meg száz csatában!... De ha békén hagynak, nem teszek kárt a katonáiban. James Brooke nem kívánja önkéntől, hogy bántalmazzanak és sértegensenek...

- Veszteg marad?

- Majd meglátom - felelte Sandokan leheletnyi gúnyos hangsúllyal.

- Ígérem, többé nem zaklatja senki.

- Jól van.

Azzal Sandokan visszaült a társai közé, a hadnagy pedig elvonult a tengerészeivel.

A fegyencek meg se moccantak. Álmélkodással elegy csodálattal bámulták a félelmetes kalózvezért, mintha izzó tekintete megbűvölte volna valamennyiüket.

A tömeg előtt ott állt az az óriás, akit Sandokan már szemügyre vett az éjszaka folyamán. Még döbbentebbnek látszott, mint a többiek, s le nem vette tekintetét Mompracem kalózainak vezérééről.

Néhány tengerész dobogása törte meg ezt a varázslatot: hatalmas kondérokot meg jókora rakás csajkát cipeltek le a lépcsőn.

- Itt a leves! - kiáltott föl néhány fegyenc.

Zúrzavaros láncsörgés zaja töltötte be egyszerre a fedélközt.

Elkezdődött a reggeli ételosztás. A párolgó, feketés lötytyel teli bádogedények gyorsan jártak kézről kézre, s a szerencsétlenek ugyanolyan gyorsan ki is szűrcsöltek a híg levest.

Amikor James Brooke öt rabjához értek, a tengerészek letettek eléjük öt csajkát, de odahelyeztek - nyilvánvalóan a parancsnok utasítására - egy-egy kancsó bort, egy-egy maréknyi kétszersültet és egy-egy sózott csülköt is.

- Az ebugattát, micsoda fényűzés! - hüledezett Yanez, aki itt is megőrizte

rendíthetetlen jó kedélyét.- Gályarab útitársainkat kileli a sárga irigység főúri terítékünk láttán!

- Rövidesen jobb harapnivaló is akad a fogukra - felelte Sandokan, és bámulatra méltó étvággyal nekilátott, hogy elfogyassza a levest.

- Még mindig a terveden morfondírozol?

- Hogyan? Azt hiszed, pusztá szeszélyből csaptam ilyen nagy lármát, ok nélkül csóváltam meg a levegőben azt a tengerészt, és tréfából mérettem magamra azt a korbácsütést? Minderre azért volt szükség, hogy megmutassam a fegyenceknek, mire vagyok képes, s hogy megtudják, én vagyok a Maláj Tigris. Egy tengeri rabló meg egy útonálló közt nincs olyan nagy különbség, testvérem. Meglátsd, mostantól fogva ez a sok börtöntöltelék vakon engedelmeskedik egyetlen intésemnek.

- Kezdem elhinni, Sandokan. Ezt a népséget semmi sem bírja meghajlásra, csak az erő.

- Meg aztán van köztük valaki, talán még nálam is erősebb: arra számítok.

- Erre az óriásra gondolsz, aki olyan éhesen bámul a szájunkba? Úgy rémlik, ezt a szegény ördögöt izzó vágy epeszti, hogy megossa velünk a porciónkat, amely háromszorta bőségesebb az övéénél.

Sandokan élénken hátrafordult. A vörös hajú góliát csakugyan sóvár szemmel kémlelte őket, falánk pillantása arról árulkodott, hogy farkaséhségében szíves örömet rávetné magát az ételükre. Látszott, hogy ennek a tagbaszakadt férfinak fél fogára is kevés a fegyencek sovány fejadagja.

Sandokan tüstént észrevette, ez a legjobb alkalom, hogy beszédbe elegyedjék a herculesi izomzatú rabbal.

- Megkínálhatom? - kérdezte nyájas mosollyal, és feléje nyújtott egy szelet kétszersültet.

A fegyenc tétovázott egy pillanatig, talán restellte, hogy a félelmetes kalózvezér rajtakapta, milyen mohón ácsingózik, és kitalálta, mire sóvárog; aztán gyorsan odanyúlt, megragadta a kökemény kenyérdarabot, reszketve a szájába tömte, és fuldokló hangon így habogott:

- Köszönöm, uram.

Aztán két könnycsepp gyűlt a szeme sarkába, és lecsordult bronzbarna orcáján.

- Nem elég az adag, Igaz-e?... - kérdezte megértően Sandokan; adott neki még néhány szelet kétszersültet, s megosztotta vele a sózott csülköt is.

- Nem, uram, s már hét hosszú hete gyötör az éhség - felelte az óriás tompa haraggal.

- Szólnia kellett volna a tisztnek vagy kapitánynak.

- Kisebb gondjuk is nagyobb annál, semhogy törődjenek a magunkfajta nyomorultakkal. Több ízben is könyörögtem a tengerészeknek, hogy vessenek még némi falnivalót a porcióm mellé, de csak a képembe röhögtek, és legazembereztek. Ördög és pokol!... Pedig sokkal inkább szerencsétlenül jártam, semmint bűnt követtem el!

- Angol?

- Walesi vagyok, uram.

- Tengerész volt?

- A Skócia nevű fregatton szolgáltam, uram.

- Mi okozta, hogy idekerült erre a rabszállító hajóra?

Az óriás lesütötte a szeméi, és elcsukló hangon dörögte:

- Megöltem... egy embert...

- Valamelyik társát?

- Egy szállásmestert, uram. Gonosz szerzet volt, kötekedő fráter... sosem fért a bőrébe, állandóan zsarnokoskodott, kínozt a bajtársaimat. Nem is tudom, hogyan történt... Egyik este, szolgálat után iszogattunk... felöntöttem a garatra... ő pedig, ki tudja, miért, megpofozott! Arcul ütött engem... John Fultont, a legerősebb walesit! ... Elsötétült előttem a világ, nem láttam semmit, föl sem fogtam, milyen szörnyű gázságot cselekszem, fölemeltem az öklömet, és lesújtottam a koponyájára... S a szállásmester nyomban szörnyethalt. Átkozott legyen az az este, amikor belőlem, a becsületes tengerészből gályarab lett, fegyenc, és szégyenszemre ezt a becstelen láncot kell hurcolnom...

A tengerész kiejtette kezéből a kétszersültet, és két tenyere közé szorította a fejét. A szerencsétlen görcsösen fölzokogott, és ömlött a könnye az ujjai közt.

Sandokan, Yanez meg Tremal-Naik némán hallgatták.

- Szegény jó édesanyám, mennyi fájdalmat okoztam neki - kesergett az óriás fakó, síró hangon -, talán soha többé nem látja egyetlen fiát, és belehal a miattam való bánkódásba!

- Arra nem gondolt, hogy visszaszerezze szabadságát? - kérdezte tőle váratlanul Sandokan.

A walesi hevesen fölkapta a fejét, és lángoló pillantást vetett a Maláj Tigrisre.

- A szabadság!... - kiáltott föl, - Életemet és véretem áldoznám érte, csak visszanyerhetném a szabadságomat, csak viszontláthatnám öreg édesanyámat, fehér falú házikómat, a falumat! De hiába, ez az álmom már soha nem válik valóra, én pedig a Csendes óceánnak azon az átkozott szigetén végzem szomorú életemet.

- S ha valaki visszaadja a szabadságát, John Fulton?

- Ki az a valaki? Életem végéig szolgálnám.

- Én vagyok az - felelte Sandokan.

- Ön?! - kiáltott föl döbbenten a walesi. - De hát nem száműzték önt is Norfolk szigetére?

- S mit számít az?

- Kegyelmed a Maláj Tigris, Mompracem kalózáinak rettegett vezére. Több ízben is hallottam borneói utaim során az ön vakmerő vállalkozásairól, meg az imént is láttam, mire képes. de... hogy vissza tudná adni a szabadságomat... már megbocsásson... abban kételkedem.

- Nézzon csak körül, John Fulton! - mondta Sandokan. - Azt hiszi, hogy ezek a nyomorultak nem áhítoznak, akárcsak ön, a szabadság után?

- Ez igaz, uram.

- S vajon nem kísérelnének meg mindent, csak hogy visszaszerezzék?

- Ez is igaz, uram.

- Szabadítsuk meg láncaitól ezt a hordát, s meglátja, vakmerő vitézekké válnak ezek a gazemberek: éppoly halált megvető bátorsággal harcolnak majd, mint mompracemi kalózáim, s versengenek velük vadságban és hősiességben... Állítson soraik elé mindenre elszánt, határozott vezéreket, és aztán mondja meg, vajon még mindig lehetetlennek tartja-e a hajó elfoglalását.

A walesi szótlanul hallgatta, és növekvő ámulattal meredt rá. Az imént még könnytől nedves szemében szikrák gyulladtak, arcát és homlokát vérhullám színezte.

- A szabadság! - hörögte. - Igen, szabadítsuk meg láncaiktól ezeket az embereket, álljunk az élükre, támadjuk meg a legénységet, foglaljuk el a hajót! Ha képes erre, öné az életem!

- Mindenekelőtt arra feleljen: van-e tekintélye ezek előtt a fegyencek előtt? - kérdezte Yanez.

- Van, uram - bólintott a walesi. - A minap megvédelmeztem őket egy tengerész ellen. A „kilencfarkú macskával” hóhérolta őket, s én leterítettem a goromba fickót egyetlen ökölcsapással: azóta tisztelnek valamelyest. Hallgatnak a szavamra, mintha a vezérük volnék.

Yanez bólintott.

- Avassa hát be őket a terveinkbe. Remélem, senki nem lesz az árulónk.

- Ettől ne tartson: túlságosan is nagy gyűlölség dúl az elítéltek és a rabtartók közt.

- Hányan szolgálnak a hajón?

- Nyolcvan tengerész és négy tiszt.

- Vannak ágyúk a fedélzeten?

- Kettő, a tatépítményen - válaszolta azonnal a walesi.

- Ez nyugtalanít - mormolta Sandokan. és a homloka ráncba szaladt. - A legénység elsáncolhatja magát a tatépítményen, és könnyörtelen kartácszáporral vérbe fojthatja első rohamunkat... Jó lenne beszögezni a csövüket!

- Ez lehetetlen, Sandokan - szólt közbe Yanez. - Őrség áll a kormánykerék előtt. Valamilyen megdöbbentő hadicselhez kell folyamodnunk.

- Tudom, de attól félek, az a két üteg iszonyú mészárlást rendez köztünk.

Eltöprengett, majd egyszer csak a homlokára csapott.

- Megvan! - kiáltotta.

- Mi ütött beléd, testvérem?

- Állatira! - kiáltotta Sandokan, és baljós mosolyra vonta ajkát. - Lehet, hogy a hajó lángba borul, de se baj, a Sirik-fok nem lesz messze... John Fulton, lásson neki a munkának! Három nap múlva valamennyiünknek készen kell állnunk a harcra.

A zendülés

Mialatt a fedélközben a fegyencek borzalmas lázadásukra készülődtek, a kivénhedt fregatt nyugalmasan hajózott a sarawaki roppant öbölben, nyílegyenest északkelet felé.

Friss fuvalom szárnyán siklott: a szellő eléggé kedvező Irányból lengedezett, rendszerint a szárazföld felől, s a vitorlás szinte teljesen átkelt már a kisebbfajta beltengeren, elhaladt látótávolságra a Palo torkolata előtt, majd észak felé fordult, hogy megkerülje a Sirik-fokot, és továbbshanjon a borneói szultáni birodalom partjai mentén.

Talán különösnek tetszik ez az útirány, hiszen éppen nem csökkentette, hanem inkább jelentősen meghosszabbította az útvonalat, a cél azonban szentesítette a huzamos kanyargást Borneó északi partvidéke körül. A hajó azt a feladatot kapta, hogy gyűjtse össze az Anglia uralma alatti indiai és maláj gyarmatok valamennyi fegyencét; ki kellett kötnie Labuanban is, ott szintén várt rá egy csoport Norfolk szigetére száműzött jómadár.

Ha Sandokan és Yanez sejtik a fregatt valódi útirányát, talán óvakodnak ilyen korán kirobbantani a felkelést, megvárják, míg közelebb érnek szigetükhöz. Ők azonban attól tartottak, hogy a hajó a Sirik-fok megkerülése után végleg nekivág a nyílt tengernek, s ezért inkább siettették az eseményeket. Amikor azonban tudomásukra jutott/hogy elhaladtak már a Palo torkolata előtt, s Reding apró fellegvára is a tat mögött maradt, úgy döntöttek: minden további halogatás nélkül megkísérlik ezt a hadicsínyt, és halalmukba kerítik a hajót.

Roppant körültekintéssel, ügyesen és titokban szervezték meg a zendülést. A háromszáz fegyenc közt egyetlenegy sem ellenezte a kalózvezér vakmerő tervét, valamennyien kinyilvánították, készek vállalni a küzdelmet, hogy kivívják szabadságukat.

Norfolk túlságosan is veszett hírbe keveredett már akkortájt, és viszolygásuk arra készítette őket, hogy mindent vállaljanak. Jól tudták mind, milyen szörnyű testi-lelki tortúra lesz osztályrészük azon a szigeten, a mérhetetlen Csendes-óceán hajjai közt, Ausztrália fegyenceinek söpredéke körében.

John Fulton valóban páratlan tekintéllyel uralkodott a háromszáz nyomorult fölött, hatalmát gigászi természetének és nem mindennapi testi erejének köszönhetette; megfenyegette társait, agyonüt mindenkit, aki nem vesz részt az összeesküvésben, vagy leleplezi a cselszövést.

A mompracemi kalózok hajóra lépte után négy nappal már minden elrendeződött. A háromszáz gazfickót hat bandára osztották, kinevezték mindegyik banda vezérét is a legerősebb és legelszántabb fegyencek közül; kijelölték azt is, mely pontjait kell előzőnleniük a hajónak, hogy a legkönnyebben megosszák és legyűrjék a legénységet.

- Ma éjszaka támadunk - jelentette ki Sandokan a walesinek, amikor az óriás az időpont felől tudakozódott. - Figyelmeztesse őket, legyenek készen, utolsó utasításaimat majd akkor adom, ha elhangzott a takarodó.

A hatalmas walesi suttogva közölte szomszédaival a rendelkezést, azok pedig hasonlóképpen terjesztették tovább a parancsot; amikor a trombitaszó elzengte a takarodót, John Fulton úgy heveredett le a padlóra, hogy a feje Sandokan és Yanez feje mellé kerüljön.

A háromszáz fegyenc is lefeküdt, mindenki a maga karikája mellé, és úgy tettek, mintha aludnának, buzgón húzták a lóbőrt, időről időre azonban felütötték a fejüket, és aggódalmasan sandítottak Sandokan, Yanez és a walesi csoportja felé.

- Ide hallgasson - súgta oda a kalózvezér John Fultonnak, aki eget verő horkolást színlelt -, ugye képes letörni társai bilincseit?

- Gyerekjáték lesz az nekem.

- Akkor kezdje a magáéval, aztán roppantsa széjjel azét a sovány sihederét is, aki ön mellett alszik. De sürgősen ám, mert szükségem van a legényre. Mondja csak, figyelmeztette a többieket, mi a jelszó?

- Igen, uram. Amint meghallják a kiáltást, hogy „tűz van!”, valamennyien talpra ugranak, harcra készen.

- Jól van: szabaduljon meg a láncaitól.

A walesi fölhúzta a lábát, majd lenyúlt a bokájához, és nagyon óvatosan, hogy a fedélköz túlsó felében silbakoló őrszem észre ne vegye, egyetlen rideg roppanással szétfeszítette a vaspántot.

- Kész - jelentette.

- Most a társáét.

John Fulton fölpillantott, hogy szemmel tartsa a fegyőrt. Amikor a rabfelügyelő épp hátat fordított, gyorsan odahajolt a szomszédjához, letörte láncát, és halkán így szólt:

- Kússz közelebb!

A legény nem mozdult. Félig lehunyt szemhéja alól figyelte a fedélközi folyosón lépdelő őrszemet; amikor az visszaindult a hajóorr felé, nesztelenül odakúszott Sandokanhoz.

- Hallasz? - kérdezte tőle a Maláj Tigris.

- Igen, főnök - felelte a fiatalember.

- Szükségem van rád.

- Mindenre kész vagyok.

- Vajon át tudsz-e bújni azon a nyíláson, amelyik a konyhamester éléstárába vezet?

A fegyenc fölkapta a fejét, és zöldessárga macskaszeme fölmérte azt a szűk lyukat, amely a kamra szellőzőnyílásaként szolgált.

- Némí ügyel-bajjal beférek - jelentette ki magabiztosan.

- Tűzszerszámod van-e?

- Nincs.

Szerencsére Yanez rendelkezett a szükséges acéllal és kovával. Sietve kihálászta zsebéből a kért tárgyakat, és átnyújtotta őket a sihedernek.

- Mit kell tennem? - kérdezte álmélkodva a vézna fiú.

- Mi sem egyszerűbb - felelte Sandokan -, gyűjtsd föl az éléstárat.

- Hogyan?! - ütődött meg a fegyenc; azt hitte, rosszul hall.

- Vess tüzet a hajórai

- De hiszen mi is bennégünk, főnök!

- Ezzel egyelőre ne törődj: engedelmeskedj, és kész.

- Nem vitatkozom, de ott az őrszem...

- Várd meg, amíg háttal fordul, aztán sürgősen cselekedj!

- Jól van.

A cingár gazfickó meg se moccant, tekintetét azonban le nem vette a tengerészről, aki puskával a vállán föl s alá járkált a fedélköz szélén.

Amikor aztán a rabfelügyelő sarkon fordult, a nyápic siheder kígyónesztelenséggel odasiklott a kamra nyílásához. Tüstént bedugta a fejét, aztán néhány pillanatig még látszott, hogy kétségbeesett erőfeszítéssel kunkorog és tekereg, majd egyszer csak eltűnt.

- Sikerült? - kérdezte Yanez fojtott hangon.

- Bebújt - felelte Sandokan.

Néhány perc múlt el szorongó várakozásban. A tengerész visszatért fedélközi pályája felére, de úgy tetszett, nem vette észre, hogy hiányzik helyéről a legény, hiszen a háromszáz test úgyszólván egy kupacban fődte a padlót.

Abban a pillanatban, amikor az őrszem visszafelé indult, a fegyenc fölbukkant a nyílásban. Hihetetlen gyorsasággal előkígyózott a lyukból, zajtalanul odalopódzott a négy kalóz, a tigrisvadász meg a walesi csoportjához, és vidáman suttogetta:

- Ég!

- Lángra kapott a tűz? - kérdezte Sandokan.

- Meggyújtottam két láda szalonnát, és beütöttem egy petróleumoshordó fenekét.

Alig ejtette ki ezeket a szavakat a száján, hirtelen súlyos, fekete füstgomolyok fakadtak a szellőztető-kürtökből, és szétáradtak a fedélközben.

A padlón fekvő és éberén figyelő fegyencek körében némi mozgolódás támadt, és ezt tompa lánczörgés kísérte.

Az őrszem gyanút fogott, és tüstént megfordult. A nyílásból lángnyelv csapolt ki, mérhetetlenül hosszan föllobbant a mennyezet felé, és vörhenyeges fénnel világította meg a fedélközt.

A tengerész elbődült:

- Tűz van!

A Maláj Tigris mennydörgő hangja szinte ugyanabban a pillanatban olyan erővel visszhangozta ezt a kiáltást, mint az ágyúlövés:

- Tűz van!... Talpra!... Tűz van!...

Erre a második riasztásra roppant szilaj, rekedt üvöltés válaszolt, és fülsiketítő bilincscsörömpölés zendült föl utána.

A fegyencek egy emberként ugrottak talpra, készen arra, hogy megvívják végső harcukat. Tekintetük félelmetes elszántságot fejezett ki: a „kilencfarkú macska”

süvítésétől még mindig reszkető vadállatok már ébredtek, hogy aztán fölgerjedt dühvel szabad futást engedjenek vérszomjas ösztöneiknek.

Amikor látták, hogy a lángnyelvek sebbel-lobbal elharapódnak a hajó tatja felé, zavaros ordítózás és káromkodás közepette csavargatni, rángatni kezdték láncukat.

Az őrszem riadókijáratára a fedélzeten szolgálatos hajósok hanyatt-homlok lerohantak a fedélközbe. Húszan ha lehettek, egyesek baltával, mások puskával a kezükben, de túlnyomórészt fegyvertelenek.

A fölbolydult fegyenchad láttán sürgősen visszakoztak. Hátrálás közben vették csak észre, hogy a tat-építmény alól lángok csapnak ki: nem tétováztak tovább, nekilódultak, a tat felé dühörögtek döngő lábdobogással, és sorra végigtiportak a még padlón fekvő fegyenceken.

Erre a pillanatra várt Sandokan.

- Hajrá! -harsogta.

Azzal előreszökött; Tremal-Naik, Yanez, John Fulton, Sambiljong, Tanauduriam meg a siheder követte.

A fedélközi folyosó közepe táján álló őr a feléje száguldó öt fegyenc láttán elszántan nekik szegezte a puskáját.

A lövés eldördült, és a walesi óriás előtt láncnyalábját suhogtatva surranó sovány siheder szétzúzott koponyával fölbukott.

Sandokan tigrisugrással rávetődött a tengerészre, kitepte kezéből a fegyvert, a walesi pedig fejbe sújtotta félelmetes öklével, mint valami roppant kalapáccsal.

A letaglózott tengerész megperdült a tengelye körül, összeroskadott, majd elterült a padlódeszkákon.

Eközben a háromszáz fegyenc nyakon ragadta a köztük csetlő-botló hajósokat, akik durván beletapostak az emberi testekből szőtt szőnyegbe, nem ügyeltek rá, hová lép a lábuk.

Ezt a húsz embert egykettőre elnyomta a túlerő, földre teperték és lefegyverezték őket, némelyikről a ruhát is letépték. Az újonnan érkezettek közül azonban néhánynak sikerült elmenekülnie a feléje meredő karok százai elől; ezek lóhalálában földobrakoltak az orrfedélzeti lejárat lépcsőjén, és torkuk szakadtából ordibáltak:

- Segítség!... Segítség!

Vérszomjas rikoltozás visszhangzott rá rémületesen a fedélközben és a raktár mély üregeiben: az első győzelem üdvívalgása.

A lángokat semmi sem fékezte, egyre dühödtebb lobogással tomboltak, könnyen égő táplálókra leltek az élestar nyersanyagaiban, a rengeteg szalonnában, zsíros- és olajosbödönben, a petróleumhordók pedig már sorra fölrobbantak; a fegyencek eközben a tengerészek markából kicsavart baltákkal gyorsan csapkodva törték-zúzták bilincseiket.

Nemsokára már kétszázán ugrottak lábra, megszabadultak szégyenletes láncuktól, amelyek oly hosszú hónapok óta súlyosultak a bokájukon. Néhány szempillantás még, s a többiek is mind harcra készen állnak.

Fegyverük alig akadt az őrszem puskáján, néhány kurta kardon, egy-két baltán és fél tucat pisztolyon kívül; szerezniük kellett hát még rengeteget.

Sandokan baltát ragadott, John Fulton az őrszem puskáját vitte, a két maláj rövid karddal hadonászott, Tremal-Naik lánckötegét csóválta, így vezették a fegyencek hadrendjét, hogy följussanak a fedélzetre.

- Előre! - süvöltötte Sandokan.

Nekivágtak a hajóorr felé vezető lépcsőnek; egy másik csoport pedig sietős baltaütésekkel igyekezett fölfeszíteni a központi lejárónyílást fedő vasrostélyt; s ekkor néhány szörnyű sortűz dőreje rázta meg a fedélközt.

Negyven, puskával és fejszével fölfegyverzett tengerész rontott le a lépcsőn; a hajó kapitánya meg az egyik tiszt vezette őket, és rögtön tüzet nyitottak.

Halálhörgés és haragkijárat fogadta megjelenésüket. Néhány fegyencet golyók találtak, ezek tüstént lerogytak, és vérrel fűrésztöttek a szennyes deszkapadlót; a többiek azonban föltartóztathatatlan iramban törtek előre a Maláj Tigris vezetésével, aki szüntelenül buzdította őket:

- Előre! Csak akkor leszünk szabadok, ha elfoglaljuk a fedélzetet!

Hirtelen a rémület üvöltése harsant föl a támadók mögül, majd néhány lövés is durrant. Sandokan, Yanez, Tremal-Naik meg a walesi óriás azt hitték, hátba támadták őket; megtorpantak, és a tatépítmény felé pillantottak.

A puskatűz azonban nem a tiszt szállítások, hanem a központi lejárót záró rács felől ropogott. Néhány tengerész a fedélzetről lödözte azokat a

szerencsétleneket, akik baltákkal csapkodták, feszegették a vasrudakat, hogy azon az úton is fölhatoljanak.

- Vér és halál! - kiáltotta a Maláj Tigris. - Ha nem verjük szét ezt az arcvonalat, elvesztünk!

Valóban, a fegyencek helyzete egyre kétségbeejtőbb lett. Muskéták sortüze vágott közéjük előlről is, fölülről is, hátuk mögött a lángok egyre ijesztőbb lobogással mardosták már a tisztí kabinokat meg a fedélköz falait, a füst pedig mind sűrűbb felhőkben gomolydult, és mivel nem talált elégséges kijáratot, valamennyiüket az a veszély fenyegette, hogy vagy a golyók végeznek velük, vagy elevenen bennégnek, vagy megfulladnak.

Szerencsére ekkor már mindenki letörte láncait, és újabb csapat tódult az első hadoszlop segítségére.

- Rohamra!... - harsogta a Maláj Tigris.

Az iszonyú veszteségektől és a fojtogató füsttől fölgerjedt emberáradat föltartóztathatatlan lendülettel rontott előre.

Senki és semmi nem fékezhetette meg immár ezt a tébolyultan nekidühödött és szabadulásért epedő háromszáz főnyi tömeget: talán még félelmetesebbek, mint Mompracem rettegett szilaj tigrisei.

Két hadoszlopban rohamozták meg a negyven tengerészt, akik a fedélköz végében sorakoztak föl.

Sortűz sortűz után dörrent, és jócskán megritkította a túlnyomórészt fegyvertelen lázadók seregét.

Sokan fetrengtek már vérükben ázva a padlón. De mit számított? A többiek rárohantak a tengerészekre, és elszánt közelharcra keltek velük a fedélköz elborító füstfelhők és szikrazáporok közepette. Foggal-körömmel, ökölcsapásokkal és rúgásokkal viaskodtak, vérfagyasztó rivalgással bátorították magukat tusakodás közben.

Sandokan baltája és a walesi óriás izmos karja már jókora átjárót hasított a legénység sorai közt.

- Előre!... Még egy utolsó erőfeszítés! - bömbölte a Maláj Tigris, és meglóbálta vértől csöpögő fegyverét.

A roham olyan hevesen, olyan ellenállhatatlanul zúdult a negyven tengerészre, hogy elsöpörte őket. Igyekeztek még egyszer hadrendbe sorakozni a lépcső tövében, hogy visszavessék a rájuk omló emberi szökőárt, kétségbeesetten döfködtek szuronyaikkal, fegyverüket azonban száz meg száz kéz kicsavarta a markukból, és kénytelen-kelletlen visszavonultak a lépcsőn, jó néhány leütött vagy megfojtott bajtársukat pedig hátrahagyták a vérmocskos padlón. Sandokan utánuk vetette magát.

Eközben a walesi is szert tett egy széles pengéjű bárdra, és félelmetes fegyverét villogtatva követte a kalózvezért, Yanez, Tremal-Naik, Sambiljong és Tana-uduriam pedig jól célzott puskalövésekkel iparkodtak megfutamítani a központi fedélzeti lejáró vasrostélyai mögül pufogató tengerészeket.

A vértől ittasult és győzelmükben immár biztos fegyencek Sandokan és John Fulton nyomában elszántan, szívdermesztő zsivajgással dübörögtek föl a fedélzetre.

Odafönn tökéletes sötétség uralkodott, mert nemcsak a hajóorr, hanem a hajótat jelzőlámpásait is mind eloltották. Ráadásul az égboltot sűrű párafüggöny fődte, s ezért még a leghalványabb csillagsziporkázás sem tükröződött a tengeráron, hogy némi derengő fényt árasszon a vaksötét éjhomályba.

Az idő viharral fenyegetett. Forró leheletű, fojtó szél fűtyült a kívénhedt csatahajó csarnakkötélzete meg a végtelen sok vászonfeszítő kötélt közt, a tenger tompa morajjal zúgott, a hullámok pedig csattogó zajjal csapkodták a hajótörzset.

A fegyencek megtorpantak. Szemük még mindig káprázott a fedélköz mardosó lángnyaláboktól, ezért az első pillanatokban nem tudtak megkülönböztetni semmit.

- Hát ezek hova menekültek? - kérdezte Sandokan nyugtalanul.

- Nézz a tatra! - kiáltott föl Yanez.

A központi fedélzeti lejáró nyílásából fölgomolygó füstfelhőkön túl bizonytalan körvonalú árnyalakok futkároztak föl s alá. Igen, a fregatt tengerészei a tatemelvénnyre tömörültek, hogy a két löveg védelmében vigyázzanak a kormánykerékre, és szemmel tarthassák a fedélzetet.

Ám láthatóan nem vetettek számot a talpuk alól fenyegető veszedelemmel. Odalenn ugyanis eleven tűzben égett már a hajó farának a tatnégyyszög alatti része, ha pedig a gyámfák és egyéb faillesztékek elparázslanak, az egész tatépítmény

beszakadhat, és valamennyien alázuhanhatnak az éléstárat és környékét sisteregve faldosó lángnyelvek poklába.

- Előre! - rivallta Sandokan. - Ott állnak szemtől szemben!

Már-már nekirugaszkodott, hogy odaszáguld, amikor Yanez hirtelen megragadta, és lerántotta maga mellé a fedélzetre.

Egy szempillantás múlva két torkolattűz lobbant lila lánggal a tatépítményen, világosságot árasztott az éji sötétbe, és kartáczszápor söpört végig a fedélzeten, a hajó orráig.

Rémséges üvöltés válaszolt az ágyúk dörejére.

A fedélzetre tódulok hörögve-nyögve-jajvészekelve bukdácsolnak előre s hátra, majd irtóztatósan megcsonkítva halomra hullottak.

Sandokan baltája nyelét szorongatva talpra szökkent.

- Köszönöm, Yanez! - mondta a barátjának.

Aztán fölzendült a hangja:

- Rohamra!...

A fegyverek nem tétováztak; megértették: nem késlekedhetnek, hiszen néhány pillanat múlva egy újabb kartáczszápor valamennyiüket lemészárolhatja, ezért elszántan nekiveselkedtek, hogy bevegék a legénység utolsó menedékét is.

Lendületüket azonban váratlan akadály tartóztatta föl. Gigászi tűzoszlop tört föl a központi lejárat vasrostélyán át, és végigömlött a fedélzeten. A főárboc nagyvitorlája meg a derékvitorla -mindkettő összegöngyölten - tüzet fogott, és borzalmas tűzkeresztként sercegeve kigyulladt.

A vásznak izzó, lobogó cafatokban hullottak alá, esőző zsarátnokkal perzselték végig az első sorban futó fegyverek arcát és fejét.

- Vissza! - kiáltotta Sandokan.

Ugyanabban a pillanatban másodszor is elsült a tatemelvénnyel két lövege, borzalmas robajuk megremegettette a kivénhedt fregattot, újabb kavargó kartáczforgatag örvénylett a lángfüggönyön át, és megtizedelte a támadók első sorait.

A kettős ágyúdörgést puskák sortüze is követte; a keresztül-kasul süvítő golyók tovább fokozták az öldöklést.

A fegyverek vadállati üvöltésben törtek ki, őrzöngve rázták fegyvereiket, de tehetetlenül fenyegették ellenségeiket, mert azokat még a tűzfal is védte, amely szakadatlan lángolással zúdult föl a lejárati nyílásból, és áthághatatlan torlaszként meredt előttük.

- Hátráljunk! - bömbölte a Maláj Tigris.

A rohamozók zűrzavaros csoportokban visszavonultak a hajó orrára, a halottakat és a haldoklókat otthagyták a fedélzeten. Akiket az a szerencse ért, hogy puskára tettek szert, elbújtak az előárboc és az emelő-daru mögé, s amennyire tőlük telt, iparkodtak viszonzni azt a golyózáport, amellyel a legénység könyörtelenül verette őket.

A hajóorron tolongó, gyömöszkölődő sokadalmat azonban semmi sem védte. Az ellenséges ólmoknak kitűnő célpontot kínált az egymás hegyen-hátán tülekedő rengeteg test, és mindenütt nagyszámú halott és sebesült gyülemlött föl.

Sandokan, Tremal-Naik, Yanez és a walesi óriás az emelődaru mögött talált fedezékre; gyorsan megtanácskozták, mitévők legyenek.

A fegyverek létszáma immár nem lehetett több kétszáznál, hiszen iszonyú veszteségek érték őket, helyzetük pedig csaknem reménytelenné vált. A legénység elsáncolta magát a bevehetetlen tatépítményen, a hajót pedig tűzvész égeti belülről.

- Mit tegyünk? - kérdezte John Fulton.

- Helyt kell állnunk bármi áron - felelte Sandokan.

- A hajót gyorsan elemésztik a lángok - vélekedett Yanez.

- Vezess le száz embert a fedélközbe, és próbáld meg elfojtani vagy legalábbis megfékezni a tüzet. Itt van két pumpa, a legénységi raktárban pedig bizonyára akad dézsa és csöbör elegendő.

- A pumpákat azonban pergőtűz alatt tartja a legénység, Sandokan.

- Hozass föl a fedélzetre hordókat, gerendákat, mindenféle bútordarabot, ládákat, tákoltsd össze belőlük valamilyen barikádot.

- S mi? - kérdezte a walesi.

- Ha megszűnt a tűzveszély, újra támadunk.

- Mindössze húsz puskánk van, uram.

- Nagyobb létszámunk pótolja majd a fegyverek hiányát. Meg aztán, azt hiszem, a legénység ellenállása nem lesz tartós...

- Miért, uram?

- A tűz mardossa már az egész tatépitmény alját, s ha a tengerészek nem vonulnak le róla, belezuhanak a lábuk alatt Izzó kemencébe. Rajta, emeljünk torlaszt!

Yanez odalenn, a fedélközben dézsákkal és csöbrökkel felszerelt száz embere élén bátran szembeszállt a füsttel meg a lángokkal, hogy eloltsa az immár egész hajót pusztulással fenyegető tűzvészt; eközben pedig Sandokan meg a walesi a többiek segítségével torlaszt hánytak föl az előárboc meg a főárboc közt.

Ez a vállalkozás, azonban nem bizonyult valami könnyűnek, mert a két löveg időről időre kartácstűzzel söpörte végig a fedélzetet, s a már teljes egészében lángok martalékává lett főárbocról nyakra-főre hullongtak alá a perzselő kötélrúdok és vitorlacafatok meg az árbockosár s a keresztrúdak parázsló törmelékei.

A legénység puskatüze ekkorra már tekintélyes veszteségeket okozott. A holttestek számát föl sem tudták mérni, a halottak halomszámra heverték a tűzéség pergőtüzétől legtöbbször végigvert helyeken.

A tűzeső és a szakadatlan lövöldözés ellenére a fegyenceknek Sandokan, Tremal-Naik meg John Fulton buzdítására végül is sikerült barikádot emelniük: vitorlarudak, gerendák, hordók, ládák, szekrények, láncok és horgonyok tömegét tornyozták föl a fedélzeten.

Az a húsz szerencsefia, aki puskához jutott, tüstént a védősánc mögé kuporodott, és tüzet nyitott a tatfedélzetre. Lövéseik azonban nem sok kárt tettek az ellenségben, hiszen a tűzfüggönyön meg a lejáróból föl-gomolygó füstörvényeken át alig lehetett látni a fregatt végében elsáncolt tengerészeket.

Ráadásul a vitorlás egyre hevesebb hánykolódása rendkívül bajossá tette a célzást. Míg dült a harc, a tenger viharossá vált, hatalmas hullámok döngötték a hadihajó hosszú oldalfalait: valahányszor egy tajtékos habtaréj hozzácsapódott és megtöri, a teljes törzs belerendült.

Erősödött a szél is. Orkánszerű vad löketek zúdultak az árbocozatra, süvítettek végig a kötélzet közt, kuszálták összevissza az előtörzsvitorlát meg az előárboc többi vásznát, ezeket ugyanis sem föl nem göngyölték, sem szél alá nem fordították.

A szélrohamok azonban egyáltalán nem oltották el a főárboc vitorlakötélzetét emésztő tüzet, hanem éppenséggel főlészítették. Az óriási szálfá merő tűzben állt a szélkakastól a tövéig, roppant fáklyaként lobogott, sziporkázó szikraförgeteg szállongott a nyomában.

A legénység eközben a fegyencek minden szívós erőfeszítése s a tatfedélzet alját mardosó tűz ellenére is állta a harcot. Bizonyosra vették ugyan, hogy nem képesek elfojtani a lázadást, mégis a kétségbeesés bátorságával folytatták a védekezést, igyekeztek mennél súlyosabb csapásokat mérni az ellenségre.

A hajóval nem törődtek már, jól tudták, semmiképpen sem foglalhatják vissza. Ezért inkább mindent elkövettek, hogy szétroncsolják, használhatatlanná tegyék, ha lehet, elsüllyesszék, és vízbe fojtsák a gályarabok hordáját, mint holmi fenevadak falkáját.

A tatfedélzet két lövege nem hallgatott el egyetlen percre sem. Amikor a tűzérek kifogytak a kartácsból, ágyúgolyókkal lődöztek tovább, szétzúzták a korlátokat, lyukat ütöttek az orradzó épületének homlokzatába, megrongálták az árbocokat, izzé-porrá törték a legénységi szállás fegyencektől hemzsező kamráit.

A Maláj Tigris mérhetetlenül fölbőszítette, hogy negyven tengerész sakkban tartja; háromszor is megkísérelt rohamot intézni a tatfedélzet ellen, de a középső lejáró nyílásából még mindig fölfakadó tűzfal megtorpanásra kényszerítette.

Néhány vakmerő fegyencnek mindazonáltal sikerült áthatolnia a tűzön: úgy vágtak át rajta, mint a szalamandrák, de mindhiába, mind elestek, mielőtt a tatépitményig jutottak volna, a legénység sortüze villámcsapásként leterítette őket.

Már két órája dühöngött a harc, amikor a tengerészek lövöldözése fokozatosan vesztetni kezdett hevességéből, majd egyszer csak teljesen megszűnt.

Sandokan attól tartott, rohamra vagy valamilyen hadicselre készülődnek, ezért fölrendelte a fedélzetre mindazokat a fegyenceket, akik nem vettek részt a tűzoltásban.

Teltek-múltak azonban a percek, s a várt támadás csak nem következett be. Tökéletes csend uralkodott a tatépitmény táján.

- Miben mesterkednek ezek?! - mormolta Sandokan növekvő nyugtalansággal.

Előrekúszott a főárbocig, nem törődött a vitorlarudakról esőző szikrákkal, de

nem látott semmit, mert a lejáró nyílásán fölgomolygó füstöt a tat felé fújta a szél.

Már-már nekilódult, hogy a füstfelhők közé fusson, de a walesi óriás hirtelen visszarántotta, és rákiáltott:

- Vigyázzon, uram! Dől az árboc!...

Sandokan két szökkenéssel a torlasz mögött termett.

A csarnakkötélzetét vesztett főárboc alapzatát fölemesztették a központi lejáró nyílásán fölcsapó lángok: egy pillanat múltán éktelen robajjal végigvágódott a hajó bal felén, lesodorta a korlátot, csúcsa a tengerbe csobbant.

A fregatt oldalt billent a váratlan taszítástól, de tüstént visszalendült.

Fél perc múlva azonban a hátsó törzsvitorla árboca is megingott - az árboc tartó szerkezetet tönkretette a tatépítmény alját mardosó tűz-, s ez a hatalmas szálfa is leomlott.

A támadók szerencsétlenségére azonban nem a jobb vagy a bal oldalkorlátra borult, hanem végigzuhan a fedélzeten, agyonütött tucatnyi fegyencet, és leszakította az előárboc kötélzetét.

Sandokan meg a walesi a tatépítmény felé rohantak.

Átvágtak a füstforraton, és megtorpantak a lépcső tövében.

- Megfutamodtak! - kiáltott föl Sandokan.

Csakugyan. A legénység élt az alkalommal, s míg a fegyencek kényszerű tétlenségben vesztegeltek, a tűz-függöny takarásában tengerre eresztették a csónakokat, majd nekivágtak a nyílt víznek.

Előbb azonban beszögezték az ágyúkat, és lebocsátották a zászlót.

Sandokan és a walesi fölsiettek a tatépítményre, és a farkarzat korlátja fölé hajoltak.

Néhány, immár távolban reszkető fénypont csillogott az éjhomályban, valamerre délnek.

- Megpróbálnak partra vergődni - mondta Sandokan.

- És mi ? - kérdezte John Fulton.

- Ennek a hajónak már vége, a tenger pedig borzalmasan tombol.

- Nincs remény, hogy elfojtsuk a tüzet?

- Azt hiszem, Yanez derekasan helytáll. De nem számíthatunk másra, csak az előárbocra meg tulajdon két karunkra, hiszen ezek a gályarabok bizonyára nem veszködnek sem a hajóval, sem a vitorlaszolgálattal.

- Nem hinném, hogy akadnának köztük tengerészek, de azért remélem, majd csak segítenek nekünk - dörmögte a walesi.

- Majd meglátjuk - jegyezte meg Sandokan.

Aztán hatalmasat kiáltott a hajóorr felé:

- Miénk a hajó!... A legénység megszökött!

Felelet gyanánt diadalüvöltés harsant, majd egy hang fölkurjantott:

- A hordókhöz! Ünnepeljük meg a győzelmet!

- A hordókhöz!... - ordította száz torok. - Igyunk!

KILENCEDIK FEJEZET

A hajótörés

A kimustrált, vén fregattot elfoglalták, de milyen áron! A háromszáz fegyenc közül százötvenet iszonyúan lemészároltak a két ágyú kartácslövései, hatvanat pedig súlyosan megsebesítettek.

Ráadásul a hajó olyan szánalmas állapotba jutott, hogy már nem sokáig vehették hasznát. A tüzet eloltották ugyan, de néhány óra alatt helyrehozhatatlan károkat okozott.

Az éléstár teljes egészében elpusztult, a tatépítmény összeomlással fenyegetett, mert alja üszökké perzselődött, falai repedeztek-hasadoztak. A hajóorr is súlyos károkat szenvedett, az orradzó építményét aládúcoló támfákat szétzúzták a fedélzet deszkáit átütő ágyúgolyók; az ormányárboc delfinszigonya letört; a korlátok sok helyütt megsérültek vagy megsemmisültek.

A holttestek borította fedélzet borzalmas látványt nyújtott.

A gályarabok kurjongatva készülődtek undorító orgiájukra, Sandokan azonban a fedélközbe lecsörtetők elé ugrott, és fenyegetően meglendítette baltáját.

- A sebesültekhez, gazfickók!... - ripakodott rájuk.

A walesi óriás tüstént melléje állt; hatalmas vasrudat markolászott.

A gályarabok nyers röheje csapott föl válaszképpen.

- Pokolba a sebesültekkel! - rikácsoltak egyesek.

- Dögöljenek meg! - rikoltották mások.

Majd valamennyien kórusban üvöltözték:

- Gin!... Brandy!... Arak!... Igyunk, cimborák!... Éljen a gályarabság!...

Helyet!... Helyet!...

A Maláj Tigris haragosan, fölemelt baltával útjukat állta, és rájuk kiáltott:

- Aki nem engedelmeskedik, megölöm!

- Ördög vigye ezt a néget! - ordított föl egy fegyenc. - Ugyan milyen jogon tiltja meg nekem, hogy annyi arakot vedeljek, amennyit akarok?!

Sunyi szemű gonosztevő toppant Sandokan elé; az alattomos, ragyaverte képű megrögzött bűnöző homlokán jókora sebhely éktelenkedett, ocsmányul káromkodott, és jókora békanyúzóval hadonászott; ezt az amerikaiak bowie-knife-nak nevezik.

- Ha nem csapolhatok meg egy arakos hordót, megcsapom a véredet! - acsarogta.

- Vissza vagy véged! - förmedt rá Sandokan, és egyetlen Intéssel megállította a walesit, aki már sújtásra emelte vasdorongját.

- Hohó!... Szép vadember, azt hiszed, hagyom, hogy miszlikbe apríts?!... - harsogta fogvicsorgatva a gályarab.

- Jól mondtad, Paddes! - rikkantott föl egy idétlen hang.

A fegyenc Sandokan felé döfött, és elbődült:

- Tágulj! Inni akarok!

Abban a szempillantásban lerogyott a fedélzetre, mint akit villám sújtott.

- A sebesültekhez! - ismételte Sandokan fenyegető hangon. - Én adtam vissza a szabadságotokat, engedelmeskedjete!

A gályarabok némi habozás, morgolódás után hajlottak a szóra, annál is inkább, mert ekkor már az elszánt Maláj Tigris meg a walesi góliát mellé fölzárkózott a puskával fölfegyverzett Yanez, Tremal-Naik, Sambiljong és Tanauduriam is.

Továbbá tudták, hogy nemcsak győzelmüket köszönhetik ezeknek a férfiaknak, hanem csupán az ő segítségükkel lehetséges valamiképpen kivergődniük a szárazföldre.

- Szót fogadunk, főnök - mondták néhányan. - Cimborák! Gondoskodjunk azokról a szegény ördögökről, mert még kiadják a lelküket...

A fegyencek szétszóródtak a fedélzeten, megbolygatták a hullahalmokat, és kihúzkodták alóluk azokat, akik még kétségbeesetten nyögtek, jajveszékelték. A szerencsétleneket lecipelték a fedélközbe, befektették őket az ott fölállított legénységi függőágyakba, és tőlük telhetőleg ápolták sebeiket. Vagy hatvanan lehettek, valamennyien olyan szánalmas állapotban, hogy gyógyulásukat nemigen remélhették, különösen orvos hiányában.

Amikor ezzel végeztek, mindenfelé szétszéledtek, hogy kifosszák a hajót; mindenekeelőtt ételt és italt kerestek.

Sandokan sürgősen tartotta, hogy újra közbelépjen; tudta, megint csak erőszakhoz kellene folyamodnia, s az veszéllyel jár: a fölbőszült csürhe valószínűleg fölébe kerekedik. Azonkívül törődnie kellett a hajóval is: a félig-meddig roncs fregatton már átcsaptak a hullámok, s azzal fenyegették, hogy fölfordítják.

Mire véget ért az ütközet, a tengeren már javában dúlt az égiháború: forró déli szél fújt, és percről percre fokozta a vihart.

Tajtékos taréjú, hatalmas hullámhegyek tornyosultak egymás hegyen-hátán, tompa zúgással hömpölyögtek, hevesen hányták-vetették a kivénhedt hajó törzsét, és komolyan veszélyeztették egyensúlyát; már attól kellett tartani, hogy az előárboc is kidől helyéből.

Kelet felől villámok cikáztak, roppant viharfelhőkre villant fényük: ezek a szélvész szárnyán szilajon száguldottak nyugat felé, és időről időre komor mennydörgés dübörgött az égbolt mélységeiben.

Sandokan, Tremal-Naik, Yanez, John Fulton, Sambiljong és Tanauduriam meg néhány önkéntes gályarab egyesült erővel a tengerbe taszította a főárbocot, hogy tehermentesítse a hajó bal oldalát, aztán a Maláj Tigris begöngyöltette az előárboc felső sudárvitorláját, csak az előtörzsvitorlát meg az előderék-vitorlát hagyta kibontva.

Az ormányárboc két orrvitorláját is bevonatta; a tat-építményen a hátsó törzsvitorla tartószerkezetébe beerősített egy vitorlarudat, s arra fölhúzatott egy derék-vitorlát, hogy biztosítsa valamelyest a hajó egyensúlyát.

- Sikerül-e kivergődnünk a partra? - kérdezte tőle a walesi.

- Azt hiszem - felelte Sandokan -, meg kell küzdenünk ugyan érte, de azért elérjük a szárazföldet.

- Vajon hol lehetünk most?

- A Sirik-fok táján, ha jól gyanítom.
 - Veszélyes partszakasz, ha jól emlékszem.
 - Rengeteg a sziklazátony, de hát az se baj, ha tönkremegy a hajó. Egyelőre azonban érjük be azzal, hogy kijussunk Borneó partjára, ott aztán majd meglátjuk, mit tehetünk.
 - Vajon a legénység nem rohan meg ott minket?
 - Ez nem nyugtalanít: túlerőben vagyunk, nem kell félnünk tőlük... Ejnye!... Lám csak, ezek a gazfickók már szállingóznak is vissza. Részegedjenek le, sebj, legalább nem alkalmatlankodnak nekünk...

Vidám kurjongatás hangzott a fedélköz felől. A gályarabok bizonyára találtak némi ennivalót és innivalót, s most nagy lakomázással kezdik megünnepelni a visszaszerzett szabadságukat; ez a tobzódás később valószínűleg általános vedelésbe fullad.

- Hagyjátok őket! - legyintett Sandokan, amikor látta, hogy Tremal-Naik, Sambiljong és Tanauduriam gyorsan fegyvert ragad. - Gyertek velem a tatra, és foglalkozzunk a hajóval.
 - S ml a terved ezekkel a lókötőkkel? - kérdezte Yanez. - Nagyon unom már ezt a díszes társaságot.
 - Alkalmas pillanatban majd lerázzuk őket - felelte Sandokan. - Egyáltalán nem áll szándékomban, hogy magammal vigyem őket Mompracembe: én már csak jobban szeretem az én szilaj tigriseimet.
 - Vessük be őket James Brooke ellen.
 - Azt hiszed, engedelmeskednének nekem? Amint partot érünk, faképnél hagynak minket.
 - Én aztán nem állom útjukat, testvérem: akkor lássam őket, amikor a hátam közepét, hogy a fene vinné el valahányat!

Ebben a pillanatban a fegyencek olyan ricsajjal tódultak a fedélzetre, mintha az ördög bújt volna beléjük. Diadalmasan fölcipeltek négy gines hordót, egy hordónyi spanyol bort, meg jó sok kétszersültet, sonkát, szalámit, sajtot és szalonnát: ezek csodával határos módon nem estek a tűzvész áldozatául.

Fölhordták a hajó föllelhető teljes készletét, és nekiláttak, hogy fölfaljanak mindent egy ültükben; a holnapra fittyet hánytak. Az élestartat teljes egészében elpusztította a tűzvész, a józan belátás tehát arra intette volna őket, hogy osszák be szűkös tartalékaikat, ez azonban nem jutott eszébe egyiküknek sem.

Nagy sebbel-lobbal összeeszkábáltak néhány asztalt, meggyújtottak jó sok fáklyát és lámpást, föltűzködték őket a korlátokra meg a kötelekre, majd eszeveszett csatarázás, ordítózás, röhögés, hurrázás, pohárköszöntők közepette dárídózni kezdtek, ügyet se vetettek sem a kivénhedt hajófalakat egyre durvábban dőngető hullámóriásokra, sem az egyre fenyegetőbb orkánra.

Faltak, akár a kikoplalt farkasok, és szünet nélkül merítgették poharaikat a hordókba, váltakozva vedeltek gint és bort, torkuk szakadtából gajdoltak, civakodtak, duhajkodtak, összeölelekeztek, és olykor meg-megcsúsztak az eldugult lefolyócsatornában alvadó iszamos vérben.

Yanez, Sandakan, Tremal-Naik, a walesi óriás meg a két mompracemi kalóz a tatépltmény tetején, a kormánykerék körül csoportosulva szenvtelenül szemlélték ezt a szörnyű tivornyát.

Teljes figyelmüket arra a partszakaszra összpontosították, amelynek a vonala oly bizonytalanul rajzolódott ki kelet felé a villámok fényében; nem tudták, hogy Borneót látják-e, vagy csak valamilyen szigetekcske közelében járnak.

Csupán egy pillanatra vehették szemügyre, Sandokan és Yanez azonban beérte ennyivel is, hogy fölmérje a távolságot, és megállapítsa az irányt.

- Talán az ott a Sirik-fok - jegyezte meg a portugál -, de az is lehet, hogy a tőle északra levő szigetekcskének valamelyike.
 - Magam is úgy vélem - bólintott Sandokan.
 - Hajnalra odaérhetünk; a szél ugyan észak felé sodor minket, de kellő rézsutolással arrafelé kormányozhatjuk ezt a rozoga teknőt.
 - Nem lesz gyerekjáték, Yanez; túlságosan kevés vásznat feszíthetünk a szélnek, ezért a kormánykerék rosszul működik, és ráadásul egyre erősebb a hullámzás is.
 - Uraim - szólt közbe hirtelen a walesi -, a szél fokozódik; félő, hogy ezek a rohamok tövestül kicsavarják az előárbocot. Bal oldali csarnakkötélzetét már letépték.
 - Ha lezuhan, vitorlarudakkal pótoljuk - mondta Sandokan. - Menjen Sambiljonggal és Tanauduriam-mal a hajó orrára, Yanez, Tremal-Naik meg én a kormánykereket forgatjuk.

- S mi lesz azokkal a nyomorult részegesekkel, ha leisszák magukat a hajótörés előtt?

- Hagyja őket, John, istenkísértés lenne most ellenük szegülni.

- Majd lesz nemulass, ha a legénység visszajön a csónakokon, és megtámadja a hajót!

- Azok miatt ne nyugtalankodjék, talán partot is értek már... Hé, Yanez, forduljunk szélirányba!

A fegyencek eközben folytatták a dorbézolást. Néhányan bált rendeztek: ördögi zenekart rögtönöztek fazekakból, serpenyőkből és főzőkanalakból, és ördögös szilajsággal ropták a táncot, tombolva, taszigálódva.

Mások meg, akik túlságosan Is felöntötték a garatra, marakodva öklelődztek, késekkel és bárdokkal fenyegették egymást, szitkozódva szentségeltek; olyanok is akadtak, akik jobb híján játékasztalt hevenyésztek, hogy kölcsönösen elnyerhessék egymástól a tengerészek ládáiból és a tisztek szekrényeiből rabolt rengeteg pénzt.

Jó részüket azonban már legyűrte az ittasság, ezek a fedélzet deszkáin horkoltak, a korlátok mentén, az orradzó roncsai vagy a tatépítmény üszkös-pernyés romjai alatt, s holttestek közt hemperegtek mámorukban.

Ha netán hajó haladt volna el a közelben, utasai bizonyára iszonyodva bámulták volna a rabszállító fregattot; irtózat fogta volna el őket, mert a fegyencek úgy festettek, mint valami alvilági szellemcsereglet, a tenger feneketlen mélységeiből föltámadt rémhad, valamilyen réges-rég elmerült vénséges vitorlás kísérteties árnylegénysége.

Tivornyázásuk közben egyre veszekedettebb őrzöngéssel zúgott és bömbölt a vihar. Taréj taréjra torlódott, a habok dühödten döngették a fregatt széles oldalfalait.

A szélvész tébolyultan sziszegett és sivított a csarnakkötélzet meg az előárboc kötelei közt. Déli irányban még mindig villámlott, és tompán dübörgött a mennydörgés. Sandokan és Yanez együttes erővel forgatták a kormánykereket, John Fulton, Tanauduri-am és Sambiljong pedig a vitorlákat kezelte.

Minden képzeletet felülmúló látványt nyújthatott a hatalmas, szinte teljesen árboca vesztett hajó, amint a hullámok prédájaként hanyódott, fáklyáktól és lámpásoktól fénybe borult fedélzetén pedig beszeszeltek hordája tobzódott, mintha harsány hahotával kinevetnék az ég és a tenger haragját! A részeg ricsaj, kornyikálás, szitkozódás azonban hirtelen abbamaradt! Hatalmas hullámhegy tört át a bal oldali korláton, végigvágott a fedélzeten, fölfordította az asztalokat, leterítette a fegyenceket, és kioltotta a fáklyákat meg a lámpásokat.

A részegesek abban a pillanatban döbbsenek rá, milyen veszélyben forog a fregatt. Az örömrivalgás rekedt rémületüvöltéssé torzult.

Aki még megállt a lábán, föltápáskodott, és iszonyodva meredt a korlátokig föltorlódó, félelmetesen harsogó hullámokra. Aztán valamennyi pillantás szorongva szegeződött a Maláj Tigrisre: karcsú termete gigászinak tetszett a tatépítményen, a fáklyák fényében.

A félelmetes kalózvezér derűsen dacolt a dühöngő orkánnal, és rettenthetetlen nyugalommal kormányozta a kivénhedt hajót, egyetlen arcvonása se rezzenet.

Tekintetét le nem vette az iránytűről, két keze el nem engedte a kormánykereket, bármilyen vadul dülöngélt is a hajótörzs.

Yanez ott állt mellette egy fölfordított dézsán, hidegvérrel kémlelgette a korlátokat nyalogató hullámokat.

A fegyenceket egy csapásra tébolyító félelem fogta el, fülsértő óbégatásra fakadtak:

- Mentsenek meg minket!...

Sandokan nem felelt. Fölpillantott, s keletre nézett, amerre a villám világosságában az imént rendkívül heves hullámtörést látott.

Az egyik gályarab fölfutott a tatépítményre, és könyörögve kérlelte a kalózvezért:

- Mentsen meg minket, uram!...

Sandokan megvetően végigmérte, s így válaszolt:

- Eredj vedelni! Nem itt a te helyed!

- Süllyed a hajó, uram!

- S körülöttünk már úszkálnak is a cápák - jegyezte meg Yanez, és gunyorosan fölnevetett. - Rátok fenik a fogukat.

- Nem akarunk meghalni! - rimázkodott a fegyenc, és elsápadt.

- Nos, jó, fogd a kormánykereket, és vezesd te a hajót - mondta Sandokan.

- Nem merem, uram...
- Akkor menj a pokolba! - förmedt rá Sandokan türelmét veszítve.
- Hordd el az irhád - tanácsolta Yanez-, és szellőztess ki a gingőzt a fejedből!
A gályarab belátta, fölösleges tovább kötnie az ebet a karóhoz, és lógó orral visszakotródott cimborái közé.
- No, cimborák, mindjárt a tengerfenékre süllyedünk.
- Hát ha már víz alá megyünk, hörpintsünk még egyet! -rikoltott föl egy víg korhely. - Legalább berúgnak a cápák, ha fölfaltak minket!
Rekedt röhej jutalmazta a hátborzongató tréfát. - Úgy van! Igyunk még!
Nyakaljunk! - ordította valamennyien.
- Vedeljünk! - bömbölték virágos jókedvvel.
És tovább duhajkodtak.

Ám ekkor második, harmadik, majd negyedik hullámhegy is átbukott a hajón, és újra meg újra végigsöpörte szélteiben a fedélzetet.

- Kapaszkodjatok! - harsogta Sandokan.

A fregatt irtózatosan imbolygott, mintha óriási örvény szívná magába.

Hol az orra döfött az égbe, mintha át akarná fúrní a felhőket, hol meg a hajófar horgadt föl hirtelen, majd tompa robajjal csobbant vissza a habokba, és a raktér legmélyéig belerendült.

Az újra meg újra lecsapó hullámok alatt a fegyencek mindenfelé szétszóródtak a fedélzeten, egymás hegyen-hátán hemperegtek, a halottak pedig a hosszanti irányú hajóringás lendületében az orrtól a tatig s a tattól az orrig hengergőztek.

Néhányukat a korlátok foghíjain át már magával is ragadta a zuborgó víz.

A tenger duzzadt, dagadozott, vonaglott, zúgott, hullámtorlaszai mindenfelé fölmeredtek.

Yanez ekkor fölkelte a dézsáról, és megkérdezte:

- Mi történt, Sandokan?

- Szirtek közé vetődtünk- felelte a Maláj Tigris nyugodt hangon.

- Szétzúzódnak - állapította meg higgadtan a portugál.

- Magam is úgy vélem, testvér: a kormánykerék már nem működik!

John Fulton, Tanaudurlam és Sambiljong fölsiettek a tatépítményre.

- Uram - jelentette a walesi tengerész -, szirtek közt vagyunk.

- Tudom - felelte Sandokan.

- Az előárboc rövidesen ledől.

- Hadd dőljön, John.

- De a part távol még, uram.

- Nem lehet messzebb hús mér földnél, John; láttam az előbb egy villámlobbanáskor.

- S hogyan jutunk el odáig, ha a hajó szétesik a szirteken? Már csak egy kicsiny lélekvesztő van a fedélzeten, épp hogy négy-öt ember belefér.

- Elég lesz nekünk - vágta rá Yanez.

- S ezek a szegény ördögök? Nem, nem hagyhatjuk cserben őket - szólt közbe Sandokan. - Segítettek nekünk a szabadulásban, most nekünk is segítenünk kell rajtuk.

- Garázda iszákosok! Megérdemelnének egy jó kis tengeri fürdőt!

- Nélkülük most rabláncon Norfolk felé tartanánk.

- Ez igaz.

- Ne legyünk hát hálátlanok... Hah!...

A szirtsorok közt szeszélyesen tombolva megtörő hullámhegyek hátáról hullámvölgyekbe hulló kivénhedt fregatt keményet zökkent: a hajótő hihetőleg zátonyt ért.

Yanez meg a walesi előrerohant a hajó orrára, ahol Sambiljong és Tanauduriam meg Tremal-Naik néhány kevésbé részeg fegyenc segítségével az előtörzstarcsvitorlát meg az egyik háromszögű orrvitorlát bontotta ki, hogy kanyarodásra bírják a hajót.

A fregatt előtt kétszáz lépésnyire újabb szirtfüzérek kettős sora bukkant föl a zúrzavaros habtánc közepette, távolabb további, még sokkal gigászibb méretűek derengtek a homályban: valóságos kisebbfajta sziget-tengerként terültek el.

A tenger tébolyultan tájékozva tört meg ezeken a torlaszokon. Vízhegyek végtelen vonulata száguldott föltartóztatatlan lendülettel erre a szigettengerre, és fülhasogató, félelmetes fortyogással vágódtak vissza, és veszedelmesen zúgó fenékhullámzasként forrtak föl a mélységekből.

A szél hurcolta hajó Sandokan minden erőfeszítése ellenére e felé a szirtfűzér felé sodródott. Csodával határos módon akadálytalanul behatoltak már a zátonyok

káosza közt nyíló csatornaféleségbe; eddig még egyetlen szirten sem akadtak fönn, de ez már nem sokáig tarthatott.

A fegyencek végre teljességgel tudatára ébredtek annak, milyen súlyos veszélyben forognak; pökhendiségük semmivé foszlott a közelítő halál előtt, és fogvacogtató félelem lett úrrá rajtuk.

Akiket még megbírt a lábuk, siettek szolgálatra jelentkezni Yaneznál és a walesinél. A többiek azonban csak üvöltöztek, mintha már torkukig érne a víz, és segítségért rimádkodtak. Ekkor már egyiküknek sem azon járt az esze, hogy jót húzzanak a hordókból, hanem őrzöngve rohángásztak a fedélzeten.

A hullámok morajlása, a metsző szélsivítés és a fegyencek rémült rikácsolása közepette egyszer csak fölhasant Sandokan zengő hangja:

- Vigyázat! - dörögte. - Szétzúzódunk!

A hullámok hajtotta hajó himbálódzva-dülöngélve és a halállal versenyt futva száguldott a szirtláncolatok közt. A magas hullámverés bömbölve döngette oldalait, átcsapott a töredezett, hiányos korlátok hasadékain, végigrontott a fedélzeten, s rohamában mindent leterített.

Hirtelen rémitő robaj hallatszott, s a hajó gerincétől az előárboc hegyéig megreccsent. A már amúgy is ingatag árboc szörnyű csattanással végigvágódott a fedélzeten.

Aztán második lökés is érte a törzset, még ijesztőbb, mint az előbbi; ebbe már tompa dübörgéssel belerendült a raktér. A sziklacsúcsok valósággal fölnyársalták a vitorlás víz alatti részét; a fregatt a jobb felére fordult, fönnakadt egy kőszálon, egy hatalmas habcsapás pedig végigvert fedélzetén, s húsz vagy harminc embert nekitaszított a korlátoknak.

A hullámgörgette szerencsétlenek jajveszékelése közepette még egyszer fölhangzott a Maláj Tigris kiáltása:

- Vigyázat! A hajó meghasadt!

TIZEDIK FEJEZET

Megmenekültünk!

A kivénhedt fregattnak ütött a végórája. A szirtfüzér éles fogazata csaknem kettéroppantotta, nem maradt belőle más, csak holmi roncs: arra ítéltetett, hogy törmelékeit apródonként széthordják a habok, vagy darabokra mállva alámerüljön.

A vitorlás gerincét kettézúzta a második lökés, le is szakadt, és a víz hirtelen bezúdult a raktérbe, romba döntötte a hajóúrt, sorra sarabolta a rekeszeket. Maga az otromba, roppant hajótest azonban - súlya kétszeresére nőtt a fenekét feltöltő víztől, és szilárdan megrekedt a szirtek pillérei közt - egyelőre nem forgott veszélyben.

A himbálódzás megszűnt, a hullámok azonban még mindig rendre végigvágtaztak a fedélzeten, és azzal fenyegettek, hogy lesöprik a hajótörötteteket.

Sandokan, Tremal-Naik, Yanez és John Fulton ebben a szörnyű pillanatban sem vesztette el nyugalmát; a tatépitményen kerestek menedéket: ez olyan magasra emelkedett, hogy a legdühödtebben támadó toronymagas hullámhegy sem boríthatta el.

A fegyencek is rádöbbentek: ott a menekvés. Oda gyülekeztek hát maguk is, ügyet se vetettek részeg cimboráikra, akiket föl s alá görgettek a hullámok a fedélzeten a holttestekkel együtt: tucatjával csapkodták a korlátokhoz és söpörték a tengerbe őket.

Háromszázból nem maradt több százharmincnál, mert nagyon sok sebesült is kiszenvedett a hajó szakadatlan hánykolódása közepette, vagy vízbe fúltak, amikor a tenger betódult a fedélközbe.

A szerencsétlenek egész éjszaka szorongva küzdöttek a halál ellen, fönnmaradtak a tatépitményen a négy mompracemi kalóz, az indus tigrisvadász meg a walesi óriás körül, és szívósan helytálltak a hullámok szüntelen rohamai közepette.

Szerencsére hajnali két óra tájt csökkenni kezdett a szélvész heve, s következképpen a magas hullámverés is egyre kevésbé veszélyesen tarajlott.

Yaneznak és Sandokannak roppant erőfeszítések árán sikerült fölkapaszkodnia arra a szirtre, amelyiken zátonyra futott a hajó: a gigászi méretű sziklahát sok száz láb magasságban emelkedett a tenger színe fölé.

Azt remélték, fentről majd megláthatják Borneó partjait; kelet felé azonban még sokkal magasabb szirtek nyúltak égnek, és megakadályozták, hogy a két kalózvezér tekintete szabadon kalandozzék a tengeren.

- Nem baj - legyintett Sandokan. - A part nem lehet távol, elérjük.
- De hogyan? - tamaskodott Yanez. - A hajón csak egyetlen apró csónak van.
-Tutajt ácsolunk.
- És magunkkal visszük ezt az egész csűrhet?
- Nem hagyhatjuk őket ezek közt a kopár szirtek közt, ahol nem lelnek sem menedéket, sem élelmet.
- Azt hiszed, a parton találász annyi ennivalót, amennyivel jól tartasz százharminc személyt?
- A Sirik-fok közelében dajak törzsek tanyáznak; remélem, azok majd segítenek rajtunk.
- Föltéve, ha nem esznek meg minket - mondta Yanez. - Ne feledjük, ezek a bennszülöttek emberevők.
- Ha netán harciasnak mutatkoznak, megküzdünk velük.
- Remélem, nem akarsz közösködni ezekkel a banditákkal!
- Eszem ágában sincs - felelte Sandokan. - Adandó alkalommal tengerre szállunk, és visszatérünk Mompracembe.
- És James Brooke?
- Azt hiszed, elfelejtettem? Nem, Yanez! Meggyűlik még a baja velünk! Fölszerelünk egy újabb csapatot, visszatérünk Sarawakba. és hadat indítunk ellene a szultán unokaöccsével szövetségben. Kíváncsi vagyok, mi történt Adával meg a nagybátyámmal.
- Viszontlátjuk őket Sarawakban, Sandokan.
- Remélem.

Eközben az ég alján fölpirkadt a hajnal. A napkorong gyorsan emelkedett a láthatár pereme felé, még nem látszott, de sugarai derűsre festették már a felhőket, a komoran feketéllő gomolyagok tarajai ragyogó rózsaszín visszfényekkel színeződtek.

Sandokan és Yanez visszafordult, hogy pontosan számot vessen a helyzettel.

A kivénhedt fregatt egy szirtcsoport meg egy zátonypad közé ékelődött; ezek a sziklák aprócska tavat vettek körül, amely koralltermő medencécskék és keskeny, girbegurba csatornácskák sekély vizei révén összeköttetésben állt a tengerrel. A vakvéletlen a fregattot ebbe a tóba vetette; szemközt vele sűrű növényzet borította, kúp alakú bérc emelkedett jó néhány száz lábnyi magasra.

- Annak a tetejéről talán meglátjuk a partot - mondta Sandokan, és rámutatott a szigetre. - Yanez, ha lecsillapul a tenger, fölkapaszkodunk arra az oromra.

Amikor visszamentek a hajóra, a nap első sugarai már a tengerre tűztek, és aránylópázmákat hintettek a habokra.

A fegyencek számot vetettek immár a sorsukkal, és nekigyürköztek a munkának, tudták: tutajt kell tákolniuk.

Az efféle dolgokban leginkább járatos walesi az élükre állt, mindenekelőtt a bontási munkálatokat vezette, mert főként faanyagoknak voltak szűkében.

Eközben Sandokan, Yanez, Tremal-Naik, Tanauduriam meg néhány gályarab gyorsan szemügyre vették a raktárét, hogy megbizonyosodjanak róla, akad-e még ott valami élelmiszer. Az éléstár meg a tatéptémény aljzata elpusztult a tűzben, mégis sikerült találniuk néhány láda kétszersültet meg néhány hordónyi sózott disznóhúst - ezek csodával határos módon nem estek a lángok martalékául.

A raktérben lelhető többi élelmiszer már víz alá került; az is lehet, hogy a hatalmas hasadékon át mindent tovasodortak a tengerbe a hullámok.

- Annyink maradt, hogy éppen éhen ne haljunk - jegyezte meg Yanez. - Ha ezek a gazemberek nem pocsékolnak el oly sok ládányi ennivalót, jó néhány napig eltengődhetnek.

- Késő bánat, Yanez - legyintett Sandokan. - Máskülönben holnap úgyis partra érünk.

Déltájt, amikor lecsillapultak a tavacska hullámai, a két kalózvezér, a tigrisvadász, Tanauduriam és Sambiljong beültek az apró csónakba, hogy átkeljenek a hajóval szemközt emelkedő szigetkére.

Bizonyosra vették, hogy a hegykúp ormáról, a kelet felé elterülő szirt láncol át ok legmagasabb pontjáról elláthatnak a borneói partokig.

Néhány perc alatt átszelték a beltavat, bár a víz még meglehetősen háborgott a két kanyargós csatornán betóduló hullámtaréjak miatt; az egyik enyhe lejtésű fővénycsík sikerült szerencsésen partra siklaniuk. Fali fecskék és más tengeri madarak roppant rajai rebbentek föl éktelen csárogással a betolakodók láttán, nem olyan gyorsan azonban, hogy Yanez pompás kettős lövéssel le ne puffantson egy jókora szárnyast.

- Jó lesz ebédre - mondta a portugál.

Fölszedték a zsákmányt, kikötötték a kis csónakot, majd benyomultak a sűrű cserjésbe, és nekiláttak, hogy fölkapaszkodjanak a kúpra.

Körös-körül a többi kőszál kietlen kopárságban meredt az égnek, ezen az apró szigeten azonban pazar, dús növényzet burjánzott. Karvastagságú, fás törzsű trópusi páfrányok suhogtattak öles száraikat, roppant levelű pálmák bókoltak a szélben, tüskés indakötegek lóbálóztak jobbra-balra; de az egész tömött bozótban semmiféle ehető gyümölcs nem termett.

Az aljnövényzet zörgő lapulevelei és lombfüzérei közt fürge gyíkok futkároztak, s közben sziszegő rikkantásokat hallattak; a Jáván és Szumátrán oly gyakori gekkókra hasonlítottak: ott nincs is ház, amely tele ne lenne velük.

Lassan kapaszkodtak fölfelé a késze-kusza bokrok közt, jó félórai mászás után sikerült csak fölélniük a csúcsra; egészen csupaszon emelkedett, egyetlen szál fű sem sarjadt rajta. Odafönn azonnal kelet felé pillantottak, és meglátták, hogy lapos fővénysáv nyúlik el a láthatáron, nagyszámú zátonypad védelmében.

- Nincs messzebb hús mér földnél - mondta Sandokan -, holnap útra kelünk.

- Az az észak felé kanyargó földnyelv valószínűleg a Sirik-fok - jegyezte meg Yanez.

- Magam is úgy vélem - bólintott Sandokan.

Néhány percig még nézelődtek: körütekintettek a tenger színén, hátha megpillantanak egy prahót; aztán leereszkedtek, és csónakba szálltak a hatalmas szárnyassal.

Amikor visszatértek a hajóra, a fegyencek még mindig a fregatt szétrombolásával foglalatostkodtak, mert csak azután foghattak neki a tutaj összeácsolásának.

Amikor a taton fölgyülemlett faanyagot elegendőnek ítélték, Sandokan, Yanez és John Fulton is nekiláttak a munkának.

Olyan szilárd alkalmatosságot akartak építeni, amely biztosan lebeg a vízen, állja a korallzátonyokról, sziklapadokról, szirtsorokról visszaverődő szerfölkött szilaj hullámverést.

Mínt hogy a tenger időközben eléggé lecsillapult, a tutaj vázát könnyűszerrel és villámgyorsan összeállították. Keményen egymáshoz kötözték az árbocokat meg a vitorlarudakat téglalap alakban; az így összeeszkábált idom sarkaira nagy csomó apróbb-nagyobb üres hordót erősítettek.

Tüstént a tengerbe hajigálták a rengeteg lebontott gerendát, fedélzeti deszkát és korlátot, majd a nagy sereg botcsinálta ács a walesi óriás meg a két kalózvezér vezetésével hozzálátott a lapos felület egyberovásának.

Szerencséjükre rátaláltak a hajóács ládájára, amelyet a tatépitmény alatti kamrában megkímélt a tűzvész; rengeteg asztaloszerszám és mindenféle méretű szög, ácskapocs akadt benne, ezért váratlanul gyorsan végezhettek munkájuk második szakaszával, és a tutaj már napnyugta előtt készen állt a hajótöröttek befogadására.

A kompféle vízi jármű tatrészére hosszú kormányrudat szereltek föl, jókora evezőlapát-formát; a téglalap közepébe az ormányárbocot illesztették, arra pedig az előderék-vitorla került.

Este nyolckor, amikor a vörösen izzó acélkorongként tündöklő hold a horizont fölé emelkedett, a fegyencek tutajra szálltak; magukkal vitték a néhány ládányi kétszersültet, a sózott húst, a maradék néhány hordónyi édesvizet, a mintegy kéttucatnyi puskát, három- vagy négyszáz tölténnyel, meg a mintegy negyven baltát. Az apró csónakot is hozzákötötték a tutajhoz, azzal, hogy még hasznát vehetik, ha a part közelébe jutnak.

Kilencre a lebegő alkalmatosság vagy két tucat evező taszítására eltávolodott a fregatt vázától, és lassan úszott tova a szirtfüzerek közt.

Sandokan állt a kormányrúdnál, Yanez, Tremal-Naik, John Fulton, Sambiljong és Tanauduriam a tutaj orr-részén sorakozott föl, hogy mérjék a víz mélységét.

A kelet felé nyíló keskeny csatornán könnyen keltek át, és félóra múlva a terjedelmes tutaj szélduzzasztotta vitorlával tartott a borneói pari felé; lassúdad, súlyos ringással hanyódott a délről északnak hömpölygő hullámokon.

- Ha nem lanyhul ez a szellő, holnap reggelre már a szárazföldön leszünk - mondta Sandokan, mikor Yanez hátrament hozzá a tatrészre.

- Kíváncsi vagyok, hogyan kecmegünk ki a partra - csóválta fejét a portugál. - Azt hiszem, cudar meglepetések várnak ránk.

- S miért, Yanez?

- Nem tudom kiverni a fejemből azt a rögeszmét, hogy ott les ránk a rabszállító fregatt legénysége.

- Távol járnak már azok.
- S ha bosszúra fenekednek? Igencsak dühösek lehetnek, amiért olyan cefetül kifüstöltük őket.
- Ugyan már, rég Sarawakba vagy Sedangba mentek.
- Annál rosszabb, testvérem. Ha James Brooke tudomást szerez szökésünkről, tüstént tengerre száll az átkozott szkúnerjén, hogy üldözőbe vegyen minket.
- Nem ér utol bennünket, Yanez barátom.
- Mikor hagyjuk faképnél a fegyenceket?
- Holnap este, ha elaludtak, nekivágunk a tengernek.
- S mivel?
- A csónakkal.
- Hm! Kissé hosszú és nem egészen veszélytelen kényutazás lesz azon a lélekvesztőn. Elég messze vagyunk Mompracemtől, testvérem.
- Uriban találhatunk valamilyen prahót, amelyik elvisz legalább Romadesig.
- Velünk jön a walesi is?... Értékes szerzemény lenne, Sandokan.
- Kijelentette, hogy velünk jön. Szívesebben tartózkodik a mi társaságunkban, mint a gályarabokéban.

Eközben a szabálytalanul fúvó könnyű szellő szárnyán a tutaj továbbszántotta a habokat kelet felé. A tenger még viharosan forrongott, de azért a roppant lebegő alkalmatosság jól állta a víz verdesését. Hébe-hóba egy-egy hullámhegy szétporlott a fedélzetén, és jól eláztatta az árboc körül gubbasztó fegyenceket; a szilárdan összerótt tutajváz meg az erősen rászögelt deszkázat mindazonáltal szívósan ellenállt a kemény lökéseknek.

Éjfél tájban alábbhagyott a fuvalom, s a tutaj szinte teljesen mozdulatlanul vesztegelt, már ami az előrehaladást illeti, a hullámhegyek ugyanis még mindig durván hányták-vetették, taszigálták.

Amikor a nap fölbukkant a láthatáron, a part még tizenöt vagy tizenhat mérföldnyire lehetett, és a szélcsendben petyhüdten leffegett a vászon.

A kihalt tengeren körös-körül nem fehérlett egyetlen vitorla sem, csónak sem látszott sehol. Csak néhány tengeri madár csapongott a levegőben, a vízben pedig nagyszámú diódon rengette magát a habokkal; ez a különös halfajta igen visszataszító látványt nyújt, mert olykor erősen fölfúvódik, és hassal fölfelé leng a víz színén, testét lilás és fekete tüskék borítják, s ettől óriási gesztenyének látszik.

A fegyencek, különb falnivaló híján, ráfanyalodtak ezekre a diodonokra; akadt náluk néhány, védőfegyverként magukkal hozott szigony, s ezekkel egészen jó eredményeket értek el.

Délután három óra tájt a szellő ismét dagasztani kezdte a vitorlát, s a tutaj a hosszú veszteglés után újra megindult, csattogva szelte az orrának csapódó habokat.

Ekkor már tisztán látszott a pari. Roppant ívalakzatban nyúlt el északról délnek, és rendkívül buja növényzet zöldellt rajta. A háttérben pedig hegyek láncolata rajzolódott ki a tündöklő égbolton; talán a nyugati partvonallal párhuzamosan futó, a Varauni szultánátuson átkígyózó Kristály-hegység egyik elágazása.

A tágas rév bejáratát rengeteg parányi szirtfürst rekesztelte el: ezeken az átkelés nemcsak bajosnak, hanem igen veszélyesnek is ígérkezett, különösen azzal a tökéletlen libegő alkalmatossággal, amely nemigen engedelmeskedett a kormánylapát irányításának.

- Legyetek résen, időben engedjétek le a vitorlát, máskülönben szétmállik a tutaj! - kiáltotta jó előre Sandokan.

A hullámok heves tajtékzással törtek meg az apróbbfajta szirtsorokon, és szakadatlanul hányták-vetették a nehézkes vízi járművet. Ahogy a szél korbácsa közéjük csapott, dühödt tombolással túrták a fővénysávot, fölpenderültek, egymás hegyére-hátára torlódtak, és fülsiketítő zúgással omlottak szanaszéjjel. Némelykor olyan dübörgéssel robajlottak, mintha bombák robbannának, vagy ágyúk dörögnének.

Sandokan és Yanez keményen megmarkolták a kormánylapátként szolgáló hosszú rudat, és kétségbeesett erőfeszítéssel igyekeztek helyes irányba terelni a tutajt, de az akadályok száma pillanatról pillanatra gyarapodott. Nemcsak szirtfüzérek szegték útjukat, hanem homokpadok is; ezeket nem mindig lehetett észrevenni a fölöttük bugyborgó tajtékokból.

Valamennyi fegyenc talpon állt, hogy bármelyik pillanatban vízbe vethessék magukat. Némelyek fegyvereiket szorongatták, mások meg ennivalót vettek

magukhoz, hogy kárba ne vesszen minden tartalék élelmiszerük.

A tutaj hánykolódása és rázkódása egyre hevesebb lett. A hullámok akkorákat taszítottak rajta, hogy az emberek alig bírtak megállni a lábukon. Mindazonáltal sikerült háromszáz lépésnyire megközelíteniük a partot, hála Sandokan és Yanez ügyességének.

Am egyszerre csak egy hatalmas hullámhegy a hátára kapta a tutajt, és hallatlan heveséggel előresodorta, de olyan lendülettel, hogy néhány pillanatig szinte függőlegesen lebegett.

A következő pillanatban irtózatos lökés érte az orrrészt. A kompszerű alkotmány egy csapásra ízekre hasadt, széthullott a fegyencek talpa alatt, és a deszkák szanaszét szakadoztak a szirtek közt.

- Meneküljön, ki merre lát! - bömbölte a walesi óriás.

A százharminc ember abban a szemhunyasban a vízbe bukott.

Szerencséjükre a fővenypadok és a parti sekély szakaszok nem estek távol attól a helytől. A hullámverés is meg-meglódította a fegyenceket, egymást is segítették, néhány perc múlva valamennyien kicaplattak a homokcsíkra, ahol már várta őket Yanez, Sandokan, John Fulton, Tremal-Naik meg a két mompracemi kalóz.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A fegyencek pusztulása

Ez a partszakasz, csodával határos menekülésük színtere, teljesen elhagyatottnak látszott.

Sehol sem fedezték föl a bennszülöttek lakóhelyét vagy lába nyomát. A rengeteg őserdő ott ért véget a parton, legszélső fáinak gyökérzete a tengerben ázott. Végtelenül sok fajta fából állt ez a vadon, s némelyiknek különösen nagy hasznát vehették a hajótöröttek, mert ízletes gyümölcsök termettek rajta.

Nem hiányzott a vadállomány sem erről a vidékről, sőt úgy tetszett, egyáltalán nem félénkek: nem riadtak meg a töméntelen ember láttán.

Sandokan és Yanez elrendelték, hogy a fegyencek maradjanak együtt, és lakóijának össze valami hajlékot maguknak, majd Tremal-Naik, John Fulton, Sambiljong és Tanauduriam kíséretében nekivágtak a rengetegnek.

Mindenekelőtt afelől akartak megbizonyosodni, hogy valóban elhagyatott-e a partszakasz, nehogy a dajakok váratlanul lerohanják a hajótörötteket; ezek a rendkívül vakmerő, vérszomjas vademberek ugyanis szíves örömet áldoznak az emberevés különös szokásának, és igencsak nagy számban élnek Borneó nyugati partvidékén és erdőségeiben.

Fölfedező útjuk napnyugtáig tartott, s nem találtak sem egy falut, sem egy teremtet lelket, de még egy lábnyomot sem.

A veszedelmes szigetlakók tehát nem lappanganak a közelben. Ebben a megnyugtató tudatban tértek vissza táborukba, amelyet az erdőszélen vertek, egy tisztásfélén: ez egészen a fővénycsíkiig húzódott.

A fegyencek egész délután szorgalmasan dolgoztak, számos kunyhót eszkábáltak össze, afféle hevenyészett kulipintyókat fontak a vad banánfák óriási leveleiből, továbbá jókora halom gyümölcsöt gyűjtöttek egybe, sorra megszedték a part hosszát dúsan termő fákat. Mások meg szétszéledtek a szirtek és fővenypadok közt, rengeteg osztrigára tettek szert - úgynevezett szingapúri osztrigákra, amelyek sokkal nagyobbak a többi fajtánál - meg pompás ízű haliotis-kagylókat szedtek: ezek a szivárvány minden színében tündökölnék, az ingyencek rendkívül sokra becsülik őket zamatos húsukért; különösen a kínai piacokon keresett kiviteli cikk.

Ráakadtak két óriásteknőcre is; épp lyukat ástak a homokba, hogy lerakják tojásaikat.

Bőséges vacsoráról gondoskodtak tehát, nem kellett amúgy is nagyon gyér sózotthús-tartalékaikhoz nyúlniuk, ez ugyanis nagyrészt tönkrement, amikor a tutaj szétroppanása után kievickéltek a vízből. Amikor azonban tüzet akartak gyújtani, a fegyencek észbe kaptak: nem hoztak magukkal tűzszerszámot.

Tűzre pedig igencsak nagy szükségük volt, hogy távol tartsák a közeli bozótokban bujkáló fenevadakat. Sandokan utasította Sambiljongot meg Tanauduriamot, csiholjanak tüzet.

A malájok roppant gyorsan és nagyon leleményesen jártak el. Fogtak egy bambuszrudat, kettévágták hosszában, és domború felébe belevájttak egy kis rovátkát. A másik bambuszdarab éles szélét előbb lassan, majd egyre gyorsabban

beledörzsölték ebbe a rovátkába. A dörzsölés során keletkező finom por hamar tüzet fogott, s ettől tüstént lángra lobbant egy maroknyi vékonyra vágott szálka és rost.

Számos örömmáglyát gyújtottak, és vígan lakmároztak, majd fáradtak lévén, ott üllő helyükben le is heveredtek, még csak arra se vállalkoztak, hogy őrszemeket állítsanak táborhelyük köré, hiába intette őket erre ismételten Sandokan, Yanez meg John Fulton.

- Ha félnek, örködjenek maguk - felelték, és minden további nélkül horkolni kezdtek.

- Hadd húzzák a lóbőrt - legyintett Yanez. - Majd kimásznak a pácból, ha megtámadják őket. Tudtam én: ha megszűnt a veszély, ezektől a gazfickóktól nem várható semmi jó. Holnap kereken megtagadják az engedelmisséget, holnapután pedig képesek belénk vágni a gyíklesőjüket.

- Szent igaz, Yanez úr - bólogatott a walesi óriás. - Most hogy megmenekültek, fütyülnek ránk, és nem fogadnak szót nekünk semmiben.

- Az már az ő bajuk - vont vállat Sandokan. - Mi teljesítettük feladatunkat.

- Indulunk, Sandokan? - kérdezte Yanez.

- Amint valamennyit elnyomja a buzgóság. Itt a közelben a csónak?

- Erősen kikötöttem, nehogy az apály elsodorja a nyílt tengerre - felelte John Fulton.

- Lőszerünk elegendő?

- Elég lesz addig, amíg elérünk Uriba - mondta a Maláj Tigris. - Most pedig heveredjünk le, s tegyünk úgy, mintha aludnánk. Ha észreveszik, hogy kereket oldunk, képesek megölni bennünket.

- Elevenen megnyúznának minket, uram - tódította a walesi. - Anglia és India söpredékével van dolgunk.

Elnyúltak mind a hatan egy gigászi durion sötét árnyékában, mintegy háromszáz lépésnyire a parttól, s úgy tettek, mintha mélyen elszunnyadtak volna.

Néhány gályarab ébren üldögélt még az örömtüzek körül, vérfagyasztó rémtörténetekkel traktálták egymást; nemsokára azonban őket is elnyomta a buzgóság.

Tizenegy óra tájt az egész tábor aludt már. A tüzeket nem táplálta senki, kezdtek sorban kihunyni, többnyire már csak parazsuk vöröslőit az éjhomályban.

Sandokan, nehogy fölfedezzék szökésüket, megvárta az éjfélt, aztán megrázta bajtársait, és így szólt:

- Itt az Idő, mehetünk.

- Bizonyos vagy benne, hogy mind elaludt? - kérdezte suttogva Yanez.

- Senkit sem látok már a tüzek körül, viszont fűjják már a kását mindenütt.

- Meg aztán próbálják csak utunkat állni, majd közéjük pörkölünk - tette hozzá a portugál.

A walesi óriás fölkelte, és a roppant fatörzs mögül figyelmesen fürkészte a környéket.

Az örömmáglyáknak már a parazsa is hamvába halt, senki nem virrasztott az üszkös kupacok mellett, egyetlen őr sem silbakolt a tábor szélén. A gályarabok elbizakodottan hortyogtak levélkuckóik alatt, mintha még mindig a fregatt fedélzetén tanyáznának.

- Induljunk, uraim! - suttogta John Fulton, és megmarkolta puskáját.

A két kalózvezér, Tremal-Naik, Sambiljong és Tanauduriam tüstént talpra ugrott. Még egy utolsó pillantást vetettek a táborra, aztán a walesi vezetésével halkan elosontak a part felé, görnyedten lopakodtak a fővényhalmocskák mögött.

Két szirt védelmében ott találták a kicsiny csónakot. A walesi még délután felszerelte árbocrúddal, vitorlával és két pár evezővel. Élelmiszert ugyan nem tartalékolhatott, igaz, a homokcsík mentén ladikázva azonban ott szállhattak partra, ahol akartak; nem szándékoztak nekivágni a nyílt víznek, gondoskodhattak táplálékról.

- Lépünk be - mondta Sandokan.

Már rátette talpát a tat padjára, amikor éles fütty ütötte míg a fülét.

- Hát ez mi volt? - kérdezte, és visszafordult.

- Talán jeladás? - találgatta Yanez.

- Egy okkal több, hogy siessünk - jegyezte meg a walesi.

- Meglehet, valamelyik gályarab szemmel tartott minket, s most riasztja a többi.

- Az evezőkhöz! - rendelkezett Sandokan.

Sambiljong és Tanauduriam megmarkolták a lapátnyeleket, és keményen forgatták

őket; Sandokan, Yanez, Tremal-Naik meg John Fulton vállukhoz kapták a puskájukat, hogy azonnal visszaverjenek bármilyen támadást.

Aggodalmuk azonban alaptalannak bizonyult, mert egyetlenegy fegyenc sem pattant föl, senki sem futott a part felé.

A csónak rendkívül gyorsan siklott a vizén, pillanatok múltán már azok közt a szirtek közt suhant, amelyeken a tutaj széjjelhasadt, és nyílegyenesen haladt a láthatárt északról segélyező, tengerbe nyúló hegyfok felé.

Körülbelül félmérföldnyire távolodhattak el a tábortól, amikor hirtelen ijesztő hangzavar támadt az elhagyott partszakaszon.

Fénypontok – feltehetőleg fáklyák – futottak föl s alá a vadon peremén, és Iilás torkolattüzek lobbantak a tábor körül, fülhasogató puskaropogás közepette.

Kétségbeesett jajkiáltások és vad rikoltások visszhangzottak egyre növekvő erővel. Úgy rémlett, a tábort váratlan támadás érte, s a szerencsétlen gályarabokat felkoncolják silány kalyibáik alatt.

– Megrohanták a fegyenceket! – kiáltott föl a Maláj Tigris.

– Vagy csak egymást gyapálják? – hitetlenkedett Yanez.

– Nem! Hallod ezt a bőszt üvöltést? Ez a dajakok harci riadója. Barátaim, visszafordulunk!

– Hova?

– A táborba, Yanez.

– Hadd pusztítsák egymást, Sandokan.

– Nem, Yanez. Mi, hadviselt emberek, nem nézhetjük tétlenül ezt a tömegmészárlást.

– Ha úgy akarod, térjünk vissza. Ám attól tartok, túl későn érünk oda
Sambiljong és Tanauduriam visszakanyarították a csónakot délnek; teljes erőből eveztek.

Valóban, úgy látszott, a tábort valamilyen vad horda dúlja. Ezek az irtózatoss vademberek Borneó nyugati partvidékét lakják, hihetetlenül vérszomjasak, és nemcsak a fehéreknek esküdt ellenségeik, hanem a malájoknak is.

Fülsértő, szilaj vijjogásuk fölverte az öböl egész part szegélyét, ricsajukon azonban sokszor túlrobajlott a tűzfegyverek dörgése. Ezen a roppant hangzavaron pedig egyre-másra áthasított a könyörtelenül kardélre hányt szerencsétlen fegyencek fájdalomordítása.

Meglehet, a bátrabbak ellentámadásba lendültek, mert a tábor szélén időről időre sortüzek dörrentek; ez azonban nem sokáig tartott. A támadók diadalüvöltése pedig arról tanúskodott, hogy ez a szörnyű dráma eljutott utolsó felvonásához.

Az apró csónak átkelt a szirtfüzérek közt, és egykettőre a tábor elé ért.

Sandokan és társai csak ekkor vethettek számot azzal, hogy milyen iszonyú sors vár a fegyencekre.

A Fővénysávon nyüzsögtek a lándzsával és széles pengéjű paranggal fölfegyverzett vademberek. Több százan lehettek, és tökéletesen körülfogták a tábort, őrző rohamokkal törekedtek átvágni a gályarabok csatasorain.

A hajótörötteknek már csaknem a felét leverték, maradékuk egy facsoport köré gyűlt csatárláncban, és kétségbeesett ellentámadást fejtettek ki a rendelkezésükre álló csekély számú fegyverrel. Sortüzeik ugyan eldördültek időnként, de hogy meghátrálásra késztesse ezt a vak dühvel tusázó bőszt vadembercsordát, ahhoz legalábbis ágyúra lett volna szükségük.

Amikor egy pillanatra lecsillapult az éktelen rikoltozás, a Maláj Tigris, élt az alkalommal, és harsányan kiáltott:

– Bátorság!... Itt a segítség!

Nyomban utána négy lövés dörrent, és négy bennszülött a fűbe harapott.

A csónak közeledett a parthoz.

A dajakok a durranások hallatán tüstént hátrafordultak. Amikor meglátták a ladikot, harmincan vagy negyvenen lerohantak a homokcsíkra, hogy útját szegjék a hat támadónak.

– Állj, Sambiljong! – vezényelt Sandokan. – Maradjunk távol tőlük, vagy rajtunk is fölülkerekednek túlerejükkel.

– Pufogtassuk el a lőszerünket, ne takarékoskodjunk vele – ajánlotta a walesi. – Valószínűleg nem sikerül ugyan megmentenünk ezeket a szerencsétleneket, de legalább érzékeny veszteségeket okozunk ezeknek az emberevőknek!...

Lándzsák tömkelege surrogott el fölöttük és mellettük, ők pedig a csónak peremének fedezéke mögül pergőtűzet nyitottak az ellenségre, oda céloztak, ahol legsűrűbb volt a tülekedés.

-Tűz! - kiáltotta újra meg újra Sandokan. - Tűz! Visszaszorítjuk őket, és partra szállunk.

A dajakok azonban - bár jócskán megtizedelte soraikat az élénk puskatűz - szemmel láthatólag nem szándékoztak meghátrálni. Miközben társaik végső, legcudarabb rohamukkal megsemmisítették a gályarabokat, a parti csoport eltökélten vízbe gázolt, hogy úszva támadjon az apró csónakra.

Hogy elkerüljék ezt a veszélyes csáklázást, Sambiljong és Tanauduriam kénytelen-kelletlen letette a fegyvert, és evezni kezdett a nyílt víz felé; Yanez, Sandokan, Tremal-Naik meg John Fulton pedig tovább puskázott az úszókra.

A vademberek belátták, minden erőfeszítésük hiábavaló, vérszomjas üvöltözéssel visszaevickéltek a fővénysávra.

A táborban véget ért a harc, és a horda hanyatt-homlok visszavonult a vadon homályába; nemcsak a legyőzöttek fegyvereit vitték magukkal, hanem a fejüket is: a dajakok az emberi koponyák legszenvedelmesebb gyűjtői közé tartoznak.

Amikor az utolsó bandák is eltűntek a fák közt, Sandokan és bajtársai partra szálltak.

A táborban az iszonyú hangzavar után halálos némaság uralkodott.

Az alkonyatkor összetákolt levélkunyhók közt halmokban heverték a halottak; tömegesen feküdtek ott a támadók is.

- Borzalmas vérfürdő!... - szörnyedt el a walesi.

- Egyikük sem menekült meg a haláltól - sóhajtotta Yanez. - Ezer szerencsénk, hogy kerekelt oldottunk. Ha csak egy órát is késlekedünk, a ml fejünk is ezeknek az emberhúst faló förtelmes fickóknak a kunyhóját díszíti... Sandokan, menjünk innen, itt nincs keresnivalónk.

- Ne siess úgy, Yanez- mormogta a Maláj Tigris.

- Mire várjunk?,

- Hátha valakinek sikerült elmenekülnie a tömeggyilkosságból, és itt rejtőzködik valahol az erdőszélen.

- Bemegy a fák közé?... Vigyázz, ott talán még dajakok leselkednek!

- Maradjunk Itt, a csónak mellett; ha veszély fenyeget, tüstént odábbállunk. Ha egy-két fegyenc bujkál még a környéken, bizonyára visszajön Ide, a táborba, abban a reményben, hogy társakra vagy fegyverre talál...

- Csakugyan, uram - bölintott John Pultot! - S vajon foglyokat nem ejtettek a dajakok?

- Nem valószínű - felelte Sandokan.

- De vajon mi vitte rá őket arra, hogy lemészárolják ezeket a szerencsétlen fegyenceket, akik semmi rosszat sem követtek el ellenük?

- Az a mohó vágy, hogy megkaparintsák fegyvereiket, és jókora gyűjteményre tegyenek szert emberi koponyákból. Ezek a dajakok rosszabbak, mint a fenevadak, habozás nélkül megrohannak orvul mindenkit, akit csak lehet. Az ellenség koponyája a vitézség jele, s a dajak harcosok vetélkednek, hogy mennél több emberfő ékesítse kunyhójukat.

- Olyanok, mint az észak-amerikai vörös bőrűek?

- Sokban különböznek tőlük - szólt közbe Yanez -, például abban is, hogy a vörös bőrűek beérik a legyőzött fejbőrével, skalpjával, ezek az istentelen dajakok pedig lenyakazzák az ellenséget, mert az egész koponyát akarják.

- Gaz csürhe! - fakadt ki a walesi. - Istenem, ha itt lenne a fregatt két ágyúja, közéjük pörkölnék, és cudarul megleckéztetném őket!

- Azokkal ugyan nem sokra menne - legyintett Yanez.- A legénység, mielőtt elinalt a hajóról, beszögelte mindkettőt... Ejnye!

- Mi ütött beléd, Yanez? - kérdezte higgadtan Sandokan.

- Árnyak siklanak a tengeren! - felelte a portugál. - Nézd csak, ott!...

Sandokan meg a walesi élénken arrafelé fordult, és tekintetük végigpásztázott a habokon. Két bizonytalan körvonalú vízi jármű bukkant föl hirtelen az öblöt északról lezáró hegyfok csücskénél.

- Vagy bárkák, vagy fatörzsből kivájt kenuk - jegyezte meg Sandokan.

- Vajon a dajakok készülnek támadásra a tenger felől? - tanakodott Yanez. - Akkor a bozótban is ellenség lappang.

- Lesnek ránk - tette hozzá John Fulton nyugtalan hangon.

- Igen, két csónak közeledik - állapította meg Sambiljong és Tanauduriam, amikor visszatértek a fővénysáv távolabbi pontjáról, ahová villámgyorsan elfutottak.

- Sandokan, meneküljünk! - mondta Yanez. - Lehet, hogy az erdőben rejtőzködő vademberek hátba támadnak bennünket!

- Az a két csónak üldözőbe venne minket, Yanez. Akkor is hátrányos helyzetbe

kerülünk, ha nyílt tengeren csáklázzák meg a lélekvesztőnket.

- Mit tegyünk hát?

- Húzódjunk hadállásba valamelyik szirt mögé, és tüzeljünk rájuk, amíg a lökészetünkéből futja.

- Már csak néhány tucat töltényünk van, uraim - szólt közbe a walesi.

- Ha kifogytunk a munícióból, puskatussal és baltával védekezünk - vágta rá Sandokan. - Gyorsan, be a ladikba!

Már éppen vízre szálltak, ami kor Tanauduriam fölkiáltott:

- Ezek nem a bennszülöttek csónakjai!... Puskával fölfegyverzett fehér emberek ülnek bennük!

- Hajótöröttek vajon? - kérdezte Yanez, és megtorpant.

- Kézbe a fegyvert! Majd meglátjuk, kicsodák - mondta Sandokan.

A két csónak nagy sebbel-lobbal közeledett, már két- vagy háromszáz lépésnyire suhantak a parttól. Vagy két tucat, puskával és fejszével fölfegyverzett tengerész ült bennük.

Sandokan gyorsan odahajolt Sambiljonghoz, és így szólt:

- Bújj el a ladikunk alján, és légy résen!

A kalóz fürgén bependerült az aprócska vízi járműbe, és elrejtőzködött az evezőspadok alatt.

Abban a pillanatban kiáltás harsant az első csónakból, valaki angolul kérdezte:

- Önök kicsodák?

- Hajótöröttek, uram - válaszolta Sandokan habozás nélkül.

- Üvöltözést és lövöldözést hallottunk. Bennszülöttek támadtak önökre?

- Álmunkban leptek meg minket, és valamennyi útitársunkat felkoncolták.

- Megfutamították a vadembereket?

- Visszavonultak az őserdőbe - felelte nyomban Sandokan.

- Velünk tartanak? - tudakolta a tengerész, aki a kérdéseket intézte hozzájuk.

- Leghőbb óhajunk. Csak ez a két bárkájuk van?

- A hegyfok mögött horgonyoz a dzsunkánk.

- Ha fölvesznek a hajójukra, megfizetjük a szállítási díjat.

A két bárka a fővénysávra csúszott. A huszonnégy fegyveres azonnal elindult Sandokan, Yanez, Tremal-Naik, John Fulton és Tanauduriam ötfőnyi csoportja felé.

- Gyerünk eléjük - mondta Sandokan a társainak.

A huszonnégy tengerész hirtelen körülfogta a három kalózt meg a walesit és a tigrisvadászt, nekik szegezték puskájukat, egy fenyegető hang pedig rájuk förmedt:

- Adjátok meg magatokat, vagy halálfiat vagytok!

Sandokant úgy megdöbbentette a váratlan támadás, hogy lába szinte földbe gyökeredzett, s nem emelte lövésre puskáját. John Fulton kiáltása ébresztette rá, milyen nagy veszélyben forognak.

- A.fregatt legénysége!

Sandokan haragosan felhördült, marokra kapta a csövet, hogy lesújtson a puskaaggal, mint valami buzogánnyal, de akkor már tíz kéz megragadta, letéperték a földre, és kitepték ujjai közül a fegyvert.

John Fulton már-már közéjük csapott a baltájával, Yanez azonban villámgyorsan visszafogta a karját, és rászólt:

- Azt akarja, hogy megöljék?

Ekkor már fél tucat flinta szegeződött a walesi óriás melléne, s a tengerészekről lerítt, hogy irgalmatlanul golyót eresztenek belé arasnyi távolságról.

- Letesszük a fegyvert, fiacskáim - jelentette, ki a portugál, aki fikarcnyit sem vesztett szokott hidegvéréből. - Istókuccse, szépen törbe csaltatok! Hadd gratuláljak ehhez a kis csalafinta hadicselhez...

Elébe lépett valaki, megemelte kalpagját, és nyájasan megkérdezte:

- Megösmer?

- Már hogy a patvarba ne? Hadnagy úr, a fregattról...

- Személyesen, Yanez úr - biccentett a tiszt mosolyogva. - Bizonyosra vettem, hogy ezen a partszakaszon belebotlom önökbe, hiszen nem tarthattak ki azon a rozoga fregatton.

- Jó orra van, kedves uram.

- Némí szerencsével is jártam. Valamennyi fegyencet leöldösték a vademberek?

- Ezt az egyet nem tudom bizonyosan. De ha kedvük szottyan rá, és sétafikálnak egyet a dzsungelban, hogy ösmeretséget kössenek a dajakokkal, mi szíves örömet megvárjuk önöket itt a parton - mondta Yanez gúnyosan.

- Önöket akartam én kézre keríteni - bólogatott csúfondárosan a hadnagy -, csak erre vágytam, a többiek egyáltalán nem érdekelnek. Azokról majd a dajakok gondoskodnak.

- Ah? Valóban? Ön csak azért epedezett, hogy bennünket kaparintson a markába? S ugyan miért, drága uram?

- Hogy visszazsuppoljam önöket Sarawakba.

- Ezeken a bárkákon?

- Nem. Összeakadtunk egy dzsunkával, és a fedélzetére vett bennünket.

Figyelmeztetem azonban, azon a hajón nem lelnek egyetlen szál fegyencet sem, hogy lázadást szíthassanak ellenünk.

- Talán valami jobbra találunk.

Yanez körülpillantott, majd fennhangon, hogy az apró csónakban megbúvó Sambiljong is hallja, kacagva így szólt:

- Meglehet, rövidesen találkozunk Muda-Hassin szultán unokaöccsével vagy egy bizonyos Sambiljong úrral!...

A hadnagy megrökönyödve bámult rá, ezért Yanez sürgősen hozzátette:

- Csak tréfáltam, uram. Állunk rendelkezésére, gyerünk, égek a vágytól, hogy viszontlássam régi barátomat és vendéglátó gazdám, a kedves James Brooke-ot. Remélhetőleg nem hangolja le túlságosan, hogy ismét elébe toppanunk.

És őrei közt peckesen megindult a nagyobbik bárka felé, amelyben ott ült már Sandokan, Tremal-Naik, Tanauduriam meg a walesi.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Lord James jachtja

A két bárka körülbelül háromszáz ölnyire járhatott a parttól, amikor hirtelen emberi fej bukkant ki a vízből, a két szirt közt félig fővényre húzott ladik tatja mögött.

Amikor a két bárka legénysége körbefogta Sandokant, Yanezt, John Fultont, Tremal-Naikot meg Tanau-duriamot, Sambiljong, az agyafúrt kalóz egy óvatlan pillanatban villámgyorsan besiklott a vízbe, majd egy közeli szikla mögé rejtőzködött. Jól tudta, szabadon több hasznára lehet vezéreinek, mint ha védelmükre kel, ezért nesztelenül meglapult.

Búvóhelye csupán negyvenlépésnyire lehetett a parttól, ezért tökéletesen hallotta Yanez minden egyes szavát.

- Értem, mire célzott Yanez úr - mormolta. - Muda-Hassin unokaöccsével kell találkoznom. Igen, a Maláj Tigris úgy tervezte, hogy szövetségre lép a sarawaki trón jogos várományosával. El kell jutnom hozzá...

No, megálljatok - pillantott a távolodó bárkák után -, Sambiljong túljár az eszeteken.

Sietve a táborba kúszott, és kutatni kezdett a földült kunyhók közt.

Nem sokáig matatott, néhány perc múlva már vissza is osont a kis csónakhoz: apró hordónyi édesvizet, gyümölcsöt és ládányi kétszersültet, sózott húst vitt magával. Gyorsan elrakodott, majd megragadta a lapátnyeleket, és gyors húzásokkal evezett a nyílt tenger felé.

- Most szemügyre veszem, hova szállítják vezéreinket, aztán útra kelek, és meg sem állok Mompracemig. Ott riadóztatom szilaj tigriseinket mind egy szálig, majd megnyerem ügyünknek Muda-Hassin unokaöccsét, és rajtaütünk Sarawakon.

A két bárka ekkor már túljutott a földnyelv csúcsán, és tekintélyes Sebességgel suhant a sustorgó habokon. Sambiljong tisztas távolból követte őket, nehogy észrevegyék; szerencséjére koromsötét éjszaka borult föléljük.

Csakhamar megpillantott két fénypontot - északról délnek haladlak -, majd egy apróbbfajta vitorlás körvonalai bontakoztak ki homályosan a messzeségben: az a dzsunka, amelyik fedélzetére vette a fregatt legénységét.

Sambiljong behúzta az evezőket, és le nem vette szemét a hajóról.

A két bárka nemsokára jobbról-balról a dzsunka mellé simult, az pedig szinte nyomban vitorlát bontott.

- Dél felé megy - dünnyögte Sambiljong. - Visszahurcolják a Maláj Tigrist meg

Yanez urat a rádzsza színe elé.

Amikor látta, hogy a vitorlás nekivág a nyílt tengernek, a sarawaki partok irányában, minden erejét megfeszítve evezni kezdett észak felé.

- Holnap estére eljutok Uriba - morfondírozott. - Ott talállok talán valamilyen Romadesbe vagy Labuanba tartó prahót. Ha minden jól megy, két hét múlva James Brooke viszontláthatja országában Mompracem szilaj tigriseit.

A derék és hűséges Sambiljong egész álló-éjjel lankadatlanul evezett, kurta pihenőt sem engedélyezett magának, és hajnal hasadtakor már a Sirik-foknál tartott.

Ekkorra már teljesen kimerült, s épp arra készült, hogy a hegyfoktól északra zöldellő szigetekcskék valamelyikén kikössön, és falatozzék egyet a banánfák árnyékában, amikor pillantása megakadt egy gyönyörű vitorlásan: ugyancsak északnak tartott, széles ívű kanyarokkal igyekezett megkerülni a földnyelv csücskét.

- Hová mehet ez a hajó? - töprengett Sambiljong. - Úgy rémlik, Sarawakból jön... Jobban szemügyre vette, majd izgatottan fölkiáltott:

- Ej, be ismerős ez a jacht!... Lehetséges?... Tyű, ördögöm van, ha ez igaz!

Megragadta a lapátok nyelét, és kétségbeesett erővel nekifogott az evezésnek, hogy elébe vágjon a vitorlásnak. A kalóz szemében végtelen öröm ragyogása csillant.

- Igen, ez csakugyan lord Guillonk jachtja! - kiáltott föl boldogon. - A fedélzetén utazik Ada kisasszony és Kammamurí. Micsoda váratlan szerencse!

A kalóz összeszedte minden maradék erejét, és fogcsikorgatva nekidurálta magát a lapátolásnak: a kicsiny ladik szinte szárnyalt a széles hullámhátak taráján.

Az erősen oldalt dőlő jacht jókora félkörben túljutott a földnyelv csúcsán, és már északnak suhant. Sambiljong attól tartott, nem éri utol, ezért behúzta az evezőket, fölkapta puskáját, és a levegőbe lőtt. . A hajó tatépítményén azonnal megjelent néhány ember, és távcsöveikkel kémlelni kezdték. Gyorsan újra töltött, megint lőtt egyet, majd sebbel-lobbal letekerte ágyékkendőjét, a puskacső végére csomózta, és kétségbeesetten lobogtatta.

A jacht legénysége megértette a segélykérést. A két csonkavitorlát szélnek fordították, és a karcsú testű hajó sebesen suhant a sajka felé.

Amikor százölnyire ért, zengő hang harsant a korlátjánál:

- He!... Sambiljong, te vagy az?

- Én vagyok az, Kammamuri! - kurjantott vissza a kalóz.

- Síva, segíts! Ez Sambiljong!

A fedélzeten már olt állt lord James és Ada is.

Tüstént kötelet dobtak le a hajó bal oldaláról.

- Hogyan kerülsz ide egyedül, ebben a ladikban?! - kérdezte lord James.

- Mi történt Tremal-Naikkal?! - kiáltotta Ada.

- Hol van Sandokan meg Yanez úr? - faggatta Kammamurí,

- Sarawak felé utaznak, uraim - felelte lihegve Sambiljong.

- Sarawak felé?! - álmélkodtak valamennyien.

- Megint csak rabok. Tegnap este ejtették foglyul őket, amikor már majdnem fölkerelkedtünk, hogy visszatérjünk Mompracembe. A rádzsza ugyanis minden tárgyalás és ítélet nélkül fölrakatott minket a Norfolkba tartó rabszállító fregattra...

- Eszerint azonban sikerült megszöknötök róla - vágott a szavába lord James. - Nagyszerű! Látjátok, barátaim? Ugye, megmondtam, hogy az unokaöcsém kivágja magát bármilyen szorult helyzetből is? Bizonyosra vettem, hogy nemsokára találkozunk Mompracemben!... No de beszélj el mindent töviről hegyire, Sambiljong...

A kalóz néhány szóban összefoglalta, mi minden történt velük attól fogva, hogy James Brooke foglyaiként elhagyták a dajak erődítményt. Amikor Ada megtudta, hogy vitéz szabadítóikat és a jegyesét megint csak rabláncon hurcolják vissza a rádzsza székvárosába, elkeseredetten fölsikoltott:

- Most rajtunk a sor, hogy megmentjük őket!

- Azonnal induljunk! - heveskedett Kammamurí.

- Ne kapkodjunk el a dolgot, gyermekeim! - csitította őket lord James. - Jól fontoljuk meg, mit teszünk.

A rádzsát nem ejtették ám a feje lágyára; nem hagyja, hogy másodjára is bolondját járassák vele.

- Mylord - szólalt meg Sambiljong -, a Maláj Tigris azt a célt tűzte ki maga elé, hogy valamennyi szilaj tigrise élén visszatér Mompracemből Sarawakba,

csatlakozik Muda-Hassin unokaöccsének erőihez, és megfosztják trónjától a rádzsát. Mint tudja, mylord, a malájok még hívek a szultán törvényes utódjához...

- Helyes - vágott közbe Ada -, váltsuk valóra Sandokan szándékát. Ez a talpig becsületes, szavatartó, rettenthetetlen férfi kiszabadította jegyesemet a fogságból, engem pedig meggyógyított. Most megháláljuk önfeláldozó jóságát, megmentjük társaival együtt.

- Igen, mindent elkövetünk érte- bólintott Kamamuri. - Roppant értékű drágakincset bízott rám azzal, hogy juttassam el Muda-Hassin unokaöccséhez...

- A mompracemi kalózok nélkül azonban nem kezdhünk semmit - vágott a szavába lord Guillonk.

- Mylord, én szíves örömet visszatérek Mompracembe - mondta Sambiljong. - Engedjen át egy bárkát, néhány tengerészt, én összeszedem a kalózokat, és elvezetem őket Muda-Hassin unokaöccséhez.

- Van egy gőzhajtású bárkám: rendelkezésedre bocsátom.

- Azonnal Indulok, mylord.

- Mi pedig mit tegyünk eközben? - kérdezte Ada.

- Visszatérünk Sarawakba - felelte lord Guillonk.

- Egy szót, mylord - intett Kamamuri.

- Beszélj!

- Ha visszatérünk Sarawakba, vajon nem keltünk-e gyanút a rádzsában? Úgy vélem, okosabb lenne, ha továbbra is azt hinné, hogy folytatjuk utunkat India felé.

- Igaz - bólintott az öreg lord -, nagyon helyénvaló megjegyzés. James Brooke tüstént sejtene, hogy Sandokan és Yanez kiszabadításán fáradozunk.

- Mylord - kérdezte Sambiljong -, hol található most Muda-Hassin unokaöccse?

- Sedangban.

- Szabadlábon?

- Házi őrizetben.

- Sedang a hasonló nevű folyó mentén fekszik, ha nem tévedek.

- Igen.

- Mylord, vessen horgonyt annak a folyónak a torkolatában, és én ígérem, két hét múlva magam is ott leszek a mompracemi hajórajjal. Közben lordságod érintkezésbe léphet Muda-Hassin unokaöccsével, és tájékoztathatja őt, milyen események vannak kibontakozóban.

- Harry! - kiáltotta lord James.

A második tiszt tüstént jelentkezett; a szép szál, délceg férfi enyhén bronzbarna bőre indus és európai vérkereszteződésről árulkodott, szénfekete szeme rendkívül értelmesen csillogott, tetterőről tanúskodó arcvonásaiból valamilyen meghatározhatatlan szilajság áradt. Feszesen tiszteltgett.

- Parancsára, mylord.

- Bocsássa vízre a gőzbárkát, lássa el a szükséges élelmiszerekkel, fegyverekkel, hat napra való szénrel és megfelelő létszámú legénységgel!

Utasítását azonnal teljesítették. Négy tengerész meg egy kazánfűtő leereszkedett a bárkába, s a gépezetet nyomban üzembe helyezték.

- Fölszerelem az egész mompracemi hajóhadat, és tüstént útra kelünk a Sedang torkolata felé - mondta Sambiljong búcsúzóul, mielőtt a hágcso legfelső fokára lépett.

- Hány embert mozgósíthatsz Mompracemben? - kérdezte lord Guillonk.

- Kétszázat, mylord.

- S elegendő prahóval rendelkeztek?

- Harminccal, uram, a fegyverzetük pedig negyven ágyú és hatvan kőhajító.

- Azon legyetek, hogy a rádzsá hajóaja le ne csapjon rátok! - intette lord James a kalózt. - James Brooke nagyon veszélyes, ádáz ellenfél!

- A lehető leggyorsabban és legóvatosabban kelünk át Sedangba, mylord.

- Induljunk hát: minden perc drága. A bárka tízcsomónyi sebességgel halad óránként, két nap alatt Mompracembe juthatsz.

- A mielőbbi viszontlátásra, mylord!

Sambiljong leereszkedett a bárkába, ott várta már a négy tengerész meg a kazánfűtő, és tüstént parancsot adott, hogy vágjanak neki a nyílt víznek. Negyedóra múlva Ada már csak apró, sötét pontot látott a kéklő tengeráron: ott suhant a gyors járatú gőzbárka.

A jacht pedig továbbhajtotta a habokat keleti irányban; jócskán távol hajózott a Sarawak folyó torkolatától, hogy a rádzsá parti őrnaszádjai föl ne fedezzék: lord James Guillonk igyekezett észrevétlen befutni Sedangba.

A gyors vitorlás az éjszaka folyamán átszelte a két hosszú félsziget ölelésében nyíló tengeröblöt, amely afféle előkikötőként szolgál a város felé, és másnap pirkadatkor a part felé fordult a rossz idő elől.

Mínthogy a szél szokatlanul frissen fújt, este hét órára a hajó besuhant annak a folyónak a torkolatába, amelynek a partján Sedang apró városkája emelkedik.

A vasmacskát egy keskeny révben engedték le a vízfénékre; ezt az alkalmas kikötőhelyet roppant magas durionok lombjai rejtették, szegélyére bolyhos levelű arengák is hűvös árnyat vetettek.

- Erre nem jár teremtetten lélek sem, bácsikám? - kérdezte Ada, amikor fölment a fedélzetre, és körültekintett.

- Szerencsére, a torkolat elhagyatott - felelte lord James. - Sedang csak afféle isten háta mögötti kisváros.

- Mikor keressük föl Muda-Hassin unokaöccsét?

- Holnap, előbb azonban színt kell váltanunk.

- Hogyhogy, bácsikám?

- Ha fehér emberként állítunk be Sedangba, a rádzsza haladéktalanul tudomást szerez ittlétünkről.

- Mit kell hát lennünk?

- Indus köntöst öltünk, és barnára festjük az arcunkat.

- Én mindenre kész vagyok, bácsikám, csak hogymegmentsük Sandokant, Tremal-Naikot és hős lelkű barátaikat.

- Holnap nekilátunk, Ada.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Sedang kormányzója

Tizenkét óra múlva apró bárka siklott szemközt a folyó sodrával; hat bugláz tengerész ült benne, továbbá lord James, Ada és Kammamuri.

A tengerészek nem egyenruhájukat hordták, hanem nemzeti viseletüket, tarkabarka ágyékkendőt és kis zöld turbánt; a szép bronzbarnára festett bőrrű lord James és Ada szintén élénk színű öltözékben pompáztak, széles rőt selyemövvvel derekukhoz szorított köntösökben, hogy kéjutazáson levő indus hercegeknek higgyék őket. Csak Kammamuri viselte szokott mahratta ruházatát: abban semmi feltűnést sem keltett.

A nagyon zavaros vízű, nem túl széles folyó szinte teljesen kihalt volt.

Partjain csak hébe-hóba bukkant föl egy-egy sűrű cölöp lábazatra épített, jókora, tizenöt-húsz lábnyi magas dajak kunyhó. Kétoldalt hatalmas erdőségek terültek el.

A bárkát a dagály is segítette folyón fölfelé vezető útján; délre már Sedang közelébe értek, és horgonyt vetettek a település szélén.

Bár város nevezettel dicsekszik, Sedang valójában nem egyéb jókora falunál, olyasféle mint Kutsching. Sarawak tartomány második városkája. Az idő tájt jószerint csupa cölöpre épült viskóból állt, ezeket a bagolyrúgta vityilókat a parti dajakok emelték; néhány ívelt gerincű házikójában kínaiak éltek; mindössze két faház magasodott benne. Az egyiket Muda-Hassin unokaöccse lakta, akit házi őrizetben tartottak itt, mint afféle előkelő foglyot; a másik nagy faházban a kormányzó tartotta rezidenciáját, a rádzsza pártfogoltja és odaadó híve, aki vagy húsz fegyveres indusnak parancsolt.

Mivel Sedangban még holmi szerény vendégfogadó sem akadt, a lord bérbe vette az egyik takaros kínai házikót, amelyik a folyópartra nézett, a kisváros északi peremén: odavezette Adat és Kammamurit, majd így szólt unokahúgához:

- Gyermelem, az én küldetésem itt véget ér. Ennél többet nem tehetek érted, mert veszélyeztetném jó hírnevemet mint angol tengerésztiszt és mint James Brooke honfitársa. Abban a háborúban, amelyet a kalózok a te segítségeddel szándékoznak kiobbantani, én már nem vehetek részt, noha Sarawak teljesen független állam, és semmiféle kötelék nem fűzi Angliához. Ebbéli szándékomat az sem másíthatja meg, hogy mélységesen fölháborít James Brooke szertelen szigorúsága és ridegsége, amit Tremal-Naik iránt tanúsított. Azt sohasem bocsátom meg neki, hogy jogi eljárás nélkül, önhatalmúlag gályarabságra és fegyencsorsra ítélte unokaöccsemet, borneói uralkodók és angol főnemeseik leszármazottját. Mindazonáltal magam nem fordulhatok a rádzsza ellen. Szerető nagybátyád és gyámód maradok, de mint angol állampolgár megőrizem semlegességemet.

- Máris elhagy minket, bácsikám? - kérdezte Ada fájdalmasan.

- Nem tehetek másként. Visszatérek a jachtomra, de nem hagyom el a folyó

torkolatát, hogy megvédelmezhesselek, ha szükséged lesz rá. Te pedig sose feledd, erélyes, talpraesett leány vagy, megállsz a magad lábán is.

- Ó, igen, bácsikám!... Mindenre elszántam magam.

- Itt hagyom négy tengerészem; az a feladatuk, hogy védelmezzenek és segítsenek. Kipróbált, hű és bátor embereim, úgy engedelmeskednek majd neked, mint jómagamnak... Most pedig Isten veled, s bármilyen veszedelem fenyeget, küldd el értem az egyik tengerészt. Jól fölfegyvereztem a jachtomat, és ha szükséged lesz rá, azonnal fölhajózok a folyón.

Hosszan összeölelkeztek, aztán a lord beszállt a bárkába, és leeeveztek a zavaros vízen. A fiatal teremtés egyedül maradt a parton, és távolodó nagybátyja után nézett, észre sem vette, hogy a kormányzó egyik testőre közeledik feléje. A katona élénk kíváncsisággal figyelte a leányt, pillantásában nem kevés bizalmatlanság bujkált.

- Kegyed kicsoda? - kérdezte a testőr, amikor Ada mellé ért.

A leány szúrós, büszke pillantást vetett rá.

- Mit kívánsz? - kérdezte kimérten.

- Azt akarom tudni, kicsoda kegyed - felelte az indus.

- Nem tartozik rád.

- A kormányzó parancsára közölnie kell a nevét, minthogy kegyed idegen.

- S vajon miért?

- Itt él Muda-Hassin unokaöccse.

- Nem ismerem az illetőt.

- Trónutódja annak a szultánnak, aki hajdan Sarawakban uralkodott.

- Nem ismerek semmiféle szultánt.

- Ez nem fontos; nekem tudnom kell, kicsoda kegyed.

- Indus hercegnő vagyok.

- Mely vidékről?

- A mahratták nagy törzséből való - szólt közbe ünnepélyes hangon Kammamuri, aki ezalatt nesztelenül mögéjük osont.

- Mahratta hercegnő!... - kiáltott föl az indus, és megdöbbenően összerezzen. - De hiszen én is mahratta vagyok!

- Nem! Te áruló vagy! - vágta rá Kammamuri. - Nézz rám: én igazi, szabad mahratta vagyok, te pedig csak hitvány rabszolgája vagy egy angolnak, a mieinket elnyomó fajzataból valónak.

A rádzsza katonájának tekintetében harag villant; ez a szikra azonban rögtön kialudt, s az indus lecsüggesztett fejével mormolta:

- Igaz.

- Eredj! - förmedt rá Kammamuri. - A szabad mahratták megvetik a hitehagyottat.

Az indus megrázkódott, fölpillantott, szemében könnyek csillantak; megrendülten, halk, szomorú hangon suttopta:

- Nem, nem feledtem el a hazámat, nem feledtem el a törzsemet, szivemben nem hunyt ki a gyűlölet India elnyomói iránt: én még mahratta vagyok.

- Te?!... - ripakodott rá Kammamuri még nagyobb megvetéssel. - Add a bizonyítékát!

- Parancsolj.

- Íme, itt az úrnőm, az egyik legvitézesebb mahratta törzs hercegnője. Hegyeink szabad fiai engedelmisséget fogadtak neki: esküdj te is, ha mersz.

Az indus villámgyorsan körülpillantott, hogy megbizonyosodjék, nem figyelik-e, aztán térdre esett Ada előtt, homlokát a porba hajtotta, és így szólt:

- Parancsolj, úrnőm: Sívára, Visnura és Brahmára, India oltalmazó istenségeire esküszöm, hogy engedelmeskedem neked!

- Most már elismerem, hogy honfitársunk vagy - jelentette ki Kammamuri. - Kövess bennünket!

Beléptek a kínai házacskába, amelyet a jacht négy tengerésze őrizett, akik övükbe forgópisztolyokat tűztek, hogy megvédelmezhessek gazdájuk unokahúgát a rádzsza testőrségének bármiféle merénylete ellen. Ada, Kammamuri meg újdonsült szövetségeseik bevonultak egy aprócska szobába, amelynek falait virág-mintás Tung-tapéták borították, és pihekönyű bambuszszékekkel, bambuszasztalkával bútorozták be; az utóbbin csodálatos „eső utáni égbolt”-színlőre festett porcelán teatartó szelencék és findzsák ékeskedtek: ezt a színárnyalatot fölöttébb kedvelik a Mennyei Birodalom fiai.

- Parancsolj, úrnőm - ismételte az indus, és megint leborult Ada elé.

A fiatal teremtés hosszan, mélyen a szemébe nézett, mintha olvasni akarna a lelkében, és így szólt hozzá:

- Tudd meg, hogy én gyűlölöm a rádzsát!

- Te?!... - kiáltotta az indus, fölszegette a fejét, és döbbenten nézett Adára.

- Én - jelentette ki erélyesen a fiatal leány.

- Panaszod van rá, úrnőm?

- Nem, hanem azért gyűlölöm, mert angol; azért gyűlölöm, mert mahratta vagyok, ő pedig India elnyomóinak fajzatához tartozik, azok közül való, akik egykor megfosztották függetlenségüktől a mi rádzsáinkat. Mi, szabad népek, örök haragot fogadtunk a távoli Európa eme könyörtelenül hódító, elnyomó fajzata ellen.

- Ilyen hatalmas vagy, úrnőm? - kérdezte az indus növekvő döbbenettel.

- Bátor férfiak, hajók és ágyúk sokasága vár egyetlen intésemre.

- Azért jöttél, hogy háborút hozz erre a földre?

- Azért: itt uralkodik hazánk egyik legádázabb elnyomója, aki arra készül, hogy tűzzel-vassal pusztítsa a mi fajtánkat, és hatalmába kaparintsa még több országunkat, még több földünket.

- És ki segít téged ebben a vállalkozásodban?

- Nem akárki! Muda-Hassin unokaöccse.

- De hiszen ő fogoly.

- Mi majd kiszabadítjuk.

- S ő már tudja, hogy te, úrnőm, hadra kelsz az ő érdekében?

- Még nem, de rövidesen tájékoztatom.

- Hogyan, úrnőm? Szoros őrizet alatt tartják.

- Kijátsszunk az örök éberségét.

- Mivel?

- Majd megleled a módját.

- Én?!...

- Ez a próbatét. Most bizonyosságát adhatod, hogy valóban mahratta vagy.

- Esküt tettem, hogy engedelmeskedem néked, és Bangawadi állja adott szavát - jelentette ki az indus ünnepélyes hangon.

- Halljuk csak - szólt közbe Kamamuri, aki eddig némán figyelte a párbeszédet - , hány órszem vigyáz Muda-Hassin unokaöccsére?

- Négy.

- Éjjel-nappal?

- Állandóan.

- Soha nem hagyják magára?

- Egyetlen pillanatra sem tévesztik szem elől.

- Akad-e mahratta ezek közt az indusok közt?

- Nem, guzeráteiek valamennyien.

- Híven szolgálják a kormányzót?

- Megvesztegethetetlenek.

Kamamuri bosszúsan legyintett, majd mély töprengésbe merült. Aztán belekotort a derekát szorító széles övbe, és kihúzott belőle egy mogyorónyi nagyságú gyémántot.

- Eredj a kormányzóhoz - utasította az indust -, és jelentsd: Raibh hercegnő küldi néki ezt az ajándékot, és arra kéri, engedélyezzen egy látogatást.

- Mit kívánsz tenni, Kamamuri? - kérdezte álmélkodva Ada.

- Majd később elmondom, úrnőm... Most menj, Bangawadi: számítunk rá, hogy nem leszel esküszegő.

Az indus átvette a gyémántot, megint térdre borult a fiatal leány előtt, majd gyors léptekkel távozott.

Kamamuri a tekintetével követte, aztán Adához fordult, és így szólt:

- Remélem, úrnőm, sikerrel járunk.

- Mit eszeltéi ki?

- Megszöktetjük Muda-Hassin unokaöccsét.

- De hogyan?

Kamamuri nem felett, hanem kivett az övéből egy aprócska dobozt, és kinyitotta: furcsa illatot árasztó parányi pirulák fehérlettek benne.

- Yanez úrtól kaptam ezt a szert - magyarázta a mahratta-, tapasztalatból tudom, milyen hatékony altató. Yanez úr is sikerrel alkalmazta Tremal-Naik megszabadításakor. Elegendő egyetlen szemet beledobni egy pohárnyi vízbe vagy borba vagy kávéba, s a legerősebb ember is tüstént álomba bódul attól az italtól.

- S mire használjuk? - kérdezte csodálkozva a leány.

- Arra, hogy elszunnyadjon tőle a kormányzó meg a trónkövetelő házábanál silbakoló őrség.

- Sejtellem sincs róla, hogyan viszed végbe mindezt.
- Igen értékes ajándékot küldtünk a kormányzónak, bizonyos, hogy meghív ebédre. Én majd szeretn ejtem, hogy fölhajtszon egy kupányi bódftó italt; amikor pedig elnyomja a buzgóság, átmegyünk Muda-Hassin unokaöccséhez, és valamiképpen az ő öreit szintén elkábítjuk.
- De vajon beengednek-e azok az indusok a trónkövetelő színe elé?
- Bangawadi majd gondoskodik róla, hogy szabad utunk legyen. A kormányzó nevében ráparancsol az őrökre, tüstént eresszenek be minket a leendő szultánhoz.
- S aztán hová visszük a trónkövetelőt?
- Ahová akarja, ahol pártütői várakoznak reá. Utasítom tengerészeinket, hogy addig szerezzenek lovakat...

Ebben a pillanatban tért vissza Bangawadi. Elégedettnek látszott, mosoly játszott az ajkán.

- A kormányzó arra kér benneteket, látogassátok meg.
- Örült az ajándéknak? - kérdezte Kammamurl.
- Soha nem láttam még ilyen jókedvűnek.
- Gyerünk, úrnőm - mondta a mahratta.

Elindultak az indus nyomában, a jacht négy tengerésze pedig követte őket, mert azt a parancsot kapták a lordtól, hogy egyetlen pillanatra se hagyják magára a leányt. Néhány perc múlva eljutottak Sedang kormányzójának palotájához.

Ezt az építményt a helybeli lakosok nem csekély túlzással hívták palotának; a kétemeletes, szerény faházat kék cserepek fődtek, akárcsak a sarawaki kínai negyed házikóit, cölöppalánk fogta körül, és két rozsdamarta, vénséges vén ágyú védte, de csak ijesztegetőül állították közszemlére őket, máskülönben nem sok hasznukat vették, hiszen már a második lövéstől szétpattantak volna, akár a tubarózsa.

A cölöpkerítés bejáratánál tucatnyi indus állt díszőrséget; úgy öltöztek, mint a bengáli szipojok: vörös kabátot, fehér nadrágot, kék turbánt viseltek, máskülönben csak úgy meztétláb masíroztak; egy szó mint száz, rendkívül előzékenyen, mondhatni parádéval fogadták a mahratta hercegnőt. A kormányzó a lépcső aljában köszöntötte a leányt, ami ékes bizonyossága annak, hogy a szokatlanul értékes ajándék megtette a hatását.

Sir Hunton, Sedang városparancsnoka, ez az angol-indus félvér annak idején részt vett James Brooke keresztes hadjáratában a borneói kalózok ellen, szállásmesteri minőségben szolgált a Kiráypárti nevezetű szkúner fedélzetén.

Negyvenéves sem volt, de sokkal többnek látszott; ő is, mint a legtöbb külföldi, igencsak megsínylette a helyi klímát. Elég magasra nőtt, mint a legtöbb indus, ám már valamelyes pocakot eresztett; bronzbarna bőrét aranyos színezet árnyalta, szeme koromfeketén villogott, sötét haja és busa bajusza eléggé őszbe csavarodott.

A rádza azért nevezte ki Sedang városparancsnokául, mert számtalanszor adta tanújelét nagy bátorságának és hűségének, s egyben lelkére kötötte, hogy éberem ügyljen Muda-Hassin unokaöccsére; James Brooke természetesen jól tudta, milyen engesztelhetetlen hatalmas és veszedelmes vetélytársa az elhunyt szultán rokona.

Sir Hunton az indus hercegnő elé sietett, udvariasan lekapta fejfedőjét, majd gáláns mozdulattal karját nyújtotta, s bevezette egy bizonyos választékossággal és európai bútorokkal berendezett kisebbfajta fogadóterembe.

- Milyen szerencsés véletlennek köszönhetem megtisztelő látogatását, fenséges hercegnő? - kérdezte finomkodva és körülményeskedően, amikor terebélyes természetével nehézkesen helyet foglalt a fiatal teremtéssel szemközti karszékben.

- Mily ritka alkalom számomra, hogy határszéli, mondhatnám isten háta mögötti városkámiban olyan előkelő hölgyet üdvözölhetek, mint kegyed...

- Kéjútazásra indultam a Szunda-szigetekre, és nem mulaszthattam el egy kirándulást Sedangba, hiszen csak itt csodálhatom meg azokat a félelmetes fejvadászokat, akiket dajakoknak neveznek.

- Pusztán ez érdekli? Azt hittem, más céllal jött.

- Mégpedig?

- Azért, hogy találkozzék Muda-Hassin unokaöccsével.

- Azt sem tudom, hogy kicsoda.

- James Brooke rádza vetélytársa, akinek legkedvesebb időtöltése az, hogy szakadatlanul összeesküvésekről ábrándozik.

- Eszerint érdekes ember, ugyebár? Nos, ha már így hozta a véletlen, szíves örömet fölkeresem, engedelmével.

- Bárki másnak megtiltanám, kegyedtől azonban, fenséges hercegnő, nem tagadom

meg ezt a szívességet, hiszen Indiából érkezett, s következésképpen semmilyen más érdek nem vezeti, csak a kíváncsiság.

- Köszönet, Sir.
- Hosszabb ideig itt tartózkodik?
- Csupán néhány napig, míg a jachtomon egyet s mást megjavítanak.
- Aztán Sarawakba vitorlázik?
- Természetesen, Sir: alig várom már, hogy szemtől szemben állhassak a kalózok híres kiirtójával, akinek én leglelkesebb rajongói közé tartozom.
- A rádzsza kiváló férfiú.
- Magam is úgy hiszem.
- Este visszatér a jachtjára?
- Nem, bérbe vettem egy házikót.
- Akkor, remélem, megtisztel azzal, hogy vendégül láthatom otthonomban.
- Ah!... Uram!...
- Hercegnő, ez a legkényelmesebb lakóhely egész Sedangban.
- Köszönöm, Sir, de nem szeretnék alkalmatlankodni.
- Attól azonban csak nem foszt meg engem, fenség, hogy ma velem ebédel?
- Hogyan utasíthatnék vissza ilyen kitüntető jóindulatot?
- Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy ne unatkozzék fenséged.
- Nos hát, ha úgy tetszik, nem bánom, mutassa meg fejedelmi foglyát - csicseregte Ada mosolyogva.
- Ebéd után, hercegnő, elmegyünk teázni a trónkövetelőhöz.
- Kedves férfiú? Vagy netán valamilyen marcona vadember?
- Álnok fickó, de rendkívül jól nevelt, illő nyájassággal fogad majd minket.
- Számítok önre, kormányzó úr. Ma délben az asztaltársaság lesz.

Ekkor a szalon egyik sarkában kuporgó Kamamuri titkon intett neki, s Ada föllállt. Sir Hunton maga is föltápászkodott, és kikísérte a cölöppalánk kapujáig, ahol az indus szakasz feszesen szalutálva adta meg a hindusztáni hercegnőnek kijáró tiszteletet.

Amikor Kamamuri meg a jacht négy tengerésze kíséretében visszatért lakóhelyére, ott találta az indus Bangawadit, aki a ház ajtajában várakozott, és tartásáról lerltt, hogy türelmetlen.

- Mi szél hozott? - kérdezte tőle a leány.
- Jó hírt hoztam, úrnóm - felelte az indus. - Beszéltem a fogollyal.
- Mikor?
- Az imént. Tudattam vele, hogy szíveden viseled a sorsát, és igyekeztek megszöktetni őt.
- S mit üzent?
- Azt, hogy mindenre kész.
- Derék mahratta vagy, Bangawadi.
- De még derekabb vagy, ha most azonnal visszamégy hozzá - jegyezte meg Kamamuri.

- Állok rendelkezésekre.
- Nos, menj, és mondd meg neki, hogy ma este Raibh hercegnő fölkeresi őt a kormányzó társaságában. Továbbá kérj tőle felhatalmazást, hogy ma este én készíthessem el a kormányzó teáját.
- Aztán előhalászott az övéből egy apróbb gyémántot, átnyújtotta a testőrnek, és így szólt:
- Ez a tiéd, itasd le a trónkövetelő háza körül sílbakoló őröket. Ma este én fizetek!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Hassin herceg szökése

Sir Huntont fikarcnyi kétely se furdalta, szentül hitte, hogy valódi indus hercegnőt lát vendégül, s egyáltalán nem gyanította, milyen ügyes cselt sző ellene az agyafúrt mahratta. A legkifinomultabb ízléssel rendezte a pazar díszvacsorát, nem verte fogához a garast, hiszen az ajándék gyémánt valóságos vagyont ért.

A hercegnő tiszteletére sült-főzt ételtek jobbak nem is lehettek volna. A szakács - az ízek nagyszerű művésze - úgyszólván kifosztotta a dajakok tyúkólait és halastavait. Az asztalról nem hiányozhattak természetesen a hamisítatlan spanyol borok palackjai sem; ezeket a kormányzó egy Fülöp-szigeti barátjától kapta, és roppant lemondással tartogatta az efféle fényes alkalomra.

Már leszállt az alkony, amikor a hagyományos puding utolsó falatait fogyasztották. Ada kipillantott az ablakon, és megjegyezte:

- Hassin herceg bizonyára nyugtalankodik már. Hogy elszállt az idő az ön kellemes társaságában. Milyen gyorsan sötétedik errefelé, kormányzó úr.
- Értesítettem már, hogy nála teázunk, fenség - mondta Sir Hunton.
- Ne várakoztassuk sokáig.
- Ha úgy véli, fölkerekedhetünk.
- Jólesik majd sétálni egyet a folyóparton.

Azzal fölkelt, dús csipkedíszű mantillakendőt kanyarított a fejére, mert a harmathullató, hűvös esték meglehetősen veszélyesek ezen a tájon. Kammamuri, aki a szeretetreméltó hercegnő titkáráként szintén részt vett a díszvacsorán, már korábban távozott. A jacht két tengerésze a folyóparton várta.

- Sikerrel jártatok? - kérdezte.
- Igenis - felelték.
- Hány lovat vásároltatok?
- Nyolcat.
- Hol őrzitek őket?
- Az erdőszélen.
- Jól van, menjetek társaitok után.

Ada ebben a pillanatban lépett ki a kapun, a kormányzó karján. Kammamuri utánasietett, és villámgyors mozdulattal értésére adta, hogy minden kész.

Csodálatosan szép trópusi este borult föléljük. Nyugaton halvány rózsaszínű, de gyorsan szürkülő felhő derengtette a látóhatár alá süllyedt napkorong utolsó sugarait. Az égbolton egyre-másra szikráztak föl a csillagok, és tündökölve tükröződtek a folyó szelíd habjain.

A levegőben óriási denevérek csapongtak, a cserjék és csapók között pedig ezerszámra suhantak a re-pülőgylkok. A folyó mentén sajós énekelte egyhangú dalját, néhány dzsunkán pedig - ez az egyetlen hajó, amely egészen Sedangig fölmerészkedhetik - meggyújtották a zsírköböl faragott vagy viaszospapírból ragasztott roppant gömblámpásokat.

Zsongló szagok lengtek a közeli őserdőből, a kámfarfák, a szerecsendiófák meg a mangófák felséges illat árja váltakozva özlött.

Ada nem beszélt, igyekezett szaporán lépni; a kormányzó, aki kissé felöntött a garatra, botladozva követte, nemigen sikerüli megőriznie daliás tartását.

Szerencsére rövid volt az út. Néhány perc múlva ott álltak a szultán trónutódjának királyi palotája előtt; a kétemeletes, szerény faépítmény semmiféle királyi ékességekkel nem hivatkozhatott; ütött-kopott fedett tornác vette körül, és négy fegyveres indus őrizte; rájuk bízta, hogy nagy gonddal ügyeljenek a fogolyra.

A kormányzó bevezette Adát egy kicsiny szalonba; ezt díványok és jórészt fakult-nyűtt tapéták ékesítették, meg néhány fényvakult tükör s egy asztal; ez utóbbin festői rendtelenség uralkodott; kínai csecsebecsék, findzsák, teásibrikék, lyukas elefántcsont golyók és más hasonló apró-cseprő holmik halmozódtak rajta.

Muda-Hassin szultán unokaöccse ott várt rájuk; ősi, rozoga karszékben ült, amelynek a támláját vásott aranyozású krokodilus-faragvány díszítette, a sarawaki szultánok címerállata.

James Brooke vetélytársa ez idő tájt nem lehetett több harmincévesnél; szép szál, délceg termetű, méltóságos magatartású férfi volt, nemes formájú fejét hosszú, fekete haj borította, enyhén bronzbarna arcát koromsötét, ritkás szakáll kerítette; izzó pillantású barna szeméből rendkívüli érlelem sugárzott.

A borneói szultánok zöld turbánját viselte a fején, hosszú, fehér selyemköntösét arasznyi széles, rózsaszín selyem szorította a derekához, és két krissz markolata is kilátszott az öv pereme mögül - két krissz csak főnököket, fejedelmeket, uralkodókat illet meg; oldaláról gölok csüngött alá, a súlyos, hosszú, élesre köszörült, vert acél pengéjű maláj szablya.

Amikor a kormányzó belépett, a trónkövetelő fölállt, könnyedén biccentett, majd élénk érdeklődésről tanúskodó pillantást vetett a leányra, és így szólt:

- Isten hozta önöket a házámban!
- Raibh hercegnő kifejezte abbéli óhaját, hogy meglátogathassa önt, én pedig elkísértem: őszintén remélem, nincs ellenére - jelentette ki katonás feszességgel a kormányzó.

- Köszönöm a figyelmességét, uram. Oly ritkán adódik szórakozási alkalom ebben a városban... James Brooke rádza keserves sorsra ítélte, amikor kirekesztett az

emberek közül, elszigetelt mindenkitől, és eltilt a látogatóktól...

- Ez azért van, mert a rádzsza nem bízik önben.

- Semmi oka erre, hiszen nincsenek már híveim.

James Brooke rádzsza bölcs közigazgatása elidegenítette tőlem valamennyit.

- A dajakokat csakugyan, hanem a malájokat már nem...

- Azokat is, Sir Hunton... De hagyjuk a politikát, és csevegjünk valami kellemesebből, igyunk meg egy csészényi zamatos italt...

- Úgy szól a fáma, hogy messze földön az ön teája a legkitűnőbb - bókolt göcögve a kormányzó.

- Biztosíthatom, hogy jázminszirmokkal ízesített, valódi kínai tea, Tal-Sin barátom küldeménye - mosolygott a trónkövetelő, majd Kammamurlra pillantott, és könnyedén odavetette: - Szolgáljátok föl a teát!

A mahratta azonnal átsietett a szomszédos szobába, ahonnét hangos csörömpölés hallatszott, és kisvártatva belépett egy maláj fiú kíséretében, aki ezüstitálcán gyönyörű teáskészletet hozott.

Kammamuri szertartásosan kitöltötte a párolgó, pompás italt, és a kormányzó findzsájába igen ügyesen belepottyantott egy pirulát, amely azonnal elolvadt.

Először úrnőjének nyújtott át egy csészét, majd Sir Huntonét adta oda, s végül a harmadikat a szultán unokaöccse kapta. A mahratta ezután visszasietett a szomszéd szobába.

Gyorsan teleöntött négy csészét, mindegyikben föloldott egy-egy tablettát, aztán odaszólt a szolgának:

- Kövess a tálcával!

- Más meghívottak is vannak, uram? - kérdezte a maláj fiú.

- Amint látod - felelte a mahratta titokzatos mosollyal. - Hanem van-e itt hátsó kijárat? Nem szívesen vonulnék át a szalonon.

A fiú szolgálatkészen átvezette egy kamrán, amelynek ajtaja az utcára nyílt, a főkapu mellett. Ott silbakolt a négy ór. A mahratta odalépett eléjük.

- Fiúk - mondta mosolyogva -, úrnőm, Raibh hercegnő megkínál benneteket Hassin herceg finom teájával. Hörpintsétek föl az ő egészségére! S arra kér, fogadjátok szívesen ezt a maréknyi rúpiát is.

A négy indus nem kérette magát kétszer. Vigan zsebre vágta a pénzt, és boldogan fölhajtották a teát a bőkezű hercegnő egészségére.

- Jó örökést, fiúk! - búcsúzott Kammamuri hamiskás kacsintással.

Visszatért a szultán unokaöccsének a szalonjába. A kormányzón épp abban a pillanatban vett erőt a méregerős kábítószer: lefordult a székről, és tompa puffanással elterült a szőnyegen.

- Szép álmokat! - jegyezte meg a mahratta.

Ada és Hassin herceg talpra ugrott.

- Meghalt? - kérdezte a trónkövetelő szilaj zöngével.

- Nem, csak elszunnyadt - felelte Ada.

- S mikor ébred föl?

- Huszonnégy óra múlva, de akkor mi már messze járunk.

- Tehát csakugyan azért jöttek, hogy kiszabadítsanak?

- Természetesen.

- És segítenek abban, hogy visszaszerezzem őseim trónját?

- Mindent megleszünk ennek érdekében. -. Egyelőre fogadja szívesen ezeket a gyémántokat. Kétmilliót is megérnek. Jóbarátom és pártfogóm küldi önnek, fenség, hogy segítse a hadállításban... Ám róla majd később...

Intett Kammamurinak, aki átadta Muda-Hassin szultán unokaöccsének Sandokan ajándékát.

- De hát miért?... Mit tehetek én kegyedért, úrnőm? - álmélkodott a trónkövetelő.

- Majd megtudja. Most meneküljünk. Vannak párthívei?

- Valamennyi maláj velem tart.

- És a dajakok?

- Azok James Brooke zászlaja alatt harcolnak.

- Tud-e valamilyen alkalmas helyet, ahol biztonságban megvárhatja, míg párthívei egybegyűlnek?

- Igen, Orango-Tuah barátom kampongjában megbújhatnék.

- Messze van?

- A folyam torkolatánál.

- Gyerünk! Lóháton egykettőre ott leszünk.

- S az örök?

- Alszanak, akár a kormányzó - legyintett Kammamuri.
- Induljunk! - sürgette Ada a herceget.

A trónkövetelő gyors mozdulatokkal összeszedte ékszereit s egyéb értéktárgyait, vasládába zárta mindet, Sandokan ajándékával együtt; leemelt egy puskát a falról, végigmérte az önkívületben szuszogó kormányzót, majd követte Adat és Kammamurit.

A kapu előtt egymás hegyen-hátán hevert a négy indus, mély álomba merülve. Kammamuri elvette karabélyaikat és tölténytáskáikat, majd éleset füttyentett.

A közeli erdőszélen megjelent Bangawadi meg a négy tengerész, s odavezették a nyolc lovat.

Kammamuri fölsegítette úrnőjét az egyik legszebb hátasra, majd maga is nyeregbe pattant, és így szólt:

- Rajta!

A szakasz nyargalni kezdett a herceg vezetésével, aki Bangawadinál jobban ismerte az utat; a folyó jobb partja hosszat elnyúló, hatalmas őserdő szegélyén haladtak.

Túljutottak már a város határán, amikor a szemközti pártól kiáltás harsant: - Állj! KI vagy?

- Senki se feleljen! - suttogta a herceg. - Tovább!

- Állj! KI vagy? - ismételte a hang fenyegető színezettel.

Az őrszem a sötét éjszakában is megláthatta a lovas csapatot, mert amikor nem kapott választ, rájuk tüzelt, és fölűvöltött: - Riadó!

A golyó elsívtott a kis csoport feje fölött, és becsapott a fák közé.

-Vágta! - kurjantotta Kammamuri.

Megsarkantyúzták paripáikat, és továbbrobogtak. A város felől zavaros orditozás halatszott, a kormányzó palotaőrsége rikoltozott: -Riadó!

Jó darabig vágtaztak a jobb parton, majd a várostól egymórföldnyire átgázoltak a túlpartra, hogy akadálytalanul száguldhassanak a torkolat felé vezető úton.

- Üldöznek már bennünket? - kérdezte Ada a hercegtől.

- Attól tartok, úrnőm - felelte a trónkövetelő. - Bizonyára ráakadtak már a kormányzóra, fölfedezték a szökésemet is: nyomunkba vetik magukat valamennyien.

- De hiszen mindössze húszan vannak.

- Tizenhatan, úrnőm, mert négyük alszik.

- Annál jobb. Könnyűszerrel visszaverjük őket.

- Alighanem segítséget kérnek a dajak falvakban, és éjjél előtt már két-háromszáz fegyveres lesz a sarkunkban.

- Mikor érünk Orango-Tuah kampongjába?

- Két óra múlva ott leszünk, és ha megostromolnak, hát kemény fába vágják a fejszéküket. Remélem, két nap alatt összegyűjtők ötezer vagy hatezer malájt és legalább száz prahót.

- Ágyúval fölfegyverzett prahókat?

- Sajnos, alig néhányon akad ágyú: tűzerejük semmiképpen sem elegendő, hogy fölvegyék a harcot James Brooke hajóhadával.

- Szerencsére négy vagy öt nap múlva rengeteg löveg érkezik.

- Rengeteg löveg?! - álmélkodott kerekre nyílt szemmel a herceg.

- Igen, és Borneó legfélelmetesebb kalózzai kezelik őket.

- Kicsodák?

- Mompracem szilaj tigrisei.

- Sandokan, a legyőzhetetlen Maláj Tigris jön hát segítségemre?

- Ő maga nem, seregei azonban már valószínűleg Sarawak felé hajóznak.

- És Sandokan hol van?

- A rádza börtönében.

- Foglyul esett?!... Lehetetlen!

- Sokszoros túlerő gyűrte le, az is csak csellel, aztán rabságba hurcolták vezértársával meg a jegyesemmel együtt.

- Hová?

- Sarawakba.

- Kiszabadítjuk őket, úrnőm, esküszöm. Ha a malájok megtudják, hogy a mompracemi kalózzok is harcba szállnak, valamennyien föllázadnak a zsarnokság ellen. James Brooke már csak néhány napig élvezi hatalmát!

- Állj! - rlvallta ebben a pillanatban egyszerre több hang is.

A herceg a leány lova elé ugratott, kirántotta szablyáját, és vadul fölkiáltott:

- Kik vagytok?!

- Orango-Tuah harcosai - felelte az egyik hang.
- Jelentsd a vezérednek, hogy Muda-Hassin unokaöccse kér bebocsátást!
Szavaira tucatnyi torok üdvívalgása harsant föl:
- Fenség!... Isten hozta!... Éljen a herceg!
A trónkövetelő odafordult Adához, és rámutatott arra a hatalmas, sötét tömegre, amely komoran feketéllett a csillagsziporkás mennybolt alatt, a rengeteg szélén.
- Íme, ez a kampong, úrnóm - mondta vidáman a leánynak. - Most már dacolhatunk a kormányzó testőrségével!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

James Brooke veresége

Orango-Tuah jókora kampongját szilárd, magas cölöppalánkok kerítették, mint általában Borneó valamennyi települését: az erődítmények arra szolgáltak, hogy megvédjék a maláj falvakat a nagy sziget belsejéből rájuk törő népektől, főleg a dajakoktól, akikkel állandó háborúskodást folytattak.

A kampong nipalevelekkel borított háromszáz fakunyhóból állt: ezeket nemcsak cölöppalánkok vették körül, hanem tüskés bambuszcszerjék terjedelmes, szinte áthatolhatatlan élősfénye is. Végső veszedelem esetén a lakosság féltucatnyi - kőhajítókkal fölfegyverzett - prahóra is számíthatott; a dereglyék egy tavacskában állomásoztak, s ezt csatorna kötötte össze a tengerrel.

Orango-Tuah, amint értesült az örvendetes hírről, futva igyekezett hercege elé, alattvalói gyantás ágakat lengetve, szövétnekfényben tömegesen tódultak utána. A tagbaszakadt, bivalyerős, ferde szemű, előreugró pofacsontú maláj vezér valamikor, még James Brooke vérengző büntető hadjárata előtt, hírhedt portyákkal kalandozta be a maláj szigettengert.

A herceget ünnepélyes fogadtatásban részesítették. Mindenki fölserkent a tamtamdobok dübögésére, és roppant sokaság rohant, hogy szerencsét kívánjon Sarawak leendő urának.

Orango-Tuah bevezette vendégeit a legnagyobb, legdíszesebb kunyhóba, a kampong körüli cserjésekbe pedig nyomban kiküldött vagy ötven puskást, hogy visszaverjék a szökevények üldözőit, a kormányzó testőrségét.

Amikor ezekkel az intézkedésekkel végzett, tanácskozássra hívatta alvezéreit, hogy mennél gyorsabban népfelkelésre szólítsák a maláj falvakat, és tekintélyes hadtestet verbuváljanak, mielőtt még a herceg szökésének a híre Sarawakba ér. Még azon az éjszakán negyven titkos küldöncöt menesztettek a sziget belsejébe, három prahó pedig kifutott a tengerre, hogy értesítsék a partvidék malájjait: kitörőfélben a nagy harc; két másik vitorlás elindult a Sirik-fok felé: ott cirkálnak, míg meg nem pillantják a mompracemi kalózokat, aztán a kamponghoz vezetik az egész hajóhadat.

Ada az egyik tengerészt a folyótorkolathoz szalasztottá, hogy megüzenje lord Jamesnek, mi történt és mire készülődnek.

Másnap reggel már özönlöttek a segédcsapatok a kampong felé; jórészt puskával fölfegyverzett maláj csapatok lódultak mindenünnen, hogy hercegük zászlai alatt harcoljanak. A kikötőbe is sűrűn futottak be egy-két löveggel vagy kőhajítóval felszerelt, népes legénységű prahók.

Három nap múlva hétezer maláj táborozott a kampong körül. Már csak a mompracemi kalózokra vártak, hogy útra keljenek Sarawak felé, és váratlanul megrohanják a várost.

A sziget belsejébe vezető utakon és ösvényeken nagy létszámú őrző csapatok akadályozták meg, hogy a dajakok hírül vihessék a rádzsának, milyen kiterjedt lázadás forrong ellene; James Brooke egyébként még mindig nem tudott ellenfele szökéséről.

Az ötödik napon már a mompracemi hajóhad is horgonyt vetett a kampong közelében. A huszonnégy hatalmas prahót negyven ágyúval és hatvan kőhajítóval fegyverezték föl; fedélzetükön kétszáz olyan harcos utazott, akik bátorság és hadijártasság tekintetében fölérnek ezer malájjal is.

Két óra múlva a leendő szultán vezette maláj hadsereg fölkerelkedett a kampong melletti táborából, és elindult a part menti országúton; a mompracemi hajóraj pedig - Ada és Kammamuri is fönn állt az egyik dereglye fedélzetén - nekivágott a nyílt tengernek, a maláj prahók szaza pedig nyomában siklott.

Minden óvintézkedést megtettek, hogy meglepetésszerűen rohanják le a rádzsza székvárosát; megállapodtak abban, hogy egyidejűleg támadnak a szárazföld és a

tenger felől.

A flotta lassan hajózott, hogy a csapatok zárt rendben haladhassanak, s minden este kikötött a parton, ott várta meg Hassin herceg futárait. Sambiljong ugyancsak sokat bajlódott, míg lecsillapította Mompracem türelmetlenkedő kalózeit, akik égtek a vágytól, hogy megtorolják vezérük vereségét.

Aier-Duk vezette őket, aki csodával határos módon menekült meg a dajak erődítmény ostroma után. Súlyosan megsebesült a szörnyű küzdelemben, halottnak tette magát, majd egy óvatlan pillanatban emberfeletti erőfeszítéssel elrejtőzködött a kis sziget vadonának sűrű bokrai közt. Láttá, amikor James Brooke Királyságának fedélzetére vezették Sandokant, Yanezt és Tremal-Naikot; aztán magára maradt. Szerencséjére másnap hajnalban egy dzsunka haladt arra, a kínai kereskedők fölvelték, bekötözték sebeit, és jó pénzért elvitték Uriba; ott bárkát bérelt, azon tért vissza Mompracembe.

Amikor másnap este eljutottak a Sarawak folyó torkolatához, Aier-Duk megparancsolta, hogy Ada prahója rejtőzködjék el egy kis parti révben, mert meg akarta kímélni a leányt a hajócsata borzalmaitól. Kammamuri ekkor elbúcsúzott úrnőjétől, hogy maga is harcba szálljon a gazdájáért meg a kalózvezérekért.

- Hozd vissza hozzám Tremal-Naikot! - mondta könnyörgő hangon Ada, mielőtt Kammamuri fölkapaszkodott Aier-Duk vezérhajójára.

- Kiszabadítom a gazdát, ha addig élek is! - jelentette ki a derék mahratta. - Amint partra szállunk, ostromgyűrűbe fogom a rádzsza palotáját, mert bizonyosra veszem, hogy a mieink ott raboskodnak.

- Menj, vitéz barátom, Isten óvjon!

Aier-Duk kiadta az utolsó támadási parancsokat. A hajóhad élére a legnagyobb ágyúkkal felszerelt prahókat állította, amelyekben Mompracem rettenthetetlen kalózeit készülődtek a harcra.

Esteli tíz órakor a flotta megindult; gyorsan siklott fölfelé a folyón. Valamennyi vásznat kifeszítették; az apróbb vitorlásokat meg a bárkákat még evezők is hajtották.

A folyó kihaltak látszott, sem a jobb parton, sem a bal parton nem bukkant föl ellenséges hajó, és a könnyen védhető erdőszélen sem jelentek meg James Brooke katonái.

Aier-Dukot nyugtalanította ez a különös némaság.

Lehetetlennek tartotta, hogy a tartományt öt napja fölforgató lázadásról semmiféle hír ne szivárgott volna el Sarawakig. A rádzsza agyafúrt, vakmerő, sokat próbált katonaember, dajakjai és indus testőrei híven szolgálják, nyilvánvalóan nem várja ölbe tett kézzel, hogy rajtaüssenek. Aier-Duk arra gyanakodott, hogy törbe csalják a város határában, ezért a praho orrán állva fürkészte a sötétséget, és hegyezte a fülét.

Éjfélkor a flotta félmérföldnyire jutott Sarawakhoz. A láthatár homályos vonalán fölsejlettek az első városszéli viskók.

- Hallasz valamit? - kérdezte Aier-Duk a mellette figyelő Kammamurtól.

- Semmit - felelte a mahratta.

- Nyugtalanít ez a csöndesség. Hassin herceg bizonyára szintén Sarawak külvárosáig jutott már...

- Talán a mi ágyúszónkra vár.

- Hah!... Ott!

- Mi az?

- A flotta!

A folyó kanyarulatában fölbukkant a rádzsza hajóhada, csatasorban, hogy visszaverje a támadást.

Hirtelen ágyúk sortüze lobbant az éjhomályban, majd óriási robaj dörrent. James Brooke flottája tüzet nyitott a támadó hajórajra.

Eget verő rivalgás visszhangzott a folyón:

- Éljen Mompracem!

- Éljen Hassin herceg!

Szinte ugyanabban a pillanatban a város északi peremén dühödt puskaropogás zendült föl. A trónkövetelő hadai megrohanták a fővárost.

- Mompracem szilaj ligrisei, csáklázásra föl! - bömbölte Aier-Duk. - Éljen a Maláj Tigris!

A prahók rohamra indultak a rádzsza hajói ellen, nem tartóztathatta föl őket sem a fedélzeteken végig-zúgó kartácszivatar, sem a kötélzeteket szétszagató golyózápor. Minden ellenállást elsöpörtek.

A maláj szigetvilág legrettegettebb portyázói szempillantás alatt körülfogták

James Brooke hajóit. A mompracemi szilaj tigrisek és a borneói malájok vállvetve harcoltak; fölkapaszkodtak a hajók oldalán, átlendültek a korlátokon, előzőnlőtték a fedélzeteket, őrzöngő indulattal körülzárták a vadságuktól rémült, védekezésre képtelen tengerészeket, lefegyverezték és belakatolták őket a rakterekbe és az ütegállásokba. Bevonták a rádzsza zászlait, helyükön rövidesen Mompracem tigrisfejes vörös lobogói csapkodtak a szélben.

- Sarawakba! - harsogta Kammamuri és Aier-Duk.

A prahók a város felé suhantak. Az utcákon és a sikátorokban már javában dúlt a harc a testőrség és a maláj csapatok közt. Valamennyi negyedre puska döngés verte föl. A maláj sereg féktelen üvöltéssel hömpölygött a központi tér felé, ahol a rádzsza palotája állt.

Itt is, ott is meggyulladt egy-egy ház, és vérvörös fényt árasztott köröskörül; a sisteregve égő tetők fölött szikrafelhő gomolygott, s az izzó zsaratot meszire tovaröpítette a szél a környező mezők felé.

Aier-Duk és Kammamuri partra szálltak a kikötőben, és négyszáz harcos élén berohantak a kínai negyedbe, amelynek lakói egy emberként csatlakoztak a lázadókhoz.

Az indus testőrség szakasza mindent megtett, hogy útjukat állja, két sortűzet is zúditottak közéjük, Mompracem szilaj tigrisei azonban görbe karddal nekik rontottak, és a katonák fejvesztett futásban kerestek menedéket.

- A palotához! - üvöltötte Kammamuri.

És félelmetes kalózai élén kiszaladt a térre. A palotát már csak maroknyi testőr csapat védte; nem sokáig tudtak ellenállni, egykettőre szétszórták őket.

- Éljen a Maláj Tigris! - harsogtak a harcosok.

A palota belsejéből zengő rivalgás zendült, akár a kürtszó:

- Éljen Mompracem!

Sandokan kiáltott. Szilaj tigrisei megismerték a hangját.

Földobogtak a lépcsőn, betörték az eltorlaszolt ajtókat, őrzöngve csörtettek végig a szobákon, s végül az egyik cellában, szilárd vasrács mögött megpillantották Sandokant, Yanezt, Tremal-Naikot, Tanauduriamot és John Fultont.

Szóhoz sem engedték jutni őket. Vállukra kapták és fülsiketítő rikoltozás közepette diadalmenetben körbe vitték valamennyiüket a téren.

Éppen abban a pillanatban menekülő indusok zűrzavaros áradata tódult a térre: Hassin herceg csapatai hajszolták őket.

Sandokan fölkapott egy görbe kardot, és a csődületbe vetette magát; Yanez, Tremal-Naik meg a többiek követték példáját.

Az indusok riadtan elkotródtak, egyvalaki azonban ott maradt: James Brooke, rongyos ruhában, vértől csöpögő szablyáját suhogtatva, dühödten villogó, szemmel.

- Hatalmamba került! - kiáltotta Sandokan, és kicsavarta kezéből a kardot.

- A Maláj Tigris! - hördült föl a rádzsza rekedten. - Megint a Maláj Tigris!

- Ez hát válaszom a kihívásra, fenség!

- Uralmamnak vége, kényére-kedvére bosszút állhat rajtam a herceg, akinek a nagybátyját az én kardom védelmezte. Muda-Hassin szultán igencsak ingatag trónnal hálalta meg szolgálataimat. Most már csak rab vagyok.

- Nem, nem rab, James Brooke: ön szabad - jelentette ki Sandokan, és intett kalózáinak, hogy engedjenek utat. - Aier-Duk, vezesd őfenségét a folyó torkolatáig, és vigyázz az életére.

A volt rádzsza döbbenten meredt Sandokanra, majd fölriadt arra, hogy Hassin herceg maláj harcosai halált kiáltanak rá, amint előzőnlík a teret. Gyors léptekkel követte hát Aier-Dukot, aki harminc válogatott kalózával körbefogta, úgy kísérte a Királpárti fedélzetére.

- Íme, ez az ember soha többé nem fog visszatérni erre a földre - jegyezte meg Sandokan, miközben távozó ellenfele után nézett. - James Brooke rádzsza hatalma egyszer s mindenkorra leáldozott!

Sandokan prófétai ihlettel jövendölt, jóslata valóra vált. James Brooke soha többé nem tért vissza Sarawakba. Szélhűdés érte, rosszindulatú lázak emésztették, koldusszegényen ért haza Angliába, ahol éhen is halt volna nyomorában, ha barátai jótékonyági összejövetelt és nyilvános gyűjtést nem rendeznek, s jegyzés útján néhány ezer sterlinget össze nem szednek érdekében. 1868-ban halt meg Devonban, szinte teljes ismeretlenségben az az ember, akiről uralkodása idején oly sok szó esett.

Utóhang

Muda-Hassin unokaöccse másnap pompás ünnepség közepette bevonult James Brooke palotájába, elfoglalta a sarawaki szultánok egykori székhelyét.

A város egész lakossága tárt karokkal fogadta a felkelő csapatokat: Sarawak népessége sohasem nézte jó szemmel európai származású uralkodóját, bármilyen sok civilizációs vívmányt vezetett be ez a tetterős, bátor és bölcs férfiú.

Az új szultán nem mutatkozott hálátlannak szövetségesei iránt: magas rangot, tisztségeket és fényes javadalmakat kínált föl Sandokannak, Yaneznak és Tremal-Naiknak, barátian kértelte őket, hogy maradjanak országában, ők azonban valamennyien elhárították a kitüntető ajánlatokat.

Két nap múlva Tremal-Naik és Ada - immár boldog házasságban - Kammamurival együtt felszálltak lord James Guillonk jachtjára, hogy Indiába utazzanak: tömérdek ajándékot vittek magukkal. Sandokan és Yanez szintén fölkerelkedtek, hogy hűséges szilaj tigriseikkel visszahajózzanak Mompracembe.

- Viszontlátjuk egymást valaha? - kérdezte Ada, Tremal-Naik és lord James a Maláj Tigristől búcsúzkodás közben.

- KI tudja- felelte Sandokan, és sorra megölelte valamennyiüket. - India csábít engem, s lehet, hogy egy szép napon a Maláj Tigris meg az Indus Tigris össze akad valahol a Gangesz elhagyatott szigetel közt. Suyodhana!... Ettől a névtől megdobbban a szívem: ezt az embert látni szeretném. Isten vele, nagybátyám! Isten veletek, barátaim! Reméljük: egyszer még találkozunk!

Majtényi Zoltán fordítása